李洪志

轉法輪法解

Chuyển Pháp Luân Pháp Giải

(Vietnamese version)

Lý Hồng Chí

Cuốn «Pháp giải» là lúc mới đầu truyền Pháp, là Pháp giải tương đối nông cạn giải đáp nhắm vào học viên mới, về tầng thứ có tính cuộc hạn, cho nên chỉ dành cho học viên mới dùng làm tham khảo.

Lý Hồng Chí
16 tháng Bảy, 1997

MỤC LỤC

Giảng Pháp trong buổi ra mắt cuốn «Chuyển Pháp Luân» tại Bắc Kinh 1
Giải đáp thắc mắc tại giảng Pháp ở Trường Xuân 63
Giải đáp thắc mắc tại giảng Pháp ở Trịnh Châu 73
Giải đáp thắc mắc tại giảng Pháp ở Tế Nam 95
Giải đáp thắc mắc tại giảng Pháp ở Diên Cát 130
Giải đáp thắc mắc tại giảng Pháp ở Quảng Châu 174

Giảng Pháp trong buổi ra mắt cuốn «Chuyển Pháp Luân» tại Bắc Kinh

Lý Hồng Chí
4 tháng Giêng, 1995

Trước tiên chúc mọi người một năm mới tốt đẹp!

Chúng ta ngồi đây có một số là học viên cũ, có một số vẫn chưa từng tham gia lớp học, nhưng đã có nhận thức nhất định về Pháp Luân Đại Pháp chúng ta. Vừa rồi nhân viên công tác chúng ta đã làm tổng kết công tác năm 1994 của Pháp Luân Đại Pháp. Những vấn đề tồn tại cũng đã giảng một cách đại thể rồi; những gì chưa hoàn thiện, chúng ta sẽ cải tiến trong công tác từ nay về sau, trong kiến thiết Đại Pháp. Hiện nay, nhìn từ toàn bộ hình thế phát triển của công pháp chúng ta, cho thấy xu hướng mở rộng rất nhanh chóng, ảnh hưởng càng ngày càng lớn, lên theo đường thẳng, tốc độ truyền đi nhanh phi thường. Bởi vì từ lúc tôi bắt đầu truyền công cho đến nay, cũng bất quá thời gian chỉ mới hơn hai năm. Mà lúc đầu giảng Pháp là dựa vào hình thức khí công tầng thấp chữa bệnh khỏe người để truyền, bởi vì phải để mọi người có một quá trình nhận thức. Khi vừa mới xuất hiện, tôi nói rằng mục đích tôi xuất hiện, chính là truyền công lên cao tầng, đưa người lên tầng thứ cao; những điều tu luyện thật sự trên tầng cao ấy chưa hề có ai giảng. Đương nhiên, ban đầu chúng ta vẫn dựa vào hình thức thấp là khí công để truyền, mục đích là để mọi người có một quá trình nhận thức trước đã. [Nhưng] đặc biệt là một năm gần đây, về cơ bản tôi

chính là đang giảng Pháp rồi, cho nên học viên chúng ta đều biết, tầng thứ mà tôi nói khá cao, vấn đề được giảng đều là những điều người khác giảng không nổi, đã nói đến vấn đề tu luyện chân chính, tu luyện như thế nào rồi. Vì phương pháp tu luyện cũng nhiều, đã phổ cập bấy nhiêu năm, nó thực sự có một vấn đề là đề cao như thế nào, chư vị chỉ dừng lại ở lý luận ban đầu thì cũng không được. Trước đây có rất nhiều người luyện công không chú trọng tu luyện tâm tính, không trọng đức, nên tạo thành khá rối loạn.

Chúng ta là Đại Pháp Phật gia, nên chúng ta giảng Lý của Phật gia. Phật Thích Ca Mâu Ni từng giảng, rằng thời mạt Pháp sẽ có ma xuất hiện, gây họa làm loạn xã hội người thường chúng ta. Thực ra Ông giảng không chỉ là nói trong chùa có ma đến phá hoại Pháp của Ông, không chỉ là tầng ý tứ ấy, mà còn giảng một Lý rất phổ biến, rất lớn. Mọi người nghĩ xem, thời kỳ hiện nay, tiêu chuẩn đạo đức của con người đã sa đọa đến bước này, mâu thuẫn giữa người với người đã gay gắt đến mức này, chỉ chạy theo lợi, vì tiền, người ta việc gì cũng dám làm, đạo đức thế gian trượt xuống hàng ngày[1]. Hiện nay giữa người với nhau là những quan hệ con người rất căng thẳng. Hơn nữa tiêu chuẩn đạo đức cũng rất bại hoại, nào là đồng tính luyến ái, giải phóng tình dục, nào là hút hít ma túy, nào là xã hội đen, loạn bát nháo, cái gì cũng có, trong hay ngoài nước đều như nhau. Những người Trung Quốc lớn tuổi, những người cao tuổi còn có một chút quan niệm đạo đức, đang duy trì cục diện xã hội này. Ở phương Tây họ là giảng 'văn minh'[2], cho nên văn minh trên bề mặt của họ cũng có thể duy trì [cục diện] một đoạn thời gian. Nhưng thế

hệ trẻ, nhất là người Trung Quốc chúng ta cũng thế, thế hệ trẻ hoàn toàn không còn đạo đức nào đáng nói. Mọi người nghĩ xem, cứ phát triển tiếp thế này thì còn không nguy hiểm sao?

Có rất nhiều đại sư, rất nhiều nhà dự ngôn nói rồi, nhân loại sắp xuất hiện kiếp nạn cũng vậy, ma nạn cũng vậy, bất kể họ nói thế nào, nhưng mọi người thử nhìn xem, nếu xã hội này cứ phát triển tiếp thế này thì chẳng nguy hiểm sao? Vật cực tất phản[3]! Cứ phát triển thế này, chư vị nói xem người ở bước tiếp theo sẽ như thế nào? Tôi truyền điều này ra, từ tầng thứ cao có thể chỉ đạo con người tu luyện; còn từ tầng thứ thấp có thể chỉ đạo người ta làm người thế nào. Xác thực Nó[4]có thể khởi được tác dụng như vậy, thế nên rất nhiều học viên chúng ta đều muốn học, đều theo học, nhìn nhận rằng rất tốt. Bởi vì Pháp chân chính truyền ra thì Nó có thể độ nhân, hơn nữa học viên cảm thụ rất sâu. Không chỉ là từ lý tính, [mà] từ thân thể chư vị, từ tố chất, từ tiêu chuẩn đạo đức, đều phát sinh biến hóa rất lớn, nên mới có thể tạo ra ảnh hưởng lớn thế này. Đại Pháp này của chúng tôi khác với những công pháp thông thường; chúng tôi là thực sự truyền lên cao tầng.

Hiện nay ngoài xã hội có rất nhiều công nhân nhà máy sau khi học [Đại Pháp], đã cải biến diện mạo tinh thần của cả nhà máy. Người ta đã minh bạch ra làm người thế nào, trọng đức ra sao, thế thì họ cũng có thể chuyển hóa thành năng suất. Nhân tâm đều hướng Thiện, làm tốt công việc; chư vị muốn làm một người tu luyện tốt, thì chư vị phải từ cơ bản đi lên, trước tiên chư vị phải làm một người tốt. Người tốt ở đâu đâu cũng phải thể hiện là một người tốt, như vậy lãnh đạo

giao công việc, chư vị phải hoàn thành nó thật tốt, vì chư vị là tận nghĩa vụ với xã hội, tất nhiên sẽ khởi được một tác dụng thúc đẩy. Vì tôi truyền công lên tầng thứ cao, điều tôi giảng là Pháp truyền lên tầng thứ cao, là có thể chỉ đạo người ta tu luyện lên tầng thứ cao, thậm chí là tu luyện đến cảnh giới cao hơn nữa.

Mà chư vị bảo tôi không muốn tu luyện lên tầng thứ cao, hoặc là người thường một khi được biết đến cái Lý này, thì họ sẽ phát hiện ra rằng họ làm người cũng cần chiểu theo cái Lý này mà làm. Bởi vì bất kể tiêu chuẩn đạo đức nhân loại trượt xuống ranh giới nguy hiểm nào, nhưng Lý này của vũ trụ, Nó là bất biến. Vì Lý của vũ trụ này là bất biến, nên mới có thể nhìn ra đạo đức của nhân loại đã trượt dốc. Nếu Nó cũng biến đổi rồi, thì sẽ không nhìn ra đạo đức của nhân loại trượt dốc. Tôi giảng rằng đạo đức của nhân loại trượt xuống đến bước này, rất nhiều người vẫn không hiểu lắm. Nhất là những người tham gia lớp học, thông thường một hai ngày đầu, đối với vấn đề tôi giảng họ không hiểu lắm, đợi sau khi lớp học ấy kết thúc, họ quay đầu lại nhìn xã hội người thường, thì họ sẽ minh bạch hết. Chư vị ở trong dòng chảy lớn [xã hội] này chư vị thể ngộ không ra, chư vị còn cảm thấy mình hơn người khác. Một khi tư tưởng của chư vị lập tức thăng hoa lên, chư vị quay đầu nhìn lại, chư vị mới phát hiện ra nguy hiểm của nó. Bởi vì Đại Pháp có thể có lực lượng như vậy, có thể khởi được tác dụng như vậy. Tuy đã đến bước này, nhưng con người vẫn là có Thiện tâm, vẫn là còn Phật tính, nên chư vị hễ nói thì họ minh bạch. Rất nhiều người vẫn muốn hướng Thiện, muốn học, tất nhiên còn có rất nhiều người căn cơ tốt còn muốn tu luyện lên cao hơn,

bởi vậy mới có thể khiến cho công pháp này của chúng ta tạo nên xu thế như thế này trong quá trình truyền bá.

Mấy năm trước, vì một số người nào đó nhắm mắt mà phản đối khí công, ôm giữ thái độ phủ định hết thảy mà phản đối, khiến cho khí công đi xuống đáy. Hai năm trước lại xuất hiện một số tình huống ấm lên, mặc dù không còn nóng như trước đây, nhưng cũng rất nóng. Gần đây lại lặng xuống rồi. Lặng xuống không phải là vì có ai phản đối nó, có ai phê bình nó, hay là sử dụng thủ đoạn hành chính nào đó để khiến nó lặng xuống, mà là vì người ta đều có thể bình tĩnh mà cân nhắc xem, đâu là thật? Đâu là giả? Đâu là lừa người, hại người? Người ta đều đang suy xét những vấn đề này, đã có thể bình tĩnh đối đãi, thì mới xuất hiện hình thế này. Vậy nên có rất nhiều khí công giả không còn thị trường nữa, chúng không mở được lớp, không lừa được tiền nữa. Đương nhiên tôi đã đi rất nhiều nơi truyền công, rất nhiều lãnh đạo các Hội Nghiên cứu Khí công, Hội Nghiên cứu Nhân thể[5]ở các địa phương đều nói với tôi chuyện thế này: Hiện nay lớp khí công ở các nơi đều không mở được, hơn nữa chiêu sinh rất khó khăn, toàn bộ khí công đều đang trượt xuống. Nhưng duy chỉ có Pháp Luân Đại Pháp đang thăng lên theo đường thẳng, hơn nữa phát triển vô cùng tấn tốc. Tất nhiên đây là lời người khác nói, tôi chỉ nói ý như vậy. Tương lai có thể còn phát triển nhanh hơn, tấn tốc hơn; tôi đã biết điều này từ trước khi ra công chúng[6], tương lai sẽ xuất hiện trạng thái gì tôi cũng biết, tôi cũng hết sức rõ ràng.

Nói tóm lại, Pháp Luân Đại Pháp chúng tôi xác thực là trong quá trình truyền Pháp, có trách nhiệm với học viên, có trách nhiệm với xã hội, nên chúng tôi mới thu

được hiệu quả tốt đến thế. Vừa rồi tôi nói giản lược về hình thế phát triển của Pháp Luân Đại Pháp chúng ta. Ngồi đây còn có rất nhiều học viên mới, có thể vẫn cảm thấy không hiểu lắm. Rất nhiều học viên vẫn muốn nghe tôi giảng thêm về tình hình của Pháp Luân Đại Pháp và giảng Pháp chút nữa. Ở đây có một số học viên mới, tôi cũng có thể lợi dụng thời gian này giới thiệu một chút cho mọi người về Pháp Luân Đại Pháp. Đồng thời tôi cũng có thể giảng qua một chút cho mọi người về một số Pháp Lý trong tu luyện.

Mọi người biết đó, luyện công ở tầng thứ chữa bệnh khỏe người này, là giảng [thu] lấy sở trường của các gia[7]. Vì mọi người đều muốn luyện công, rèn luyện thân thể chữa hết bệnh; nói rằng lấy sở trường từ các gia, lấy thứ của ai để chữa khỏi bệnh thì sao không được? [Tập luyện rồi] quay về làm người thường, thì nó không vấn đề gì. Tôi đã giảng rằng tầng thứ khác nhau có tồn tại Pháp khác nhau, Pháp ở tầng thứ khác nhau đối với người tu luyện tại tầng thứ khác nhau có ước thúc khác nhau, yêu cầu khác nhau. Người thường chính là ở trên tầng diện người thường này, vậy trong tầng diện người thường này, thì giảng rằng có thể lấy sở trường của các gia để làm cho thân thể khỏe mạnh, thì không sao. Đã vậy, kỳ thực khí công này nó không chỉ là thứ chữa bệnh khỏe người, nó vốn dĩ chính là 'tu luyện'; vì là để thích ứng với ý thức tư tưởng con người hiện đại, dễ tiếp thu, không dễ bị chụp mũ, người ta mới đặt tên cho nó gọi là 'khí công'. Thời kỳ giữa và cuối "Đại Cách mạng văn hóa", [khí công] phát triển lên rồi, trở thành cao trào, bấy giờ chư vị mà gọi nó bằng những tên nguyên gốc, có lẽ chư vị sẽ bị phê phán. Cho

dù chư vị muốn làm việc tốt, muốn chữa bệnh khỏe người cho quảng đại quần chúng, có thân thể khỏe mạnh cũng là không được đâu, vì cực tả mà. Nên người ta không gọi nó bằng những tên nguyên gốc, mà gọi nó một cách khái quát là 'khí công'. Đương nhiên khí công là có sự phân chia môn phái, dù sao thì phương pháp tu luyện của mỗi môn mỗi phái đều không giống nhau, do đó xuất hiện công này, công kia, đều ẩn đi cái tên nguyên gốc, khí công chính là bắt đầu được gọi như vậy.

Khí công là những điều về tu luyện; kể cả phương pháp tu luyện trong tôn giáo cũng là một trong những phương pháp tu luyện. Đã là phương pháp tu luyện, thì nó không đơn thuần chỉ là chữa bệnh khỏe người nữa, bởi vì nó phải đạt đến một cảnh giới rất cao thâm; chư vị nghĩ xem thứ đó nếu lấy ra để chữa bệnh khỏe người cho con người, đương nhiên là có thể hiển thị ra hiệu quả kỳ diệu. Nhưng có một điểm, tại sao rất nhiều người luyện công mà họ không khỏi bệnh? Tại sao rất nhiều người luyện công mà họ không tăng công? Bởi vì khí công là tu luyện. Mà những điều tu luyện không phải là thể thao nơi người thường, kỹ năng nơi người thường, hoạt động thể dục hình thức nơi người thường; nó là siêu thường. Vậy đã là điều siêu thường, muốn dùng biện pháp siêu thường để làm thân thể chư vị khỏe mạnh, chư vị muốn dùng biện pháp siêu thường để đạt cảnh giới cao thâm, thế thì điều siêu thường ấy phải chăng là phải có một Lý siêu thường để chỉ đạo? Như vậy Lý siêu thường ấy, thực tế đó chính là khởi một tác dụng chỉ đạo và ước thúc, cũng nói nó là điều vượt khỏi tầng diện người thường, chư vị ắt phải chiểu theo yêu cầu của Lý siêu thường mà làm. Những thứ ở tầng

thứ người thường này, chư vị có thể bỏ chút sức lao động, tiêu chút tiền, thì chư vị có thể mua được; hoặc là chư vị phó xuất[8]nhiều sức lao động hơn chút, thì chư vị đạt được giống như [đạt được] kỹ năng người thường. Nhưng tu luyện [thế] thì không được, ắt phải tu tâm của con người, tu luyện cái tâm này của chư vị thì chư vị mới có thể thăng hoa lên được. Ắt phải trọng đức, tu tâm tính, thì chư vị mới có thể đề cao lên.

Trước đây tôi đã giảng tại sao con người [coi] trọng tâm tính, tu đức mới có thể đề cao lên? Bởi vì trong vũ trụ này có [Pháp] Lý đang chế ước. Là Lý gì vậy? Chính là điều tôi giảng rằng trong vũ trụ có tồn tại một đặc tính. Tựa như con người chúng ta, tức là cái thân thể người này của chư vị, ngoài cái nhục thân[9]này ra, thì chư vị còn có những sinh mệnh khác tồn tại, thì mới có thể cấu thành nên một người hoàn chỉnh. Chư vị chỉ có thân thể này đặt ở kia thì chỉ là một khối thịt. Chư vị phải có tính khí, tính cách, đặc tính, nguyên thần chư vị tồn tại, thì mới có thể cấu thành một người hoàn chỉnh, con người độc lập, con người mang theo cá tính tự ngã[10]. Vũ trụ này cũng như vậy, ngoài phương diện tồn tại vật chất của nó mà hiện nay chúng ta có thể nhận thức được, như là tinh cầu, hệ Ngân Hà, ngôi sao, sao chổi, hành tinh, ngoài phương diện vật chất đã biết đến này, nó còn có một đặc tính tồn tại, cũng có thể nói là tồn tại về tinh thần. Vậy giảng một cách khái quát —bởi vì Pháp này hễ xuống dưới thì sẽ rất lớn, thuyết pháp cũng sẽ nhiều— Nhưng ở trên tầng thứ rất cao thì rất đơn giản, ba chữ là có thể khái quát được chủng đặc tính này, gọi là Chân-Thiện-Nhẫn; không phải Chân Thiện Mỹ, mà là Chân-Thiện-Nhẫn.

Chủng đặc tính này đương nhiên không đơn giản như vậy, bên trong Nó phân hóa ra rất nhiều rất nhiều, tại mỗi từng tầng thứ, ở tầng thứ càng thấp thì càng phức tạp, càng khổng lồ; ở trên tầng thứ cao dùng ba chữ là có thể khái quát gọi là "Chân-Thiện-Nhẫn". Trong mỗi vi lạp không khí, trong mỗi vi lạp nhỏ nhất của vật chất, đất, đá, sắt thép, gỗ, kể cả nhựa, trong hết thảy vật chất, trong không khí đều có chủng đặc tính này tồn tại. Người thường không cảm giác được sự tồn tại của Nó, là bởi vì người thường ở trong tầng diện này của người thường, nên cảm giác không tới. Vậy nếu chư vị muốn siêu xuất khỏi tầng thứ người thường này, thì chư vị có thể cảm giác được sự tồn tại của Nó. Nghĩa là chư vị muốn dùng phương pháp siêu thường để chữa bệnh, [mà] chư vị không chiểu theo yêu cầu của Nó, không chiểu theo tiêu chuẩn của trạng thái siêu thường này mà yêu cầu, thì cái bệnh này của chư vị sẽ không chữa được. Chư vị muốn tăng trưởng công, [mà] chư vị không chiểu theo Lý siêu thường này mà yêu cầu, cũng tức là chiểu theo cái Lý siêu xuất khỏi tầng diện người thường mà yêu cầu, [thì] công của chư vị vĩnh viễn không tăng lên được.

Thế sao có người chuẩn mực đạo đức rất kém, mà họ vẫn có một chút công? Một là do căn cơ tự thân họ tạo nên, vì chuẩn mực đạo đức của họ rất kém, họ là đang tiêu hao căn cơ của bản thân họ, tiêu hao hết thì họ cũng chẳng còn gì, trước khi họ tiêu hao hết thì họ vẫn còn một chút. Còn một số người là có phụ thể, ma; cho phép ma này tồn tại ở một thời kỳ đặc định, trong trạng thái rất thấp đặc định; chúng hữu dụng. Không có ma, thì con người không có bệnh; không có ma, thì con

người không có nạn. Vì con người nên phải có nạn, nên phải có bệnh, vì đó là chính con người tạo ra; xoay lại mà nói thì ma kia cũng là do chính con người tạo nên. Nếu như trước đây từng ức hiếp người ta, làm việc xấu, từng sát sinh, vậy thì chư vị phải hoàn trả, chư vị không trả là không được. Từ trong vũ trụ này, từ Lý Chân-Thiện-Nhẫn ấy dẫn sinh ra một Lý, gọi là "bất thất giả bất đắc"[11], được thì phải mất, nợ thì phải trả. Chư vị không mất thì cưỡng chế chư vị mất, Nó có cái Lý này kèm theo, cho nên sẽ có ma nạn.

Vừa rồi tôi giảng Chân-Thiện-Nhẫn. Phật gia tu luyện chủ yếu ngộ về Thiện của Chân-Thiện-Nhẫn, nhưng cũng có Chân, cũng có Nhẫn; nhưng họ trọng điểm tu Thiện. Tu Thiện có thể sinh xuất tâm từ bi; một khi xuất tâm từ bi, thì họ thấy ai cũng khổ, vì vậy họ có nguyện vọng phổ độ chúng sinh. Pháp này trải ra thì lớn, [vì] phổ độ chúng sinh mà, họ truyền cho nhiều người, cho nên sinh ra tám vạn bốn nghìn pháp môn. Đạo gia chủ yếu ngộ về Chân, chủ yếu là tu Chân, nhưng cũng có Thiện cũng có Nhẫn, trọng điểm đặt vào tu Chân. Do đó họ giảng, nói điều chân, làm việc chân, làm người chân, tu chân dưỡng tính phản bổn quy chân, cuối cùng tu thành Chân Nhân. Họ đặt trọng điểm vào [chữ] Chân mà tu lên. Vì họ đặt vào Chân mà tu, nên họ không mang nguyện vọng phổ độ chúng sinh, do vậy Đạo gia đệ tử thật sự được truyền là đơn truyền. Đạo giáo là một loại tôn giáo cải cách hình thành thời cận đại sau này. Trước đây thời kỳ xa xưa, mỗi từng văn hóa tiền sử đều không có Đạo giáo, cho nên Đạo gia xưa nay là đơn truyền. Họ đã là đơn truyền, phạm vi họ truyền rất nhỏ, Pháp này của họ sau khi trải ra, thì cũng

sinh ra ba nghìn sáu trăm pháp môn. So sánh ra, Phật gia có tám vạn bốn nghìn pháp môn, rất là lớn.

Chân-Thiện-Nhẫn là tiêu chuẩn duy nhất đo lường tốt xấu. Chư vị phải đồng hóa với đặc tính này, thì chư vị mới có thể tăng công; chư vị không đồng hóa được với đặc tính này, thì chư vị vĩnh viễn không tăng công lên nổi. Điều này chúng tôi từng giảng rồi, một người tu luyện, hoặc là một người thường, đối với Lý này thì chỉ cần mấy câu nói là có thể khái quát lại một cách đơn giản. Ví dụ, người tốt, người xấu và người tu luyện [thì] phân biệt thế nào? Người có thể thuận theo đặc tính này của vũ trụ, thì chính là một người tốt, đảm bảo là một người tốt; [còn] người hành xử trái ngược với đặc tính vũ trụ này, thì đó là người thực sự xấu. Có thể có người ở đơn vị [công tác], người ta nói chư vị không tốt, cả đời chư vị toàn chịu khổ, ai cũng không coi chư vị ra gì hoặc luôn bắt nạt chư vị. Tôi bảo chư vị này, chư vị không nhất định là thật sự không tốt. Ở đơn vị ai cũng tán dương chư vị, có thể là chư vị rất biết việc, tôi nói với chư vị rằng, chư vị không nhất định là thật sự tốt. Lý của vũ trụ kia mới là tiêu chuẩn duy nhất đo lường tốt xấu. Thế thì làm một người tu luyện, chư vị có thể đồng hóa với đặc tính này của vũ trụ, thì chư vị chính là người đắc Đạo, Lý đơn giản vậy thôi.

Công của người ta hoàn toàn không phải do luyện mà ra. Mọi người đều đang luyện khí công, đã mất rất nhiều công sức, thức khuya dậy sớm để luyện, bèn tưởng rằng công của họ có thể tăng lên, nhưng [công] của họ không hề tăng chút nào. Tôi giảng lời này có lẽ rất nhiều người kinh ngạc, [hỏi] chẳng phải Ông cũng dạy người ta luyện công sao? Thế Ông dạy người ta

cái gì vậy? Mọi người biết có hai chữ gọi là "tu luyện". Người ta chỉ coi trọng 'luyện' mà chẳng coi trọng 'tu', nên tưởng rằng chữ 'tu' này dường như là tu từ của chữ 'luyện', là tu từ của danh từ. Tôi bảo mọi người này, 'tu tại tiên luyện tại hậu'[12]; tu mới là quan trọng bậc nhất. Chư vị không coi trọng tâm tính của chư vị mà tu luyện, không trọng đức, thì chư vị hoàn toàn không có năng lượng đáng nói! Chư vị không chú trọng tâm tính chư vị mà tu luyện, thì chư vị hoàn toàn không có công! Mà năng lượng thật sự cũng chính là công, chính là cái công [xác định] tầng thứ cao thấp, công lực lớn nhỏ. Người ta có công cao bao nhiêu, hoặc trong Phật giáo giảng quả vị cao bao nhiêu, cái công kia thuần túy là tu mà ra. Mọi người thấy hòa thượng kia họ không luyện công, vậy mà họ vẫn tăng công; tại sao? Bởi vì họ đang tu.

Thế thì tu và luyện mà chúng ta nói, chúng có quan hệ gì? Lát nữa tôi sẽ giảng chúng ta luyện những gì. Mối quan hệ giữa tu và luyện là gì? Tại sao chúng ta tu là có thể tăng công? 'Những gì tu tâm tính mà Ông nói ấy, điều Ông bàn ấy chẳng phải là những việc trong tư tưởng, trong khái niệm, trong hình thái ý thức của con người sao? Công luyện được mà chúng ta nói đến chẳng phải là vật chất sao? Giữa chúng có quan hệ gì chứ?' Tôi bảo mọi người này, cái Lý này đến tầng thứ cao thì Nó không thể [được] đối đãi giống như tầng thứ thấp. Người thường nơi người thường nói sự việc của người thường, nói không rõ được; còn nhảy ra khỏi người thường mà nhìn sự việc người thường thì liếc mắt là rõ ngay. Trong giới tư tưởng, giới lý luận vẫn luôn tranh luận vật chất là đệ nhất tính, hay tinh thần

là đệ nhất tính; vẫn luôn tranh luận về vấn đề này, cứ luôn tách chúng ra để tranh luận, tách ra để nhận thức. Tôi nói rằng chúng là nhất tính, là thống nhất. Chúng ta lấy một ví dụ đơn giản nhất. Chúng ta hiện nay làm khoa học nhân thể cũng vậy, làm khoa học hiện đại cũng vậy, cho rằng tư tưởng của con người, những thứ mà con người tưởng tượng ra chính là một loại năng [lực] ý niệm, ý niệm mà người ta phát ra chính là một loại vật chất. Hiện nay đã phổ biến nhận thức như thế. Vậy nó đã là một loại vật chất, nó có phải là tư tưởng và tinh thần của con người không? Có phải là tư tưởng mà chư vị nghĩ không? Đó chẳng phải là những gì nhất tính hay sao? Điều này tôi chỉ lấy ví dụ đơn giản vậy thôi.

Tôi vừa giảng rồi, trong vũ trụ [có] tồn tại chủng vật chất này, đồng thời tồn tại chủng đặc tính này, nên nó là nhất tính, là nhất thể. Chư vị không đồng hóa với đặc tính này, thì chư vị vĩnh viễn không tu lên được. Có nghĩa là gì? Lấy một ví dụ đơn giản; vật chất to lớn trong vũ trụ này, trong các chủng vật chất đều bao hàm sự tồn tại của chủng đặc tính này, trong vũ trụ nó khởi một loại lực lượng cân bằng và chế ước. Con người trong xã hội người thường đời này qua đời khác không biết đã làm bao nhiêu việc xấu, nên nếu bảo tôi nói thì con người đã đến mức nghiệp cuộn lấy nghiệp rồi, ai cũng có nghiệp rất lớn. Giống như một cái chai, trong cái chai này đựng đầy thứ bẩn, chư vị dùng nắp đậy thật chặt lại, nếu chư vị không đổ thứ bẩn ra ngoài, chư vị ném xuống nước "tùm" lập tức chìm ngay đến đáy. Nếu chư vị đổ ra một ít, chư vị ném xuống thì nó nổi lên một chút; chư vị đổ ra một chút thì nó nổi lên một chút, đổ ra càng nhiều thì nổi lên càng cao; khi chư vị đổ hết

thứ bẩn ra ngoài, chư vị đậy nắp lại, có ấn xuống nước thì chư vị cũng không ấn xuống được, nó cứ nổi lên ở đó, vị trí của nó nên phải ở đó. Tôi lấy ví dụ này để nói rằng, con người trong xã hội người thường đều từng làm những việc bất hảo, tâm của chư vị đã ô nhiễm rồi, tư tưởng của chư vị đã ô nhiễm rồi, chư vị mang theo nghiệp rất lớn. Những thứ này chư vị không bỏ chúng đi, tâm tính của chư vị không tốt lên, chư vị vẫn sẽ sinh ra những thứ không tốt này, mọi thời khắc đều đang sinh ra. Vì vậy chư vị nhất định phải khiến cho tâm trở nên tốt, còn phải vứt bỏ những vật chất, những thứ bất hảo này đi, cũng tức là khi chư vị tu luyện nơi người thường, chư vị phải chịu một chút khổ, nhọc cái gân cốt, khổ cái tâm chí, chư vị mới có thể thăng hoa lên được. Điều tôi giảng đây chính là [về] tu lên trên, chư vị không tu cái tâm này, đặc tính vũ trụ chế ước chư vị, Nó không cho chư vị lên. Chúng tôi còn có thể phân giải ra mà giảng cho chư vị, cái công này tăng lên như thế nào.

Nói đến con người chúng ta, thực ra ở các không gian đều có người, tồn tại ở các không gian. Do sự sai khác về thời không, sự sai khác về tồn tại thân thể, sai khác về hình thức cũng rất lớn. Trong một không gian đặc thù, xung quanh thân thể chúng ta có một trường, mà trường này có hai chủng vật chất tồn tại. Một là 'đức', chính là một loại vật chất trắng trắng, từng cục từng khối; người có rất nhiều đức, thì mật độ rất lớn. Trước đây người ta luôn coi đức là điều trong hình thái ý thức, một loại cảnh giới. Tôi bảo mọi người này, đức kia chính là một chủng vật chất, thuần túy là tồn tại vật chất. Còn có một thứ nữa tồn tại trong cùng một trường, gọi là 'nghiệp lực', nhưng nó là màu đen. Đức

kia là làm việc tốt rồi, hoặc là bị người khác ức hiếp, chịu khổ rồi, hoặc là chịu tội [khổ] mà đắc được đức ấy. Còn nghiệp lực màu đen kia là do bản thân làm việc xấu mà sinh ra. Quá khứ người ta giảng căn cơ tốt và xấu, chính là xem tỷ lệ hai chủng vật chất này nhiều ít [thế nào], tạo thành một phương diện chủ yếu của [việc] căn cơ tốt hay xấu của người đó trong xã hội người thường, [điều] mà người tu luyện vẫn nói đến. Nhưng người thường dùng mắt thịt thì không thấy được, bởi vì người thường ở trong mê, chư vị ở trong mê nên mới để chư vị ở trong mê mà quay về. Bởi vì chính chư vị đã đẩy mình đến bước này, nên chư vị phải nhắm mắt mà tu trở về, không cho chư vị nhìn thấy chân tướng, nhìn thấy chân tướng thì không thể tu, bởi vì sẽ không tồn tại ngộ, nên cũng không tồn tại tu. Vừa thấy vừa tu thì ai không làm chứ? Vị Phật kia tại sao Ông mãi là ở tầng thứ kia, sao Ông không đề cao lên trên? Đương nhiên cái gì Ông cũng biết, Ông không tồn tại những vấn đề như tu luyện tâm tính; ở trong mê mới dễ tu. Có người còn nhấn mạnh rằng tôi nhìn thấy rõ ràng rồi tôi mới dễ tu, chư vị nhìn thấy rõ ràng thì chư vị không tu được. Còn có người nói tôi nhìn thấy rồi tôi mới tin, tôi không nhìn thấy thì tôi không tin. Chúng tôi luôn cho rằng kiểu người này là ngộ tính không tốt.

Vừa rồi tôi đã giảng, công này thực chất là người ta tu mà ra. Vậy như tôi vừa giảng, trường 'đức' này tồn tại xung quanh thân thể người, nếu đức chư vị nhiều thì chư vị có thể tăng cao công; đức chư vị không nhiều, đương nhiên, vật chất màu đen thông qua chịu khổ rồi, cũng có thể chuyển hóa thành vật chất màu trắng, nó sẽ không tiêu mất, chủng vật chất này là bất diệt. Chính

là nói một người, khi tu luyện thì trên thực tế chính là đức trong phạm vi trường không gian của chư vị chuyển hóa thành công; công lực lớn nhỏ, công tầng thứ cao thấp thật sự của chư vị là đức của bản thân chư vị chuyển hóa thành. Chuyển hóa thế nào? Trước đây trong những người tu luyện có một câu (chứ không phải trong giới khí công nói), gọi là "tu tại tự kỷ, công tại sư phụ"[13]. Có nghĩa là gì? Đó là chư vị chỉ cần có một nguyện vọng tu luyện môn đó, chư vị có nguyện vọng muốn tu luyện cái gì đó, chư vị chỉ là nguyện vọng, mà thực tế là sư phụ đang làm giúp chư vị. Có người giảng hoạt động ý niệm, ý niệm thế này ý niệm thế nọ, [mà] vấn đề gì cũng không giải quyết được, nó chỉ là một cái nguyện vọng. Mà người thật sự an đỉnh thiết lư, thái dược, luyện đan[14]cho chư vị, hoặc là hình thành tuần hoàn chu thiên, thông mạch khai huyệt v.v. cho chư vị đều là sư phụ làm. Tư duy của người thường không có bất cứ năng lượng nào, tay của người thường hoàn toàn không làm được những việc này.

Cơ chế mà thực sự khiến công tăng lên, hình thành những thứ này, còn tinh vi hơn những cỗ máy tinh vi [nhất], phức tạp phi thường; chư vị sao có thể làm được? Đây là một lời được mật truyền, gọi là "tu tại tự kỷ, công tại sư phụ"; đó là điều mà trước kia không thể cho tầng thứ thấp biết. Vì vậy, khi sư phụ thấy chư vị tu luyện được tốt, tâm tính đã đề cao lên, lực lượng mà đặc tính vũ trụ ước chế chư vị đã ít đi, thì chư vị có thể tăng công lên được. Vậy thì lúc đó sư phụ liền cấp cho chư vị một loại công, chúng tôi gọi nó là một loại công năng tăng công, theo hình xoáy ốc quanh thân thể con người lấy đức của chư vị diễn hóa trở thành

công, tăng trưởng lên theo hình xoáy ốc. Sau khi tăng lên đến đỉnh đầu, trên đỉnh đầu dần dần hình thành một cột công trụ. Cùng với công lực, tầng thứ của chư vị không ngừng đề cao, khi ấy công trụ này cũng không ngừng đề cao; đây chính là công [xác định] tầng thứ cao thấp, công lực lớn nhỏ của chư vị. Năng lượng mà chư vị phát phóng ra đều bắt nguồn từ đây. Chứ không phải là đan, lát nữa tôi sẽ giảng cái đan kia. Tầng thứ thực sự là nằm ở chỗ này.

Mọi người biết rằng, quả vị được giảng trong Phật giáo, đó chính là công trụ của chư vị đã đến vị trí nào, tu luyện đã cao ngần nào, đạt đến tầng thứ cao bao nhiêu, nó là ở chỗ đó. Ví dụ có người hễ đả tọa thì nguyên thần ly thể lên cao chừng ấy, nói chư vị lên cao hơn nữa. Không được, không lên được, lên cao nữa sợ hãi rồi sẽ phải rớt xuống. Tại sao không lên được? Vì công trụ của họ cao ngần ấy thôi, đó là quả vị tu luyện của họ, họ là ngồi trên công trụ của họ mà lên. Trong Phật giáo giảng, tu luyện cao ngần nào thì chính là xu hướng tương lai của họ. Công này hoàn toàn là người ta tu luyện tâm tính của mình, đồng hóa với đặc tính của vũ trụ, đặc tính vũ trụ không chế ước chư vị nữa, thế thì công của chư vị có thể tăng lên được, do đức diễn hóa trở thành công. Đây chẳng phải là tu ra hay sao? Loại công này hoàn toàn dựa vào người ta tu tâm mà tu ra được.

Thế thì phần động tác ấy là để luyện những gì? Là cải biến nhân thể, ban đầu chư vị có thể gọi là 'dưỡng sinh', cuối cùng gọi là 'trường sinh', còn có gia trì công năng. Thế nào gọi là gia trì? Là dùng năng lượng để gia cường chúng. Còn có diễn hóa của những thứ thuật

loại, diễn hóa của các loại thể sinh mệnh, rất phức tạp. Sự xuất hiện của các chủng hình thái công, đều phải có năng lượng để gia cường cho chúng thì chư vị mới có, không có năng lượng này thì không có gì để nói. Khi người ta xuất công thì chư vị hoàn toàn không phát ra khí được, không có. Phát xuất ra là một loại vật chất cao năng lượng, nhưng rất ít [người] có thể thể nghiệm được cảm giác từ trong cơ thể phát xuất ra. Đây chính là điều tôi giảng, những điều được nói đến ở tầng thứ cao. Nhưng trước đây vẫn luôn cho là thiên cơ, không cho phép người ta giảng. Lần này, trong quá trình tôi mở lớp tôi đều giảng nó ra cả rồi, còn có rất nhiều điều cao thâm. Mục đích là để người ta thực sự có thể tu luyện, chịu trách nhiệm với con người, tôi cũng thực sự dẫn dắt người ta như thế, cho nên cũng không thuộc về tùy tiện tiết lộ thiên cơ gì cả, tùy tiện không chịu trách nhiệm mà làm loạn. Cũng thực sự đã thu được hiệu quả như thế này, tâm tính của học viên chúng ta đề cao rất nhanh, hiện nay phát triển cũng rất nhanh.

Có học viên nói rằng, từ lúc tôi tham gia lớp học Pháp Luân Đại Pháp, thế giới quan của tôi đều đã chuyển biến, cả đời tôi không biết sao sống đến ngần này tuổi rồi, đến hôm nay tôi mới biết vì điều gì mà sống. Đều là học viên nói. Tức là nói với mọi người rằng, những điều tu luyện chân chính trước đây là không có ai giảng cả, không tin chư vị thử giở sách cổ, thử tìm trong «Đạo Đức Kinh» hoặc là chư vị thử giở kinh Phật, trước kia những thứ này người ta đều là dựa vào ngộ chứ không nói, hôm nay tôi đem nó giảng hết cả ra rồi. Giảng ra thì là đã giảng ra rồi, nhân loại đã đến bước này rồi, các vị mà còn giảng như thế kia thì họ cũng không nghe,

không tin, cho rằng là thuyết giáo mà không thực tế. Nhưng giảng nhiều đến mấy thì họ vẫn tồn tại một cái ngộ, bởi vì dù sao chư vị cũng không nhìn thấy hoặc không nhìn rõ, chư vị vẫn phải ở trong mê mà tu, vẫn có tồn tại vấn đề như thế. Vừa rồi tôi đã giảng công này tăng lên như thế nào. Chư vị xem hòa thượng thời xưa họ không luyện công, mà công của họ vẫn tăng lên. Công thật sự [xác định] tầng thứ cao thấp, công lực lớn nhỏ hoàn toàn không phải là luyện mà ra.

Vậy động tác kia là để luyện những gì? Động tác ấy về thực chất chính là điều tôi vừa giảng, cải biến bản thể của người. Nhưng nếu không có năng lượng gia cường nó, thì nó không cải biến được. Tế bào phân tử của thân thể chư vị dùng vật chất cao năng lượng dần dần nạp đầy cho nó, thì chư vị mới có thể đạt được mục đích trường sinh. Chư vị không có cái công này, không có năng lượng này thì chư vị dựa vào cái gì để gia trì? Bàn việc quân sự trên giấy[15]vô dụng. Mọi người biết rằng, có rất nhiều công năng, ngoài sư phụ truyền ra, thì có một phần rất lớn công năng là thân người tự mang theo, nghĩa là ai ai cũng có, nhưng chúng không khởi bất cứ tác dụng nào. Có người cảm giác kể rằng, lúc tôi ngủ nằm mơ, đến sáng hôm sau thành hiện thực rồi; có người nói rằng, tôi nhìn trước được sự việc gì đó, kết quả là mấy hôm sau xảy ra thật; hoặc là có người cảm thấy khi mình làm một việc gì đó, ái chà, phát hiện thấy dường như lúc nào đó đã từng làm sự việc này rồi, nhưng trong đời người đó thực sự chưa từng làm. Chuyện này là thế nào? Kỳ thực đều là thể hiện của công năng, vượt trước tiến nhập tương lai, hoặc tiến nhập quá khứ. Nhưng công năng đó của chư vị vô cùng

mờ nhạt, không là gì cả, không có năng lượng chúng cũng dùng không được, chỉ có thể khởi một chút tác dụng thế thôi. Một khi có năng lượng [để] nạp đầy cho chúng, đó gọi là gia trì công năng. Dùng công lực để gia cường chúng, chúng mới có thể trở nên mạnh mẽ, trở nên dùng được, mới có thể khởi tác dụng. Nếu chư vị không tu cái tâm này của chư vị, chư vị muốn đắc cái gì, thì cái gì cũng không đắc được.

Một vài học viên còn tự xưng mình là sư phụ của Pháp Luân Đại Pháp. Rất nhiều học viên cũ của chúng ta đều biết, ai mà gọi người đó một câu sư phụ, thì người đó kinh hãi lắm, họ không dám xưng mình là thầy, họ nói Thầy là chỉ có một, chỉ có thầy Lý là Sư phụ, chúng tôi đều là đệ tử. Kẻ dám xưng là thầy thì một là tâm cầu danh tác quái, hai là mưu đồ loạn Pháp. Trong vũ trụ mênh mông có vô số Phật-Đạo-Thần, các Chủ[16], chư thiên thần ở các tầng thứ khác nhau cũng đều đang học Pháp này, hỏi ai dám xưng mình là sư phụ? Không tu tâm, không trọng đức, chư vị muốn tu luyện trong môn nào, nói sao dễ vậy? Tu luyện chính Pháp đều phải trọng đức. Thế tại sao những thứ loạn bát nháo như phụ thể động vật chúng lại có công? Cho phép chúng có một chút linh khí ở tầng thứ rất thấp này, lợi dụng chúng ở tầng thứ rất thấp để người ta hoàn nghiệp. Chư vị chớ thấy rằng người ta mắc bệnh này, chịu cái nạn nọ; đều là bản thân người ta mắc nợ, tự mình chiêu mời đến.

Điều tôi nói có thể cao thâm một chút, có người không hiểu. Thực ra tôi nói với chư vị một Lý rất đơn giản, giới tu luyện giảng nguyên thần của người bất diệt, nguyên thần của con người là bất diệt. Nói là người ta

chết đi [nhưng] căn bản không hề chết, tôi thấy rằng không hề chết. Mọi người nghĩ xem, tế bào thân thể người chẳng phải do vô số phân tử cấu thành sao? Mà phân tử không phải do vô số nguyên tử tổ thành[17]sao? Nguyên tử là do hạt nhân nguyên tử, điện tử, neutron tổ thành đúng không? Thế thì cấu thành nguyên tử xuống dưới nữa còn có hạt quark, xuống dưới nữa còn có neutrino. Khoa học của chúng ta hiện nay chỉ có thể nhận thức được đến bước này, trên thực tế còn cách vật chất bản nguyên rất xa, tức là thân thể người có tồn tại những vật chất vi quan kia. Mọi người thử nghĩ xem thân thể người, khi trút hơi thở chết đi, làm sao có thể vì họ chết đi rồi, thì hạt nhân nguyên tử của họ không tồn tại nữa? Nguyên tử, neutron, điện tử của họ đều không tồn tại nữa? Sao có thể được? Hạt nhân nguyên tử kia nếu phát sinh phân rã thì phải dưới nhiệt lượng cực lớn và va chạm rất mạnh mới có thể khiến chúng phân rã, sức mạnh thông thường của người thường hoàn toàn không thể khiến chúng phân tách. Lò hỏa thiêu thì ngọn lửa đó có thể khiến hạt nhân nguyên tử trong thân thể chư vị xảy ra phân rã không? Nổ tung không? Nếu như ngọn lửa đó thực sự có thể khiến hạt nhân nguyên tử trong thân thể chư vị phát nổ, thì thành phần nguyên tử tồn tại trong thân thể người có thể phá hủy một phần thành phố, phải vậy không? Chúng tôi phát hiện ra rằng sinh mệnh căn bản không hề bị tiêu hủy. Người ta chết đi chẳng qua chỉ là cái hình thể hiện hữu này của chư vị, cái mà nhìn thấy trong không gian vật chất này của chúng ta bị diệt vong, còn cái thân thể tồn tại trong không gian khác đều không hề chết đi.

Không gian mà tôi nói đây cũng không khó lý giải lắm, khoa học hiện nay cho rằng có nào là không gian bốn chiều; còn có người nói có không gian mười một chiều; có nhà khoa học Liên Xô cũ đã minh xác chỉ ra, nếu vũ trụ hình thành từ vụ nổ lớn, thì vào tích tắc đó không thể chỉ nổ xuất ra một thời không, ông cho rằng phải có hai mươi mấy thời không đồng thời tồn tại. Người ta đã minh xác chỉ ra rằng, ngoài không gian vật chất này, thời gian này của chúng ta, đồng thời với thời không này tồn tại, còn có thời không khác tồn tại, đã minh xác chỉ ra vấn đề này rồi. Rất nhiều nhà khoa học cũng đang nghiên cứu vấn đề này, tìm hiểu vấn đề này. Đương nhiên hình thức tồn tại của không gian vũ trụ này là cực kỳ phức tạp. Tôi nói về một hình thức không gian đơn giản nhất. Nhân loại chúng ta sinh tồn trong không gian nào? Mọi người biết rằng, vật chất lớn nhất mà nhân loại chúng ta nhìn thấy chính là ngôi sao, các ngôi sao tổ thành hệ Ngân Hà, các thiên hà. Vật chất nhỏ nhất mà nhân loại chúng ta tiếp xúc được chính là phân tử. Con người chúng ta sinh sống trong không gian giữa phân tử và ngôi sao, chúng ta cảm thấy nó là một không gian hết sức rộng lớn, lớn đến mức bất khả tư nghị[18]. Thế thì mọi người thử nghĩ xem, không gian mà tồn tại giữa phân tử và nguyên tử sẽ như thế nào? Tôi nói rằng nó cũng cực kỳ rộng lớn, vô cùng lớn. Đương nhiên chư vị không thể đứng ở lý luận của người thường này, dùng khái niệm tư duy nhận thức thế giới vật chất của người thường để nhận thức nó. Nếu chư vị tiến nhập vào không gian kia mà nhận thức nó, khi ấy chư vị sẽ phát hiện ra rằng nó cũng là một không gian cực kỳ rộng lớn.

Thế còn giữa nguyên tử và hạt quark thì sao? Giữa hạt quark và neutrino thì sao? Và ở mức cực vi quan thì sao? Thích Ca Mâu Ni đã giảng trong một hạt cát có ba nghìn đại thiên thế giới. Học thuyết tam thiên đại thiên thế giới của Ông là: Trong hệ Ngân Hà của chúng ta có ba nghìn tinh cầu có tồn tại sinh mệnh với trí tuệ giống như nhân loại chúng ta. Ông nói trong một hạt cát có ba nghìn đại thiên thế giới, nếu điều ông giảng là thật, thì mọi người nghĩ xem, bên trong hạt cát kia ở mức vi quan cũng sẽ phong phú như hệ Ngân Hà, có tồn tại xã hội nhân loại giống như con người. Vậy thì mọi người tiếp tục truy xuống dưới, bên trong hạt cát kia có phải còn có dòng sông, hạt cát? Thế thì bên trong hạt cát của hạt cát kia phải chăng còn có ba nghìn đại thiên thế giới? Vậy thì bên trong hạt cát của hạt cát kia phải chăng còn có ba nghìn đại thiên thế giới? Tiếp tục truy xét xuống dưới, Thích Ca Mâu Ni phát hiện là vô cùng tận. Bởi vì khi con người tránh dùng cặp mắt do phân tử cấu thành này mà nhìn, thì mới có thể nhìn thấy được chân tướng vũ trụ. Đạt đến tầng thứ càng cao, thì ở mức vi quan họ mới nhìn được càng vi quan hơn, ở mức hồng quan[19]mới nhìn được càng lớn hơn. Thích Ca Mâu Ni chưa nhìn thấy đến tận cùng, cũng chưa thấy được vũ trụ cuối cùng to lớn nhường nào, cho nên những năm cuối đời Ông nói một câu: "Kỳ đại vô ngoại", Ông không biết lớn đến đâu; "Kỳ tiểu vô nội", nhỏ đến mức không thấy đến tận cùng. Từ điều mà Thích Ca Mâu Ni nói và nhận thức của vật lý học hiện đại, tôi nói rằng nó cũng không có mâu thuẫn, rất có đạo lý. Vừa rồi tôi đã giảng, tôi nói rằng về mặt lý luận có thể giải thích được thông, đây là nhận thức của tôi, là điều tôi giảng. Khi chư vị

trút hơi thở cuối, làm sao có thể khiến hạt nhân nguyên tử mất đi; bằng ngọn lửa của lò hỏa thiêu mà chư vị có thể xảy ra phân rã hạt nhân, tôi nói rằng không thể nào. Vì vậy, tôi nói mặc dù nhục thể của con người chết đi, nhưng sinh mệnh của họ không chết. Chúng ta giảng vật chất bất diệt cũng là đúng, ở trong không gian khác cũng là [giảng] vật chất bất diệt.

Những nhà khoa học hiện nay của chúng ta cho rằng, nhân loại hiện nay chỉ có thể nhận thức được, khi đến 'chân không' là không có vật chất nữa. Thực ra đó chỉ là nhận thức mà khoa học hiện hữu của nhân loại phát triển đến bước này. Tôi nói rằng đến chân không rồi vẫn có vật chất, bản thân chân không chính là vật chất. Vì nó xuống vi quan nữa thì đã không nhìn thấy được rồi, 'chân không' còn cách vật chất vi quan [là] bản nguyên của sinh mệnh còn xa lắm. Vật chất vi quan nhất của vật chất là gì? Vật chất bản nguyên là gì? Tôi nói rằng các nhà khoa học hiện nay, dùng phương pháp nghiên cứu hiện hữu thì qua bao nhiêu năm nữa cũng không nhận thức được. Vì con đường phát triển khoa học của phương Tây là chậm nhất, nhân loại đã lựa chọn một phương pháp phát triển không hoàn thiện nhất. Tôi nói rằng phát triển khoa học của Trung Quốc cổ đại là tương đối chính xác, nó trực tiếp nhắm vào nhân thể, sinh mệnh, vũ trụ mà nghiên cứu. Mọi người biết rằng người ngoài hành tinh ấy, đĩa bay kia bay qua bay lại, đến không ai hay đi không ai biết[20], tốc độ nhanh lắm, bất khả tư nghị, đĩa bay thậm chí còn có thể phóng to thu nhỏ. Tại sao nó lại như vậy? Chính là vì phương pháp nghiên cứu phát triển khoa học kỹ thuật của nó là khác. Nó có thể đi ở không gian khác. Do sự

sai khác về thời không, nó nói tới là tới, nói đến là đến, nói đi là đi[21].

Vừa rồi tôi giảng công, nhắc đến vấn đề này, thực ra cái công mà chúng ta động thủ để luyện kia, chẳng qua là thứ thuật loại, gia trì công năng và cải biến thân thể, trường sinh. Nhưng nếu không có năng lượng kia, không có công [xác định] tầng thứ cao thấp, thì chư vị không trường sinh được. Xoay lại [mà xét] ở tầng thứ thấp nhất chúng tôi nói với mọi người, nếu chư vị không chú trọng tâm tính mà tu luyện, chư vị không trọng đức, thì bệnh của chư vị cũng không khỏi được. Chư vị tập thể thao có thể hết bệnh không? Không khỏi được. Khí công không phải thể thao, nó là phương pháp siêu thường để cải biến con người, thế thì chư vị ắt phải dùng Lý siêu thường để yêu cầu chư vị. Có người khi luyện công rất thành kính, nhưng vừa ra khỏi cửa thì đã không còn là người đó nữa. Trong xã hội muốn làm gì thì làm nấy, vì chút đỉnh lợi ích cá nhân, mà tranh nhau, đấu nhau, thậm chí chỉ vì một khẩu khí mà đấu; chư vị nói xem bệnh kia có khỏi được không? Tuyệt đối không thể khỏi được. Vừa rồi tôi nói một chút tại sao người ta không tăng công. Kỳ thực đây chỉ là nguyên nhân ở một phương diện.

Còn có nguyên nhân không tăng công ở một phương diện khác, nguyên nhân chư vị không khỏi bệnh, không tăng công được, chính là nếu chư vị không biết Pháp tại cao tầng, không biết Lý tại cao tầng, thì chư vị cũng không cách nào tu luyện. Bao nhiêu năm nay mọi người đều muốn tu luyện lên tầng thứ cao, mà vẫn còn ôm giữ nào là an đỉnh thiết lư, thái dược luyện đan, thông mạch như thế nào, đại [chu thiên] tiểu chu thiên; chư

vị cứ luyện đi, cả đời này cũng chỉ [giới hạn ở] những thứ đồ đó thôi. Luyện khí không phải là mục đích cuối cùng, nó không là gì cả; mục đích cuối cùng của luyện khí là tịnh hóa thân thể, tạo cơ sở cho tu luyện tại tầng thứ cao. Đồng thời ở tầng thứ luyện khí, nếu là tẩu đan đạo[22], thì họ phải hình thành đan, khai huyệt, thông mấy cái mạch. Đó cũng là tạo cơ sở ở tầng thấp, nhưng vẫn không tính là luyện công, đó chỉ bất quá là tạo một chút cơ sở, khiến thân thể được tịnh hóa, luyện khí chỉ là mục đích đó thôi. Có người vì thấy thân thể chứa đầy khí, bèn cảm thấy khá lắm. Tôi nói rằng chư vị chỉ là cái bao khí to, chư vị lại coi nó là công; nó đâu phải là công? Nói rằng phát khí trị bệnh cho người khác, đó thuần tuý là một loại nhận thức sai lầm. Khí kia làm sao có thể trị bệnh? Chúng ta trầm tĩnh lại nghĩ thử xem, thân thể ngươi cũng là khí, thân thể của ta cũng là khí, giữa người thường với người thường đều là khí. Chẳng qua huyệt lao cung của chư vị đã mở, hoặc là huyệt nào đó của chư vị đã mở, chư vị có thể khiến khí phát ra hoặc nạp vào, đó chẳng phải vẫn là khí sao? Vật chất giữa các tầng thứ đồng đẳng là không có tác dụng chế ước. Ngươi cũng là khí, ta cũng là khí, mà chư vị phát khí trị bệnh cho người ta ư? Không chừng khí của họ còn trị cho chư vị ấy chứ, có phải vậy không? Chỉ có thứ siêu xuất khỏi tầng thứ này, mới có thể chế ước những gì ở tầng thứ thấp; cái công kia mới có thể thực sự khởi tác dụng như vậy.

Mấy năm trước khiến người ta tạo nên một loại nhận thức sai lầm, có rất nhiều khí công sư xuất hiện phổ cập khí công, bản thân họ thậm chí không có công, mà họ cũng phát công. Tại sao họ có vẻ như cũng có thể

phát xuất công? Sự xuất hiện của khí công là do thiên tượng tạo thành, có rất nhiều sư phụ cũng không cho người đương sự biết, cấp cho chư vị một cái ống, chư vị hễ phát công họ liền cung cấp cho chư vị. Những khí công sư giả này cũng giống như vòi nước. Họ chưa từng luyện công, họ cũng không có công, họ hễ phát thì giống như vòi nước được mở ra, phía bên kia[23]liền chuyển đến cho họ. Họ không phát nữa thì bên kia giống như vòi nước khóa lại, bản thân họ không có công. Mục đích cấp công cho họ, là để tự họ tu luyện bản thân, làm người tốt, làm việc tốt, đề cao bản thân họ, khai phát bản thân họ. Nơi xã hội quần thể người phức tạp, mà tự họ tu tâm của bản thân cho tốt, tăng trưởng lên. Nhưng có rất nhiều khí công sư họ không minh bạch, họ tưởng rằng cấp công này cho họ để làm gì đó, họ cũng không biết từ đâu đến, nói chung là từ bên ngoài đến. Họ tưởng rằng là để họ phát tài, làm khí công sư nổi danh. Hiện nay những người này không còn lại mấy, còn sót lại có một số [bị] phụ thể, đại bộ phận là phụ thể. Đối với con người mà nói thì [bị phụ thể] đáng sợ lắm, chư vị chớ thấy họ đang làm khí công sư, thanh danh rất lớn. Chư vị để mấy năm nữa xem, họ sẽ giống như người thực vật, tinh hoa của thân thể họ bị lấy đi hết rồi. Bởi vì ma nó cũng nắm chắc chỗ sơ hở của Lý vũ trụ, bất thất giả bất đắc, ta không thể cấp công không cho ngươi, ngươi kiếm được nhiều tiền thế, nổi danh rồi, ta cũng phải đòi mấy thứ của ngươi, đúng không? Bởi vậy nó lấy các thứ của chư vị, lấy một cách hợp tình hợp lý. Phụ thể thực chất là bản thân người đó tự chiêu mời đến, có người khám bệnh cho người khác xong thì ngược lại bản thân

họ lại chỗ này không khỏe, chỗ kia không khỏe, bệnh do chư vị tự chiêu mời đến.

Thế thì 'đan' này là gì? Có người tưởng rằng cái đan này, đề một chút khí đan điền này làm chút việc gì đó. Thậm chí còn có một loại nhận thức sai lầm, tôi đề khí đan điền [dẫn đi] làm gì đó làm gì đó, [vậy] đây chính là khí công rồi. Tôi nói rằng đó là chà đạp khí công. Khí công là một điều bác đại tinh thâm, vốn là những điều tu luyện chiểu theo Đại Pháp vũ trụ. À, chư vị mơ mơ hồ hồ đề một chút khí đan điền làm chút gì đó thì là khí công rồi, tôi nói thế thì mơ mơ màng màng đề chút khí đan điền rồi đi nhà vệ sinh thì là gì? Chư vị chẳng phải là chà đạp khí công sao? Không thể nhận thức như thế được. Nội hàm của nó vô cùng rộng lớn, không phải điều đơn giản như vậy. Còn nói về cái đan này của con người, nếu chư vị bảo tôi nhìn nhận, thì thực chất chính là một quả bom. Người ta khi tu luyện đến bước cuối cùng khai công, nó cần nổ tung, Phật giáo gọi là khai ngộ. Trong nháy mắt đó sẽ nổ tung. Nó nổ sẽ khiến cho trăm mạch[24]của bản thân nổ khai ra, tất cả các huyệt trên thân thể nổ khai, huyệt mệnh môn nổ, phóng thích công năng xuất ra. Thiên mục nổ đến điểm cực cao trong tầng thứ sở tại của chư vị, nhìn thấy chân tướng tồn tại trong vũ trụ ở tầng thứ sở tại của chư vị, nó là có tác dụng ấy. Nó chính là một quả bom, không có tác dụng gì khác cả. Mọi người thấy rằng hòa thượng mà tu tốt sau khi qua đời hỏa thiêu ra xá lợi tử, chính là vào mấy ngày trước khi hòa thượng sắp viên tịch thì cần nổ đan. Ầm một tiếng là nổ khai rồi, ông hiểu ra tất cả, nhưng ông không nói ra nơi người thường, không ai biết, người khác cũng không cảm nhận được.

Hễ đan nổ thì là nổ vỡ tan, phần [còn lại] ở không gian này tựa viên đá. Chúng ta không tu đan, tại sao không tu đan? Chúng tôi cho rằng đan là bất động, ngoài việc có thể chứa một chút năng lượng ra thì không có tác dụng lớn lắm. Chư vị xem hòa thượng kia, sau khi chết hỏa thiêu ra xá lợi tử, lấp lánh, rất cứng, có năng lượng tồn tại, [thử] xét nghiệm xem là vật chất gì thì không xét nghiệm ra được. Nó là thứ cấu thành từ vật chất tập hợp chọn lọc từ không gian khác cùng với vật chất do đức của chúng ta diễn hóa trở thành công, vì vậy các nhà khoa học hiện nay không nhận thức được là vật chất gì. Đó không phải vật chất trong xã hội người thường chúng ta. Có người cứ cố giải thích, giải thích loạn cả lên, nói rằng đan kia là răng, là xương. Tôi nói đó chẳng phải là giải thích loạn là gì? Người thường sao hỏa thiêu không có? Tại sao hòa thượng, người tu luyện hỏa thiêu thì lại có?

Vừa rồi tôi giảng một chút về đạo lý chân chính tu luyện lên tầng thứ cao, bất kể chư vị là môn nào, phái nào. Vậy thì có người có lẽ nghĩ rằng, trong núi có lão đạo [sĩ] tu luyện, hoặc một số người bế quan[25]tu luyện chiểu theo phương pháp Phật gia, có thể chư vị đã từng bái lạy những người như vậy, họ cũng không chiểu theo Chân-Thiện-Nhẫn mà tu, vậy sao họ tu xuất lai? Tôi nói cho chư vị họ tu như thế nào. Họ rất khổ, họ tu rất nhiều năm rất nhiều năm mới tăng lên được một chút xíu công. Nhưng mà, họ tu luyện trong núi sâu rừng già, xa lánh xã hội người thường, [nên] công của họ không bị khóa. Còn tu luyện trong người thường thì công bị khóa, ngay cả để chư vị tu trong tiệm ngộ, cũng phải khóa lại một bộ phận, khóa một nửa [chẳng hạn],

cho nên chư vị không có bản sự[26]lớn như thế, tầng thứ chư vị rất cao, [nhưng] chư vị không phát huy được. Nhưng trong núi sâu rừng già, không nhập thế tục nơi người thường, họ không can thiệp các việc nơi người thường, vậy thì họ là khai mở mà tu, không đặt khóa. Như vậy họ có một chút công, [mà] bản sự của họ thể hiện ra lại rất lớn, vì là khai phóng mà. Thực tế thì họ tu rất khổ, thời gian rất lâu chỉ có thể tăng một chút công, họ vẫn không biết [điều ấy].

Tôi giảng rằng tám vạn bốn nghìn pháp môn trải ra, ở giữa là đại đạo tu luyện, đại pháp tu luyện. Ở biên duyên, phổ độ chúng sinh, các loại người đều đến học. Họ học cao đến đó thì khai ngộ, họ chỉ có thể tu cao đến thế, họ không tu cao hơn được nữa, đó là căn cơ của họ tạo thành, tu cao đến đây thì khai ngộ. Có người tu cao đến đây thì khai ngộ (*Sư phụ làm thế tay*); có người tu đến đây thì khai ngộ; có người tu đến đây thì khai ngộ; có người tu đến đây thì khai ngộ; có người tu rất thấp đã khai ngộ rồi. Như vậy họ khai ngộ rồi thì họ sẽ nhìn thấy Lý của một tầng này, cao hơn nữa thì họ không nhìn thấy. Vậy thì tu cao ngần này thì họ chỉ có thể nhìn thấy Lý cao ngần này; nhưng mà họ cũng dẫn dắt đồ đệ, thế là họ giảng về Lý mà họ thấy được. Tám vạn bốn nghìn pháp môn, tiểu pháp tiểu đạo hết sức nhiều; hơn nữa càng về biên duyên, thì thuyết đạo càng nhiều càng phức tạp. Càng gần trung gian đại đạo, đại pháp thì tu luyện càng giản đơn, nắm chắc trung tâm mà tu thì rất nhanh. Chúng tôi dẫn dắt người ta được rất nhanh, tại sao nhanh? Có những học viên bắt đầu cải biến, mà công tăng lên đến mức rất khó tin. [Nếu]

không đắc Pháp, cả đời chư vị có thể cũng không bước ra khỏi tầng khí.

Tôi trong lớp học chín ngày, chỉ cần chư vị có thể tu luyện, tôi trong khoá chín buổi học này có thể đẩy chư vị vượt qua. Trong quá trình tu luyện người ta đột phá tầng thứ cũng nhanh chóng phi thường. Có rất nhiều người tu Đạo nói với tôi, tôi cũng nói với họ rằng, tôi nói rằng các vị thấy công của những học viên này của tôi, so với công của các vị thì thế nào? Họ cảm thấy bất khả tư nghị. Công này tăng trưởng đúng là bất khả tư nghị. Bởi vì chúng ta nắm đúng căn bản mà tu, nắm chắc cái tâm con người mà tu, đây mới là then chốt, cho nên nhanh chóng phi thường. Những người tu trong núi và một số người xuất gia, họ tu qua những năm tháng lâu dài, đã chịu rất nhiều khổ, nên họ liền cho rằng họ vì chịu khổ mới tu lên được. Thực chất là những năm tháng đằng đẵng ấy, dần dần mài mòn đi tâm chấp trước nơi người thường của họ, nên họ mới tăng lên được. Chúng ta hiện nay ngay từ đầu đã nhắm vào cái tâm con người kia mà tu, những tâm chấp trước, tâm tật đố, tâm hoan hỷ của chư vị, các chủng tâm, chúng ta nắm chắc những thứ này mà tu, để chư vị tu bỏ những thứ này đi, cho nên nó mới nhanh. Vấn đề này tôi chỉ giảng bấy nhiêu thôi.

Có rất nhiều người muốn học Pháp Luân Đại Pháp, lại chưa từng tham gia lớp học, tôi cũng có thể giới thiệu giới thiệu một cách đơn giản cho chư vị về Pháp Luân Đại Pháp. Pháp Luân Đại Pháp này của tôi là một loại công pháp tính mệnh song tu. Công pháp tính mệnh song tu chân chính có đặc điểm, cải biến về thân thể người vô cùng mau lẹ. Đồng thời, nhìn bên

ngoài so với người thường có khác biệt rất lớn, vì vậy chúng ta có rất nhiều học viên cũ học Pháp Luân Đại Pháp rồi, thậm chí là người cao tuổi, thì da dẻ trở nên rất mịn màng, trắng mịn hồng hào, thân thể rất khỏe mạnh. Trước đây đi bộ leo cầu thang là mệt, bây giờ leo lên mấy tầng cũng không thở dốc, tim không đập nhanh, rất thoải mái, cũng không thấy mệt. Trước đây đi vài bước đã không được rồi; bây giờ đạp xe cũng tựa như có người đẩy. Tôi nói tình huống này, những học viên cũ chúng ta ngồi đây, tôi thử hỏi chư vị có phải vậy không? (*Đồng thanh: Phải!*) Chúng ta đây là hiện tượng tồn tại phổ biến. Ở đây tôi không phải nói tình huống cá biệt của học viên nào đó là như vậy, [mà] nó là hết sức phổ biến, công pháp tính mệnh song tu chân chính là có thể đạt được điểm này. Thay đổi về bề ngoài hết sức lớn, rất nhiều người cao tuổi nếp nhăn trên mặt trở nên ít đi, thậm chí không còn nữa. Đồng thời thay đổi về sinh lý cũng rất lớn. Do vấn đề thời gian nên điểm này tôi không giảng nữa.

Còn nữa, Pháp Luân Tu luyện Đại Pháp này của tôi còn là một công pháp độc đáo nhất. Trong lịch sử xưa nay chưa từng có ai truyền; đương nhiên tôi nói câu này tuyệt đối rồi, tức là trong thời kỳ văn minh nhân loại lần này xưa nay chưa từng truyền. Trong tiền sử, tại một thời kỳ tiền sử tương đối lâu dài, đã từng [phổ truyền] độ nhân như một phương pháp độ nhân chủ yếu nơi xã hội nhân loại, còn trong thời kỳ văn minh nhân loại lần này thì chưa từng truyền. Vậy thì Đại Pháp này [so] với tất cả các môn khí công hiện nay, các phương pháp tu luyện khí công kia [thì] về lý luận là khác biệt rõ ràng; những điều nhân loại hiện nay tu

luyện về cơ bản là tẩu đan đạo. Thế nào gọi là 'tẩu đan đạo'? Chính là chư vị phải kết đan, kể cả hòa thượng ở chùa, tuy [họ] không giảng luyện công, họ cũng phải kết đan. Chư vị thấy họ hỏa thiêu ra xá lợi tử kia chính là cái đan của họ đã nổ. Đạo sĩ cũng thế, những phương pháp tu luyện trong truyền thuyết dân gian cũng thế, về cơ bản đều là tẩu đan đạo. Mọi người có thể biết đến Mật tông, họ dường như không tẩu đan đạo, nhưng thực chất vẫn là tẩu đan đạo, họ tu 'minh điểm' cũng là đan. Thế còn bánh xe kia của họ là [dùng] ý niệm khống chế quay, ý niệm không khống chế thì nó không quay, hơn nữa bánh xe đó là hư[27]; còn Pháp Luân này của chúng ta là thực.

Pháp Luân trong bộ công pháp này của tôi, đương nhiên chư vị tự tu luyện [ra] thì khó lắm. Chúng tôi phải trải qua hằng bao nhiêu thế hệ người mới hình thành, đơn truyền qua các thế hệ, xưa nay chưa từng truyền cho người ngoài. Hiện nay ở hoàn cảnh lịch sử đặc thù, tôi đưa Nó ra truyền cho con người. Có học viên nói 'Thưa thầy, thầy ban cho con một Pháp Luân nhé'; còn có học viên viết giấy nói 'Thưa thầy, con không tham gia lớp học, con đưa thầy ít tiền, đưa thầy chút học phí, thầy cấp cho con một Pháp Luân nhé', ý tứ là 'tôi mua bánh xe đó'[28]. Tôi bảo mọi người này, Pháp Luân này cực kỳ trân quý, không thể dùng giá trị để đo lường được. Người vô duyên phận thì chư vị chi trả bao nhiêu bao nhiêu ức[29][tiền] cũng không mua được; người có duyên phận thì không mất một xu cũng đắc được. Chúng tôi thấy hôm nay có thể đưa thứ này ra, là [vì] thấy con người cuối cùng vẫn còn một chút Phật tính nên mới đưa ra; trên thực tế hiệu quả truyền ra

của chúng tôi cũng rất là tốt. Nó cực kỳ trân quý, chư vị ắt phải là một người tu luyện thì mới đắc được. Một khi bánh xe này cài cho chư vị, thì Nó [xoay chuyển] 24 tiếng đồng hồ [mỗi ngày] không ngừng, luôn luôn xoay chuyển như vậy. Nó sẽ xoay thuận chiều kim đồng hồ, cũng có thể xoay ngược chiều kim đồng hồ[30]. Khi xoay thuận chiều kim đồng hồ, Nó tự động hấp thu năng lượng từ vũ trụ, diễn hóa năng lượng; như vậy năng lượng mà nó diễn hóa ra sẽ cung cấp những gì cần thiết cho tất cả các bộ phận thân thể chư vị[31]. Đồng thời khi nó xoay ngược, Nó có thể phát phóng năng lượng; năng lượng phát ra đưa những vật chất phế bỏ mà thân thể chư vị diễn luyện mang ra ngoài; sau đó lại hút vào vật chất năng lượng mới. Nó là có mục đích có lựa chọn, Nó là một linh thể. Bản thân chư vị dẫu cố ý ôm khí quán đỉnh, thu khí, chư vị cũng hoàn toàn không làm được điểm này, chư vị không có lực lượng lớn như Nó, chư vị hoàn toàn không làm được đến như thế. Như vậy Nó còn có [tính] lựa chọn, Nó là linh thể, con người không thể sánh được.

Thế thì Pháp Luân này sau khi được cài, Nó 24 giờ không [bao giờ] dừng lại, luôn luôn xoay chuyển như thế, luôn luôn diễn luyện chư vị. Sẽ hình thành một hình thức gọi là "Pháp luyện người". [Ở] công pháp khác [khi] chư vị luyện công nó mới tăng trưởng; để gia tăng thời gian luyện công, chư vị luyện thêm một chút; [khi] chư vị không luyện nữa, thì công cũng không tăng. Nhưng [với] Pháp Luân Đại Pháp của tôi, chư vị không luyện Nó vẫn tăng; chư vị luyện, [thì] chư vị là đang gia cường cho bộ cơ[32]này, gia cường cho những cơ chế này và Pháp Luân mà tôi cài cho chư vị; chư

vị đang gia trì Nó, gia cường Nó; chư vị chẳng qua chỉ khởi một tác dụng như vậy. Còn tu luyện chân chính, là cả bộ Pháp này; không chỉ là Pháp Luân đang luyện, những cơ chế cài ở bên ngoài chư vị cũng đang vận chuyển, Pháp Luân đang xoay chuyển, hết thảy cơ chế bên trong thân thể cũng đang tự động luyện.

Tu mà chúng tôi giảng, tu luyện chân chính chủ yếu là tu; còn luyện thì nó là một phương diện [khác]. Chư vị chỉ cần chú trọng tâm tính của chư vị mà tu luyện, coi bản thân chư vị như một người tu luyện chân chính mà ước thúc hành vi của bản thân trong xã hội người thường, như thế công của chư vị sẽ tăng trưởng lên. Thêm vào đó là động tác chư vị luyện hàng ngày, chư vị chính là đang luyện bộ các thứ này của tôi một cách hoàn chỉnh, chỉnh thể rồi. Động tác rất đơn giản, chỉ có năm bộ công pháp, nhưng tại hồng quan đang khống chế một cách chỉnh thể hàng nghìn hàng vạn thứ đang diễn luyện. Có người hỏi khí công sư kia, rằng động tác này là luyện cái gì? Động tác kia là luyện cái gì? Một số khí công sư không nói ra được. Tại sao không nói ra được? Cũng không dễ mà nói cho chư vị. Vì cơ thể người có hàng nghìn hàng vạn thứ cần tu luyện, mỗi động tác đều là tại hồng quan mà khống chế rất nhiều rất nhiều thứ đang diễn luyện. Chư vị nói xem nó luyện cái gì? Nói cho chư vị thế nào đây? Cái gì cũng luyện cả. Chư vị thấy động tác đơn giản, không nhất định cứ phức tạp là tốt; Đại Đạo chí giản chí dị[33]. Tiểu đạo tiểu pháp động tác rất phức tạp; tu luyện không ở mức độ phức tạp của bản thân động tác, mà là bộ các thứ cài cho chư vị ở không gian khác trong môn này; nó phức tạp hay không ấy, chứ bản thân động tác không hề phức tạp.

Có thể có người nghĩ trong tâm, nói 'Ông giảng điều này chúng tôi vẫn không minh bạch lắm. Người ta nói về kết đan đó là năng lượng, hòa thượng cũng có thể hỏa thiêu ra xá lợi tử, cái này còn tin được, nó vẫn là thứ vật chất. Pháp Luân mà Ông giảng xoay chuyển ở trong bụng thì khó tin lắm, Nó làm sao có thể là sống? Làm sao có thể quay?' Tôi hỏi ngược lại chư vị, chư vị nói xem hệ Ngân Hà này, vũ trụ này đang quay, hệ Ngân Hà đang vận chuyển, chín đại hành tinh đang quay quanh mặt trời, trái đất của chúng ta cũng tự quay, ai đẩy chúng? Ai gia lực cho chúng? Tôi bảo chư vị này, chúng chính là tồn tại một loại hình thức toàn cơ[34], Pháp Luân này của chúng ta cũng là tồn tại một dạng toàn cơ, cho nên Nó tự xoay chuyển không ngừng. Chúng ta có một phần [học viên] vẫn chưa từng nghe giảng, tôi có thể để chư vị thể nghiệm một chút cảm giác về sự chuyển động của Pháp Luân này. Mọi người duỗi một tay ra, để lòng bàn tay nằm ngang, tay không được dùng lực, nhưng lòng bàn tay duỗi thẳng hết mức. Được rồi, bây giờ tôi đả xuất cho mỗi người một Pháp Luân, xoay chuyển một chút trong lòng bàn tay chư vị, để chư vị xem xem, có xoay chuyển không? (*Có!*) [Mọi người] ở trên tầng có xoay chuyển không? (*Có!*). Được rồi, là để mọi người thể nghiệm một chút; một số người cá biệt không thể nghiệm được sự xoay chuyển, thì họ cảm thấy tay lạnh, có người cảm thấy tay nóng. Đó là do trường nghiệp lực mà thân thể chư vị mang theo tạo thành. Cảm thấy lạnh thì thường là thân thể không tốt lắm; còn có nghiệp lực tồn tại ở bộ phận tay tạo thành. Nhưng bất kể là chư vị cảm nhận được xoay chuyển hay không, chư vị cũng sẽ cảm thấy

nóng hoặc lạnh; đương nhiên tuyệt đại bộ phận đều có thể cảm giác được sự xoay chuyển.

Pháp Luân Đại Pháp này của tôi, vì Nó là một loại công pháp như vậy, nên Nó rất phù hợp với con người hiện đại học luyện. Đương nhiên, tôi nói rằng Pháp Luân Đại Pháp truyền ra, đối với xã hội, đối với việc nâng cao chuẩn mực đạo đức nhân loại là có chỗ tốt, sự thực đã chứng minh điều này. Làm một người thường, làm một cá nhân mà nói, nếu chư vị muốn tu luyện, chư vị ắt phải chú trọng tâm tính của mình mà tu luyện. Như vậy chư vị chú trọng tâm tính của mình mà tu luyện, trong xã hội người thường chư vị tất nhiên sẽ thể hiện ra là người tốt, bảo đảm là như vậy. Có người nói công pháp của họ cũng có thể đạt được trường kỳ luyện công, lúc nào cũng mơ mơ màng màng. Tôi nói rằng đó không phải luyện công, đó chỉ bất quá là chữa bệnh khỏe người, một trạng thái trong luyện khí, đó không phải là luyện công. Lại nói, giả sử là luyện công thật, chư vị cứ thử xem, chư vị mơ mơ màng màng liệu có thể công tác tốt được không? Chư vị có thể hoàn thành tốt công tác mà lãnh đạo giao cho không? Kể cả chư vị là kinh doanh cá thể cũng vậy, hoặc là công ty tư nhân cũng vậy, chư vị chẳng [cần] phải làm tròn nghĩa vụ với xã hội sao? Thế còn tôi là làm văn phòng, chư vị làm văn phòng chư vị cũng mơ mơ màng màng, thì chư vị viết tài liệu thế nào? Đều không hoàn thành tốt công việc, không khéo còn xảy ra nguy hiểm ấy chứ! Chẳng hạn người công nhân kia mơ mơ màng màng mà công tác, tay này không khéo thò vào bánh răng rồi. Tác nghiệp ở trên không trung kia mà mơ mơ màng màng thì có khi bị rớt xuống, đó chẳng phải xảy ra vấn

đề an toàn hay sao? Nó không thể đạt được luyện công trường kỳ. Nhưng công này của chúng ta quả thực giải quyết được vấn đề này, chúng ta phải đồng hóa với đặc tính vũ trụ, làm một người tốt, đó mới là tiêu chuẩn của người tu luyện, chúng ta có học viên cũng biết rằng, công tăng rất nhanh. Công pháp này của chúng ta không chú trọng vào việc nhỏ, thuyết Đạo cũng không nhiều. Bởi vì đại đạo tu luyện, đại pháp tu luyện, nên thuyết Đạo rất ít. Chúng ta cũng không chú trọng phải quay về hướng nào mà luyện, hay là vào thời gian nào luyện, quay hướng về phía nào luyện. Vì Pháp Luân Đại Pháp này của chúng ta, luyện được rất to lớn; trong thời kỳ lịch sử này của chúng ta, trong lần văn minh nhân loại này xuất hiện, chưa từng luyện được điều nào to lớn nhường này. Trước khi tôi truyền điều này, chư vị không tin chư vị cứ xem xem [những thứ trước đây], những pháp tu mô phỏng theo động tác của động vật, thậm chí ngay cả danh nhân, thánh nhân, đạo nhân nào cũng vậy, các vị là Đạo-Thần-Phật cũng vậy, rốt cuộc họ vẫn có tính cuộc hạn.

Pháp Luân Đại Pháp chúng ta chiểu theo nguyên lý diễn hóa của vũ trụ mà luyện. Vì Pháp Luân là hình thành chiểu theo nguyên lý diễn hóa của vũ trụ, [nên] chiểu theo đặc tính tối cao của vũ trụ Chân-Thiện-Nhẫn để chỉ đạo chúng ta tu luyện. Có thể nói chúng ta đã chiểu theo điều tối cao mà luyện, đã luyện một Pháp lớn như thế này, tương đương với luyện vũ trụ. Chúng ta cũng không giảng phương hướng gì cả. Mọi người nghĩ xem, trong vũ trụ này nào có cảm giác phương hướng gì? Bản thân vũ trụ đang vận động, hệ Ngân Hà chúng ta đang vận chuyển, chín đại hành tinh quay quanh mặt

trời, trái đất cũng tự quay, nào có đông nam tây bắc gì chứ? Quay đến chóng mặt rồi, hoàn toàn không tồn tại khái niệm phương hướng ấy. Chỉ là nhân loại đứng trên góc độ hiện có của nhân loại, từ trái đất chúng ta mà phân chia. Cho nên chúng ta luyện một điều to lớn nhường ấy, như là luyện vũ trụ, đương nhiên không có thuyết về cảm giác phương hướng. Do đó chư vị quay về hướng nào mà luyện thì cũng bằng như quay về toàn phương vị mà luyện, chư vị quay về hướng nào mà luyện, nói thẳng ra, cũng bằng như đồng thời quay về đông nam tây bắc mà luyện, thế nên chúng tôi hoàn toàn không giảng phương hướng. Vì đây là vận chuyển, là xoay chuyển.

Chúng tôi cũng không giảng thời gian. Tại sao không giảng thời gian? Rất nhiều công pháp giảng rằng giờ tý luyện công tốt, giờ thìn luyện công tốt. Đương nhiên chúng tôi thấy vào giờ tý, canh giờ[35]ấy tốt hơn chút, nhưng chúng tôi không hạn chế vào phạm vi thời gian nhỏ như vậy mà luyện. Chẳng hạn vũ trụ to lớn kia, trái đất chư vị lúc này là giờ tý tốt, chư vị ở trong các không gian khác giờ tý không nhất định là tốt, vậy nên chúng tôi không hạn chế cái này. Tuy nhiên giờ tý có một điều kiện có lợi, đó là nó rất tĩnh, đêm khuya thanh vắng thích hợp với việc luyện công. Còn có người nói giờ thìn luyện công tốt. Đương nhiên chúng tôi cũng vẫn là đạo lý ấy, chúng tôi không quan trọng thời thần. Nhưng chúng tôi cũng chủ trương dậy sớm, mọi người tập thể cùng nhau luyện, hoặc là buổi tối tập thể cùng nhau luyện. Tại sao? Bởi vì mọi người luyện công tập thể, gặp phải vấn đề gì có thể giao lưu với nhau, cùng nhau giải quyết nó. Bàn bạc với nhau, đối với việc cùng

nhau đề cao của mọi người có chỗ tốt. Cho nên chúng tôi cũng lựa chọn một loại hình thức là mọi người luyện công tập thể. Đương nhiên, có người đi làm, có thời gian thì cũng là sớm muộn, cho nên cũng luyện công sớm muộn. Thực ra, mỗi thời mỗi khắc chư vị không luyện, thì chư vị vẫn được công luyện; mà chư vị luyện là gia cường [bộ] cơ mà tôi cài cho chư vị; chúng tôi giảng tùy cơ nhi hành, tay, động tác chỉ bất quá là để gia cường [bộ] cơ kia.

Chúng tôi cũng không giảng thu công. Không giảng thu công là vì không có khái niệm thu công. Do những công pháp khác luyện công xong là phải thu công về, thu trường năng lượng tản xạ xung quanh về, công cũng dừng. Chúng tôi không có khái niệm này, bởi vì 24 giờ đồng hồ chúng ta đều đang luyện, nên hoàn toàn không có khái niệm thu dừng, cũng không giảng thu công. Thế thì có người nghĩ, chẳng hạn tôi đang luyện công ở kia, đột nhiên có điện thoại, hoặc là đột nhiên có người tới gõ cửa, thì tôi làm thế nào? Thế thì chư vị cứ đứng dậy tiếp khách, đứng lên nghe điện thoại không sao cả. Tại sao lại như thế? Bởi vì xung quanh người luyện công có tồn tại một trường, nhưng Pháp Luân của chư vị Nó là có linh tính. Khi trong tư tưởng của bản thân chư vị nghĩ đi làm gì đó, Nó biết chư vị bây giờ không luyện nữa, Nó ngay lập tức sẽ xoay chuyển thuận chiều kim đồng hồ, lập tức lấy trường ở ngoài thân thể chư vị "xoẹt" một cái là hút trở về. Chư vị cố ý làm cũng không làm được, chư vị ôm khí quán đỉnh, chư vị có ôm nữa thì cũng phải mất, nhưng Nó là không mất, bởi vì Nó có một thứ như vậy để chế ước. Vừa rồi tôi giới thiệu một cách đơn giản cho mọi người về đặc

điểm của công pháp Pháp Luân Đại Pháp. Đương nhiên còn có rất nhiều, còn có tốt hơn nữa. Chúng tôi trong khi giảng bài mới có thể bàn đến, bởi vì phải giảng một cách hệ thống.

Tiếp theo chúng ta giảng thêm một vấn đề, ấy là người tại các giai tầng khác nhau luyện công thế nào. Mọi người có thể biết trước đây có lối nói rằng, người nghèo mà không có gì, người không có tiền mới có thể tu luyện. Người của các tôn giáo khác nhau chỉ giảng cái Lý trong môn bản thân họ. Phật giáo giảng rộng lớn đến đâu cũng là giảng quanh lý luận Phật giáo dựa trên những điều Thích Ca Mâu Ni đã chứng ngộ và [được] người đời sau lưu truyền có sai sót; còn Đạo gia cũng không xuất ra khỏi cái Lý Thái cực của họ. Nhưng không ai giảng rõ ràng về vũ trụ này một cách hoàn chỉnh cả, chư vị chỉ có nhảy ra khỏi cái khung này mà nói về toàn bộ vũ trụ, thì mới có thể nói rõ được Pháp của vũ trụ, đặc tính của vũ trụ, căn bản của Thần-Đạo-Phật là gì; vì vậy [họ] đều là giảng môn của riêng mình. Huống là ở đây Đạo gia có rất nhiều môn phái, Phật gia có rất nhiều môn phái, mà đều chỉ giảng Lý trong môn phái của mình. [Còn] chúng ta là mở tung hết thảy mà giảng về chân tướng của vũ trụ, kết hợp với khoa học hiện đại và khoa học nhân thể mà giảng. Thế thì chúng tôi giảng là đạo lý gì? Có lẽ mọi người nghe trong tôn giáo giảng rằng, Jesus cũng có một câu nói, rằng người giàu kia muốn tiến vào thiên quốc còn khó hơn lạc đà chui qua lỗ kim. Ông giảng là người giàu khó tu lắm. Nhưng chúng tôi giảng khó tu, chứ không phải là người giàu không tu được. Không thể nhìn bề mặt. Bởi vì người giàu rất khó vứt bỏ tiền bạc, của cải của họ; nhưng

chúng ta nhìn thực chất chứ không nhìn bề mặt. Điều tôi giảng là, không phải thực sự khiến chư vị vứt hết những thứ vật chất thì mới là chân tu, mà là tâm chấp trước vào tiền tài phải buông bỏ, có thể coi nó thật nhẹ nhàng đạm bạc.

Bây giờ tôi giảng về người ở các giai tầng khác nhau tu luyện thế nào? Tôi nói mọi người này, sở dĩ có con người, con người có thể sống trên thế giới này, chính là vì một chữ: 'tình'! Hỷ nộ ai lạc[36]của chư vị, chư vị thích làm gì, không thích làm gì; chư vị thích ăn gì, không thích ăn gì; chư vị thích người nào, không thích người nào; tình thân, tình bạn, tình yêu, tình phụ mẫu, hết thảy của hết thảy, hết thảy mọi thứ của con người đều bắt nguồn từ cái 'tình' này. Như thế cái tình này có thể sản sinh tất cả các tâm chấp trước. Khi ảnh hưởng đến cái tình ấy của chư vị, chư vị lại có thể sinh ra tâm tật đố, cho nên con người chính là vì cái tình này mà sống. Thế thì con người tu luyện cụ thể thì phải bỏ cái tâm này của chư vị đi, dần dần mài cho phai nhạt đi, chư vị mài hết đi thì càng tốt, bởi vì nó là thể hiện của tầng thứ. Dần dần coi nhẹ, coi nhẹ những thứ này, xem thật nhẹ nhàng những gì người thường chấp trước. Thế còn người thường, người ta thấy điều người thường chấp trước nhất chính là danh và lợi, vì thế cho rằng ai theo đuổi hai thứ này là khó tu nhất. Truy cầu danh ấy, nó bao gồm theo đuổi địa vị, chức vị, quyền lực; còn truy cầu lợi thì, chủ yếu là tiền bạc và vật chất, nên cho rằng người truy cầu hai thứ này là khó tu nhất. Kỳ thực, chúng tôi giảng khó tu là khó tu thôi, chứ đều có thể tu, không phải nói là không thể tu. Cứ phải vứt bỏ hết tiền bạc kia của chư vị thì chư vị mới có thể tu chăng? Tôi

nói không phải chuyện như vậy. Tu luyện chân chính, không phải bởi vì chư vị giàu có hay chư vị không giàu có; dùng Lý của Phật gia mà giảng, giàu có là do phúc phận của chư vị tạo thành, đó là bản thân chư vị có cái đức này mà ra, chư vị đáng có được. Vì vậy họ giàu có bản thân nó không phải là tội lỗi.

Điều chúng tôi giảng là, tại tầng thứ này chư vị làm một người tốt như thế nào, coi nhẹ các chủng vật-dục-danh-lợi. Chư vị có gia tài bạc vạn, chư vị không coi nặng nó, chư vị coi nó rất nhẹ, thậm chí tâm chư vị hoàn toàn không có cái tiền đó, thì không sao cả. Trong nhà chư vị tiền [nhiều] chứa không hết, cả giường cũng dùng tiền mà lót, thì tôi nói cũng không sao. Tu là tu cái tâm này của con người, chứ không phải thực sự vứt bỏ thứ gì về vật chất. Chẳng hạn chư vị làm quan to đến mấy, mà coi bản thân chức quan rất nhẹ, chư vị làm quan to đến mấy cũng là vì nhân dân phục vụ, vì chúng sinh tạo phúc, là vì người khác, thế thì chư vị chẳng phải là một vị quan tốt sao. Đương nhiên xã hội nhân loại là phức tạp, chư vị tại các tầng thứ, chư vị có thể sắp xếp ngay chính quan hệ này, chiểu theo yêu cầu của Pháp này của chúng tôi, thì chư vị đều có thể làm một người tốt, một người tu luyện.

Chúng ta hãy nói về người của những giai tầng khác nhau, người thường có mâu thuẫn của người thường. Một nhân viên bình thường, thì họ có xung đột về lợi ích giữa họ; thế thì người ở chức vị cao thì họ có mâu thuẫn, đấu đá lẫn nhau giữa người với người trong tầng thứ đó; thế thì tầng thứ cao hơn, họ cũng có trạng thái mâu thuẫn tồn tại trong tầng thứ của họ. Chính là trong tầng thứ này của chư vị, trong hoàn cảnh này

của chư vị, chư vị coi những thứ truy cầu về lợi ích cá nhân, coi những thứ này nhẹ nhàng thế nào. Chư vị làm người tốt ra sao, làm việc tốt nhiều hơn, làm việc tốt cho người khác, đề cao thế nào, giai tầng nào cũng có thể tu luyện. Chúng ta nhảy ra khỏi Lý của tất cả tôn giáo, tất cả môn phái mà giảng về những điều này. Không phải là bảo chư vị thực sự vứt bỏ cái gì đó về vật chất, cứ phải là không có gì mới có thể tu luyện, không phải vậy đâu, mà là chư vị có thể xem những thứ này thật nhẹ. Chúng ta tu chẳng phải là cái tâm này sao? Không có cái tâm này thì chẳng phải đã đạt được mục đích rồi sao. Nếu xã hội nhân loại thực sự chẳng có gì, đều biến thành xã hội nguyên thủy hết, thì tôi nói thế cũng không đúng, phải không? Nhân loại chính là chiểu theo phương hướng phát triển của nó mà phát triển, thực chất là vấn đề như vậy.

Trước đây rất nhiều người hỏi tôi, rằng chúng ta là tu thế nào? Đương nhiên xã hội hiện nay rất là phức tạp, có một số việc, dù sao chúng tôi không thể giảng nó quá cụ thể; [hãy] tuân theo Pháp này mà làm. Đều nói hết cả cho chư vị rồi, thì không còn gì để chư vị tu, không còn gì để chư vị ngộ nữa; mà vấn đề cụ thể thì chư vị vẫn phải tự mình ngộ, tự mình tu, thì chư vị mới có [cái để] có thể tu, chư vị mới có thể đề cao. Nếu giảng ra hết cả, thì chư vị sẽ không có cái [để] đề cao; bày hết ra ở đó, chư vị chiểu theo mà làm là được rồi. Con người vốn dĩ ở trong mê, để chư vị ngộ trong mê. Nếu người ta [nói] nhìn thấy hết, thì tôi mới tu, thì tôi mới ngộ; tôi nói rằng thế thì không ngộ được. Chư Giác Giả vì sao rất khó tu, rất khó đề cao, họ mãi ở tầng thứ kia; chính vì họ ở hoàn cảnh đó không có khổ mà chịu. Đâu

đâu cũng tốt đẹp nhường ấy, họ không còn mê nữa, hỏi họ đến đâu để ngộ? Nhưng nơi người thường là có mê, không thấy chân tướng, không thấy chân lý.

Người ta đều ở trong lợi ích hiện thực mà tranh, mà đấu; nếu trong đó xuất hiện người tốt, ví như tôi chẳng chấp nhặt với anh, tôi không tranh những thứ này, danh lợi cũng xem rất nhẹ, thì người đó đã rất nổi bật rồi. Chư vị thấy trong người thường thì dường như rất thường thôi, nhưng từ cao tầng mà nhìn thì người này đã như vàng kim lóe sáng lấp lánh rồi. Trước đây giảng rằng người có cao công tuyển chọn đồ đệ; không phải đồ đệ tìm sư phụ, mà là sư phụ tìm đồ đệ, cũng chính là đạo lý này, người ta muốn tuyển chọn những người như thế. Người thường đều mê trong người thường, cho rằng việc mình làm nơi người thường là việc tốt, kỳ thực đến tầng thứ cao rồi nhìn thì toàn là ngược lại, con người đều vì bản thân mình mà sống, [vì] tự tư[37]. Vì vậy những thứ chư vị chấp trước ấy, cũng chỉ là để thỏa mãn tâm lý tự tư, do đó muốn tu luyện thì phải loại bỏ đi cho chư vị. Nói thẳng ra, tu luyện chính là loại bỏ tâm chấp trước của con người, ở đây tôi cố gắng giảng những điều căn bản. Tu luyện chính là trừ bỏ các chủng tâm chấp trước của chư vị, về thực chất tu chính là tu cái tâm này của chư vị. Tôi nói rằng bổn môn[38]tu luyện chính là trực chỉ nhân tâm[39], hơn nữa chúng ta điểm vào đúng chỗ thực, nói đến chỗ mấu chốt.

Còn có một vấn đề nói với mọi người, vì dù sao cũng có học viên cũ ở đây, chúng ta lại là hội [họp] tổng kết. Rằng một vài người muốn xuất hiện phá hoại Đại Pháp, nhưng mà rất ít, cực kỳ cá biệt, cực kỳ cá biệt; cũng không giống công phái khác. [Ở đó] có người vì

tiền, giữa các công phái đánh nhau, đấu nhau, nội bộ công phái cũng đánh, cũng đấu, hoàn toàn không giảng tâm tính, ô yên chướng khí[40]. Mọi người biết chúng ta ở đây, Pháp Luân Đại Pháp đây là miền tịnh thổ[41], tôi dám nói như vậy. Giữa người với người nơi chúng ta đây là tâm thái gì? Mọi người đều là anh giúp tôi, tôi giúp anh; học viên Pháp Luân Đại Pháp gặp nhau thì thế nào? Chúng ta tại lớp học Quảng Châu, có học viên không có tiền, mọi người hàng trăm người liền lấy tiền ra giúp đỡ người đó. Một việc mà chư vị không thể gặp ở công phái khác, những người tốt việc tốt trong chúng ta xuất hiện liên tục không ngớt, là hiện tượng cực kỳ cực kỳ phổ biến. Tôi nói rằng đó còn không phải tịnh thổ sao? Vì chúng ta trực tiếp tu tâm con người, chú trọng tâm tính con người mà tu luyện, tất nhiên sẽ có kết quả như vậy. Thế nên chúng ta trong quá trình tu luyện, mọi người từ nay về sau cũng phải chú trọng tâm tính mà tu luyện.

Đồng thời phải nắm vững Pháp này, tôi là nói phải lý giải cho thấu cuốn sách này, bộ Pháp này, phải học Pháp. Chư vị không được chỉ luyện động tác. Chư vị suốt ngày cứ luyện động tác, Thầy giảng cái gì cũng quên hết rồi, thì tôi nói chư vị cũng không cách nào tu. Dùng cái gì để chỉ đạo chư vị đây? Vì vậy mọi người phải đọc sách cho nhiều, coi việc học Pháp đọc sách cũng giống như việc luyện công hàng ngày phải làm, hàng ngày phải đọc, thì mới có thể chỉ đạo chư vị làm người tốt, tâm tính chư vị mới có thể tu lên, công mới có thể tăng lên được. Chư vị nói tôi chỉ muốn luyện động tác, cả ngày chư vị luyện từ sáng đến tối, khiến chư vị mệt đến mấy thì công kia cũng không tăng. Chư

vị chớ thấy Pháp Luân kia tự động xoay chuyển, chư vị luyện là gia cường bộ cơ kia, Pháp Luân càn chuyển dùng công diễn luyện các thứ cho chư vị, đã làm những chuẩn bị cho chư vị vận lên trên, [mà] đặc tính vũ trụ kia lại chế ước chư vị, Nó không cho chư vị tăng, thì có tác dụng gì? Thế nên chư vị ắt phải đề cao tâm tính lên, công của chư vị mới có thể vù vù tăng lên, nhất định phải chú trọng vấn đề này.

Còn có học viên hỏi một vấn đề thế này, chính là vấn đề học viên chúng ta sau này truyền công như thế nào. Tôi nghĩ rằng vấn đề này tôi cũng có thể giảng cho mọi người một chút. Trước khi giảng điều này, đầu tiên tôi nói rõ với mọi người một vấn đề, rằng những người trong học viên chúng ta chưa từng tham gia lớp học mà tự học, tự luyện, [thì] chư vị chỉ cần chiểu theo tiêu chuẩn của người luyện công mà luyện, không cần tôi đích thân cài Pháp Luân, Pháp thân, [thì] cái gì chư vị cũng sẽ đắc được. Vì có một nguyên nhân, nếu là học viên của tôi dạy chư vị, mà tất cả các học viên của tôi đều có Pháp thân của tôi bảo hộ. Mọi người biết rằng đây cũng không phải là mê tín gì, Họ là thể sinh mệnh do công của tôi cấu thành trong tu luyện và có hình tượng giống hệt tôi. Họ cũng mang theo Pháp giống như thế, lực lượng lớn như thế, đây chính là Pháp thân. Tôi có vô số Pháp thân có thể bảo vệ học viên, vì vậy mỗi học viên tu luyện chân chính đều sẽ được bảo hộ. Như vậy với học viên này, chư vị muốn học, khi có học viên dạy chư vị, thế thì Pháp thân kia tự nhiên sẽ điều chỉnh thân thể cho chư vị, tự nhiên sẽ cài Pháp Luân cài bộ cơ cho chư vị; những thứ cần cấp thì sẽ cấp cho chư vị. Nhưng phải là tu luyện chân chính, đều có thể đắc

được. Sau khi cài cho chư vị những thứ siêu thường ấy mà không ai bảo hộ chư vị, [thì] chư vị cũng sẽ bị nguy hiểm. Làm thế nào đây? Thế thì tôi còn có Pháp thân cũng sẽ bảo hộ chư vị, điểm này là bảo đảm. Vậy thì chư vị về sau truyền công thế nào? Tôi cũng nói rất minh bạch với mọi người. Các trạm phụ đạo và các học viên khắp nơi trên cả nước ai ai cũng có thể truyền công, nhưng không được phép thu tiền, không ai được thu phí, ngay cả trạm phụ đạo cũng không được phép thu phí. Tự nguyện truyền công, chân chính tu luyện là tích công đức, chứ không cầu danh lợi, chính là truyền như thế. Nếu chư vị thực sự muốn làm thế, chẳng hạn nói ta đem Pháp Luân Đại Pháp ra để kiếm tiền, vậy được thôi, chư vị sẽ không có được gì hết, Pháp thân của tôi sẽ thu hồi lại những gì đã cấp cho chư vị, không cho phép chư vị dùng những thứ này để phá hoại Pháp này. Vấn đề này chúng tôi nói rất minh xác. Vì vậy chư vị cũng không cần lo lắng, chẳng hạn nói tôi truyền công thì người ta có thể có Pháp Luân và cơ chế không? [Sẽ] có như nhau. Chư vị hễ truyền thì Pháp thân của tôi liền biết.

Vậy nếu không ai dạy họ, thì đọc sách có thể học không? Có thể đắc không? [Đều] có thể đắc như nhau. Chúng ta lấy ví dụ, Phật Thích Ca Mâu Ni cũng vậy, Lão Tử cũng vậy, hoặc chư Giác Giả khác cũng vậy, [họ] đã không còn tại thế bao nhiêu năm rồi, nhưng người của môn ấy vẫn đang tu, cổ đại cũng xác thực tu xuất một số người. Tại sao vậy? Bởi vì có Pháp thân ở đó, rất nhiều học viên chúng ta có thể nhìn thấy rồi. Trên tấm ảnh kia của tôi, ngay cả những tấm ảnh của tôi ở trong sách, dường như mắt biết động, hoặc có người nhìn

thấy thân thể động, hoặc có cảm giác khác, có người nói Thầy ơi ở trên đây có Pháp thân. Cũng không chỉ ở trên tấm ảnh kia mới có, bởi vì chúng ta ở đây có học viên mới, không tiện nói quá cao. Tôi nói với mọi người rằng, chỉ cần chư vị học, chư vị cầm cuốn sách, cầm băng hình, cầm băng tiếng mà xem mà nghe thì đều có thể đắc được như nhau. Chỉ e chư vị không tu, rằng ta chỉ luyện động tác, ta vẫn muốn đắc được những thứ siêu thường này; điều đó tuyệt đối không thể nào. Chư vị chân chính tu luyện mới có thể đắc được những thứ này. Vừa rồi tôi giảng vấn đề này, là giảng cho rất nhiều các học viên cũ chúng ta, học viên mới nghe một chút thì cũng có chỗ tốt.

Còn có một vấn đề, tôi giảng một chút về 'trị bệnh'. Có người nói, có rất nhiều người tư tưởng rất ngoan cố, rất cố chấp. Thậm chí một số bác sỹ Tây Y cũng có mang cách nghĩ thế này, họ nói ông dùng công năng trị bệnh thì còn cần bệnh viện của chúng tôi làm gì? Ý ở ngoài lời tức là không thừa nhận trị bệnh bằng công năng; nhưng họ không có đạo lý, câu nói này giảng rất không nói lý. Vậy công có thể trị bệnh không?

Chúng tôi phát hiện rằng người tu luyện ở tầng thứ nông cạn, thì họ không trị được gốc rễ, nhưng họ có thể trị đến mức bề mặt. Hơi cao hơn một chút, họ có thể chuyển dịch cái bệnh này của chư vị, chuyển dịch về sau; bây giờ cảm thấy khỏe, qua bao nhiêu năm sẽ tái phát; hoặc chuyển hóa thành nạn khác, hoặc chuyển nó sang thân của bạn bè thân quyến khác; họ có thể làm được chuyện này. Muốn thực sự trị khỏi bệnh ấy, thì ắt phải là người có năng lực thế này, tức là người đó có thể tiêu nghiệp cho người ta, nhưng đây không phải là

việc người bình thường có thể làm được. Phải là người có năng lực như vậy, còn phải nhắm vào những người chân chính tu luyện mới có thể làm như thế này được, chứ tùy tùy tiện tiện làm cho người thường là tuyệt đối không được phép. Bởi vì như thế cũng bằng như người đó làm việc xấu mà có thể không hoàn trả.

Vậy ở đây có một Lý, chính là công có thể trị bệnh. Trong bấy nhiêu năm, hằng bao nhiêu người trải qua tự mình rèn luyện, hoặc [được] người tu luyện trị khỏi bệnh; quá hiển nhiên rồi, không ai phủ nhận nổi sự thực này, tức là nó có thể trị bệnh. Những thứ tu luyện ở tầng thứ cao, lấy chúng ra chữa bệnh cho người tại tầng thứ thấp, thì đương nhiên có thể hiển thị ra hiệu quả kỳ diệu. Người bệnh có [người] bắt đầu trọng đức, có người là người rất tốt nơi xã hội người thường, sau khi luyện công họ có thể khỏi bệnh. Nhưng tu luyện là điều siêu thường, vậy nó có Lý siêu thường đi kèm, cho nên chư vị [nếu] đem thứ đó ra can nhiễu xã hội người thường trên diện rộng, thì tuyệt đối không được phép. Nếu khí công làm ra bệnh viện gì đó, làm ra phòng khám, làm ra trung tâm phục hồi sức khỏe, thế thì hiệu quả trị liệu của nó sẽ sụt xuống ngay, bảo đảm là như vậy.

Mọi người biết đó, người thực sự có công phu mà coi bệnh thì chỉ một lần [là khỏi]. Nghiệp tiêu quá nhiều thì không được. Về cơ bản bệnh một lần cũng có thể khỏi. Công đánh ra, cũng không giảng thủ pháp gì cả; nào có thủ pháp gì đây? Công năng đánh ra, thông qua bất kể vị trí nào của thân thể cũng có thể đánh ra, công đánh đến nơi thì bệnh liền khỏi. Vốn dĩ không giảng thủ pháp gì; nhưng khí công sư giả vì để lừa người liền

làm ra nào là thủ pháp trị liệu, nào là bài, nào là tiết, nào là bổ, nào là chộp bắt, nào là khí châm, điện châm, nào là chiếu quang, những thủ pháp loạn bát nháo gì đó thật là nhiều. Nguyên lai công của người tu luyện đánh ra thế nào cũng đều được, còn giảng thủ pháp gì chứ, hoàn toàn không phải chuyện như thế, đó đều là do một số người vì để kiếm tiền mà bịa đặt ra. Tu luyện chân chính, về thực chất chỉ là chuyện như vậy.

Nhưng bệnh trong người thường không thể tùy tùy tiện tiện động đến giúp con người. Một khi khí công làm ra bệnh viện, thì hiệu quả trị liệu sẽ sụt xuống ngay, sẽ không được nữa. Vì không thể dùng những thứ siêu thường tùy tiện can nhiễu xã hội người thường trên diện rộng, người thường chính là trong tầng thứ người thường này, là do Pháp ở tầng thấp nhất quản. Còn dùng Pháp của tầng thứ cao để can thiệp vào Lý ở người thường, Pháp ở tầng người thường này, chư vị nghĩ xem thế sao được? [Thế là] bằng như là phá hoại Lý của vũ trụ, phá hoại Lý trong không gian người thường. Vì vậy nếu chư vị thật sự làm ra bệnh viện, thì hiệu quả trị liệu của chư vị sẽ ắt phải giống như hiệu quả trị liệu của bệnh viện người thường. Cho nên chư vị thấy đó, phàm là làm ra bệnh viện, trung tâm trị liệu phục hồi sức khỏe, làm ra trị bệnh bằng khí công kiểu này, khi nó chữa thì cũng sẽ sinh ra mấy cái liệu trình, mấy liệu trình để trị. Nghe thì rất buồn cười, khí công mà còn cần mấy cái liệu trình, thế nên hiệu quả trị bệnh của nó sẽ không tốt, từ phương diện nào đó còn không bằng bệnh viện của người ta. Sẽ xuất hiện vấn đề này, vì nó là siêu thường.

Người ta trong quá trình tu luyện xuất tâm từ bi rồi, thấy chúng sinh rất khổ, bản thân lại đã xuất khỏi tam giới, công cao rồi liền giúp người ta tác động một chút, có tính nhắm thẳng [có lựa chọn] thế thì được phép. Nếu chư vị tùy tiện mà làm, thế thì không được phép. Khi người này tu luyện đến tầng thứ rất cao, anh ta có thể lập tức làm cho rất nhiều người rất nhiều người khỏi bệnh. Nhưng người tu luyện đến tầng thứ này, họ phát hiện rằng bệnh kia của con người không thể tùy tiện động đến, họ đã thấy được cái Lý này. Nghiệp bệnh đều là có quan hệ nhân duyên, con người đều là đang hoàn nghiệp. Chư vị tùy tiện giúp bỏ đi thì bằng như [người kia] có thể làm việc xấu mà không phải hoàn [trả] nghiệp, nó có cái Lý này đi kèm. Thế thì có người nói, khí công trị bệnh, về ý nghĩa nào đó mà giảng, nó vẫn là giúp chư vị giải trừ thống khổ hiện thời. Thực ra trị bệnh ở bệnh viện chẳng phải cũng như thế sao? Nó chẳng qua chỉ là chuyển dịch cho chư vị, chứ nghiệp kia thì nó không lấy đi được.

Cái bệnh mà chúng ta vẫn nói thực chất là vấn đề ở không gian khác phản ánh đến không gian này, chẳng hạn thân thể mọc gì đó, phát viêm, v.v. sinh ra virus và vi khuẩn. Nghiệp nhỏ một chút, mà mật độ rất lớn, thì phản ánh đến tầng không gian này chính là virus; nghiệp lớn một chút, đó chính là vi khuẩn, chúng tôi nhìn thì chính là những thứ này, tồn tại ở không gian khác, con người làm sao có thể trị tận gốc? Vì ngay không gian này chư vị còn không đột phá được. Nghiệp chính là từng cục từng cục nghiệp lực đen đen. Thế nên trong giới tu luyện chúng tôi không giảng bệnh, không nói về bệnh, đều là nghiệp lực, chính là vấn đề này.

Tôi vừa mới giảng, trên thực chất bệnh kia không thể tùy tiện động đến. Chẳng hạn chư vị xuất từ tâm từ bi, trong hoàn cảnh đặc thù, giúp người ta động một chút thì có thể. [Nếu] vì danh lợi cá nhân, vì tiền, vì lợi ích mà làm thì không được, nó có Lý như vậy đi kèm.

Vậy có người nói, trị bệnh chẳng phải để phổ độ chúng sinh sao? Đó chẳng phải là làm việc tốt sao? Thời kỳ mạt Pháp những kinh sách kia đều bị giải cong hết. Chư vị thử giở «Đại tạng kinh» [xem] trong đó có thuyết rằng trị bệnh cho người thường là phổ độ chúng sinh không? Hoàn toàn không có. Phổ độ chúng sinh là nói từ hoàn cảnh khổ này của người thường, mà độ hóa chư vị lên tầng thứ cao, để chư vị vĩnh viễn không phải chịu khổ nơi đây nữa, là ý tứ ấy, đó gọi là phổ độ chúng sinh chân chính, giải quyết vấn đề của người ta từ căn bản. Còn nói rằng trị bệnh cho người thường là phổ độ chúng sinh, đó là cách nói của những khí công sư giả hiện nay, vì để kiếm tiền mà bịa ra; thuyết 'Phật độ nhân' hoàn toàn không phải vì mục đích này. Mọi người nghĩ xem [nếu] trị bệnh cho con người là phổ độ chúng sinh, chư vị nói xem chư Phật kia có bản sự lớn hay không? Vị đại Phật tầng thứ cao kia, chân còn lớn hơn trái đất của chư vị, hễ huơ tay một cái bệnh của toàn nhân loại đều không còn. Tại sao Ông không làm? Thế tốt quá, phổ độ chúng sinh mà. Con người chính là như vậy, chư vị nợ nghiệp thì chư vị phải trả, không thể phá hoại cái Lý này. Nghiệp con người chính mình tạo ra thì [họ] phải hoàn trả. Chư vị muốn tu luyện thì chư vị phải vừa tu tâm tính vừa phải hoàn nghiệp quay trở về. Chúng ta lấy một ví dụ, ví như người nọ muốn xuất ngoại, để đến một quốc gia giàu có hưởng phúc. Như

vậy nợ mà chư vị thiếu ở nước này thì chư vị phải trả; [chứ] chư vị phủi phủi cái rồi đi, thế sao được? Phải trả hết chư vị mới có thể đi. Cũng là nói ý tứ đó, chư vị muốn tu luyện thì chư vị phải chịu khổ, nó có cái Lý như vậy. Đương nhiên tu Đại Pháp có thể tiêu đi một phần; [nếu] không tiêu giúp chư vị một phần, thì chư vị không cách nào tu. Con người đã đến bước nghiệp cuộn lấy nghiệp, chướng ngại kia quá lớn rồi, cho nên ắt phải tiêu giúp chư vị một phần thì [chư vị] mới có thể tu. Tôi vừa giảng về trị bệnh thì nhân tiện nói cho mọi người một chút về đạo lý trong đó.

Vậy tại sao có những khí công sư giảng rằng, học công của tôi ba ngày có thể trị bệnh, năm ngày có thể trị bệnh, mười ngày chư vị có thể trị bệnh? Trở thành một khí công sư, tham gia lớp học xong đều là bác sỹ khí công. Thế vì sao đại đa số họ không đạt được? Vì sao một số ít người lại có thể chữa khỏi một số bệnh cho người ta? Là vì nguyên nhân gì? Không đạt được là vì nó phá hoại Lý của người thường là không được phép. Tại sao một số người cá biệt vươn tay ra trị bệnh cho người ta thì quả thật chữa khỏi cho vài người? Bản thân cao hứng vô cùng, càng tín phục cái vị gọi là khí công sư kia? Tôi bảo chư vị này, đó là người cá biệt bị lừa gạt. Những kẻ gọi là khí công sư làm như thế thông thường đều là phụ thể, bởi vì phụ thể nó cũng có một ít công, nó không có công thì nó cũng không trị được bệnh, nó thậm chí còn có công năng. Nó cho chư vị một chút tín tức, cấp một chút năng lượng, nhưng năng lượng đó là tiêu hao. Chư vị trị một bệnh, nó tiêu hao một phần; lại trị một chút thì tiêu hao nữa, chư vị lại trị mấy cái thì hết rồi, từ đó về sau tâm chấp trước muốn

trị bệnh cho người khác của chư vị lại rất mạnh mẽ. Tiêu hao hết rồi, chư vị chữa nữa nó cũng không khỏi.

Vậy không được nữa, thì sẽ xuất hiện một vấn đề, là vấn đề gì? Chư vị trị bệnh tiếp nữa thì chính là dùng căn cơ của mình, trao đổi lấy bệnh của người khác. Có nghĩa là gì? Chính là vũ trụ này có một Lý gọi là "bất thất giả bất đắc", được thì chư vị phải mất. Chư vị chớ thấy rằng mình nhận thứ không tốt, bởi vì chư vị không trị được bệnh của người ta, [nhưng] chư vị cứ một mực muốn người ta khỏi bệnh, vậy phải làm thế nào? [Vậy] bệnh này chư vị phải nhận, để bệnh nhân khỏi, vì chư vị cứ muốn bệnh của người ta khỏi mà. Có người thà rằng tự mình nhận bệnh cũng phải chữa khỏi cho người ta; không phải vì xuất phát từ tâm từ bi; cứ phải khiến người ta khỏi, [vì] họ sợ mất cái danh. Chư vị xem khí công sư kia đã hại người ta đến nhường nào? Cái tâm danh lợi này khởi lên mạnh quá, tâm danh lợi này hại người ta ghê gớm quá, họ sợ họ mất cái danh nên mới nghĩ như thế, cứ phải khiến người kia khỏi bệnh, thậm chí chính mình mắc [bệnh] cũng được. Được thôi, chư vị mắc thì chư vị mắc. Sẽ phải hoán đổi chứ không thể nhận không, chư vị chớ thấy người ta là [có] bệnh, tiêu đi rồi thì sẽ biến thành đức, vật chất bất diệt mà, nó có thể chuyển hóa. Ồ, chư vị lấy đi rồi, được, thế thì chư vị đổi đức cho người ta nhé. Thứ hoán đổi duy nhất ở đây chính là đức, cấp đức cho người ta, tự mình đòi lấy bệnh của người ta; họ đã làm một việc ngu ngốc nhất, đức này trân quý biết bao!

Trước đây trong tôn giáo cũng giảng, người già cũng giảng, rằng đời này khổ một chút cũng đừng lo, làm thêm chút việc tốt tích đức, đời sau sẽ có phúc. Ngụ

ý là đức này có thể mang đến tiền tài, mang đến chức quan cho chư vị. Thực ra, chúng tôi cũng phát hiện ra nó là một loại hình thức hoán đổi. Nếu chư vị muốn đắc được tiền tài kia, mà chư vị không có đức để hoán đổi thì chư vị không đắc được. Có người làm kinh doanh, làm một cái là rất lớn; có người làm mãi mà không có, họ không có đức, đức rất ít, thì không đổi được; tôi nói với chư vị rằng có người nếu đức ít, thì chư vị xin ăn cũng không được, chư vị phải cấp đức cho người ta, người ta mới cho chư vị cơm, ở bên kia có hình thức hoán đổi. Cho nên chư vị không có đức thì chẳng có gì; [nếu] toàn là nghiệp lực màu đen, thế thì người này chính là thập ác bất xá[42]. Đối diện với sự hủy diệt triệt để, nguyên thần cũng phải tiêu hủy, đó gọi là 'hình thần toàn diệt', điều rất đáng sợ. Khi tiêu hủy thì tiêu hủy sinh mệnh theo tầng tầng đi xuống, cùng lúc chịu đựng tất cả tội ác thì sinh mệnh cũng đang tiêu vong.

Đức này đã là thứ trân quý đến thế, vậy có thể tùy tiện cho người ta không? Chư vị nói xem khí công sư kia chẳng phải hại người sao? Hại người và còn hại cả bản thân họ, họ làm ác quá nhiều. Họ bảo chư vị trị bệnh cho người ta, sau khi khởi tâm chấp trước, nếu chư vị căn cơ tốt, thì sẽ dùng đức của mình để chữa bệnh cho người, lấy bệnh mang lên thân chư vị, cấp đức cho người. Những năm này có bao nhiêu người như thế chữa bệnh xong cho người ta, mà bản thân giống như mắc một trận bệnh nặng, về nhà rất khó chịu. Có bao nhiêu người như thế, chẳng phải quá nhiều sao? Có ai chữa bệnh mà không thế? Thực ra đều như vậy cả, chữa bệnh cho người ta xong thì họ khó chịu, chư vị chính là dùng đức của mình mà đổi lấy bệnh của người. Đây vẫn

chưa hết, chư vị vốn là một người có thể viên mãn, có thể tu lên tầng thứ cao đắc chính quả; [vậy mà] nó ngay lập tức đã hủy chư vị rồi. Hủy đến mức độ nào? Tâm danh lợi của con người là khó bỏ nhất. Ai mà nói mình tốt thì hãnh diện lắm, ai ai cũng có loại ý thức tiềm tại rất ngoan cố này. Ai mà khen mình thì thấy quả là lâng lâng lắm; ai mà gọi chư vị một tiếng khí công sư, ái chà, bạn chữa khỏi bệnh cho tôi rồi, bản sự của bạn lớn thật, bạn quả là không biết là tốt đẹp đến nhường nào.

Cái tâm danh lợi này hễ khởi lên, mọi người nghĩ xem, nếu bỏ cái tâm này giúp chư vị thì quá khó. Có bao nhiêu người tôi nói với họ, không cho họ trị bệnh, họ liền ngứa ngáy chân tay, cứ nhất định phải trị cho người ta. Tâm danh lợi này khởi lên rồi, làm sao bỏ đi đây? Hơn nữa khi trị bệnh cho người ta, sẽ hình thành một trường với người bệnh. Vì chư vị tu luyện tại thế gian Pháp, bất kể chư vị tu luyện cao bao nhiêu, chư vị cũng không có năng lực tự bảo vệ mình, tất nhiên chư vị sẽ câu thông một trường với người bệnh, khí bệnh trên thân bệnh nhân đều chuyển sang thân thể chư vị. Thậm chí trên thân chư vị còn có nhiều khí bệnh hơn người bệnh, nhưng gốc rễ của bệnh ở trên thân họ thì chư vị không động đến nổi, chư vị cũng không chữa khỏi được. Họ đã bớt đi một chút khí đen rồi, họ cảm thấy thoải mái, [mà] bên này chư vị cảm thấy khó chịu. Dần dần, một bệnh, hai bệnh chư vị không để ý, dần dần, bệnh của ai chư vị cũng khám, khí bệnh gì chư vị cũng rước đầy cả thân. Có khí công sư bảo chư vị bài xuất ra; tôi nói với chư vị rằng, tu luyện vẫn phải là tu tại tự kỷ, công tại sư phụ. Bàn tay người thường, ý niệm người thường của chư vị có thể làm nổi những

việc này không? Chư vị mà có thể bài xuất khí bệnh kia, hỏi cái bệnh mà tự chư vị mắc bấy lâu nay ấy thì chư vị có bài xuất ra được không? Chư vị hoàn toàn không bài xuất được. Cho nên cảm thấy khí chạy xuống dưới, khí tốt khí xấu đều chạy như nhau, chạy ra ngoài rồi vẫn sẽ kéo trở lại; vì vậy họ chẳng phải hại chư vị ghê gớm sao? Chư vị tự làm cho cả thân dơ bẩn, cái khí bệnh đen kia là gì? Chính là nghiệp, phản ánh đến thân thể ở không gian này chính là bệnh. Cả thân chư vị toàn là bệnh, tâm danh lợi cũng khởi lên rồi, tâm này mới là khó bỏ, chư vị khám bệnh cho người ta chư vị thấy khó chịu đựng.

Tu luyện tại thế gian Pháp, rất nhiều người đều không biết, khi mới bắt đầu tu luyện chính là tịnh hóa thân thể. Dùng khí quán thông thân thể, quán[43]cho thân thể [trở nên] tịnh, chính là mục đích này; làm chuẩn bị cho tu luyện ở tầng thứ cao, và tạo một số những thứ cơ sở nữa. Đến tu luyện ở tầng thứ cao, cũng là không ngừng tịnh hóa, không ngừng tịnh hóa, càng thuần tịnh hơn, thuần tịnh hơn, thuần tịnh hơn, cuối cùng được vật chất cao năng lượng thay thế. Toàn bộ [quá trình] tu luyện thế gian Pháp là ở chỗ làm thuần tịnh thân thể của mình. Vậy chư vị nghĩ xem, chư vị không ngừng trị bệnh cho người ta, không ngừng rước những thứ dơ bẩn về thân thể mình, thế chẳng phải chư vị vừa vặn ngược lại với tu luyện sao? Chư vị coi bệnh cho người ta, chư vị có thực sự [xuất] phát từ tâm đại từ bi kia không? Chư vị không phải. Chư vị do tâm danh lợi sai khiến, chư vị không phải vì tiền thì là vì danh. Có thể khám bệnh rồi, tay liền ngứa ngáy, không xem cho người ta thì dường như là không thể hiện được bản sự,

chẳng phải là thế sao? Mà tu luyện chẳng phải chính là vứt bỏ tâm chấp trước con người sao? Chư vị nói xem cái tâm này bỏ đi thế nào? Họ hại chư vị quả là không ít; thế nên ở đây chúng tôi giảng ra nguyên nhân căn bản của việc không trị bệnh.

Người thực sự có thể trị bệnh, người tu luyện được rất cao, nhưng có thể chưa khai ngộ. Loại người này ngẫu nhiên nhìn thấy người tốt thì [chữa] trị cho một chút, cái đó khả dĩ; nhưng thông thường không lưu danh không cần báo đáp; đa số là vậy. Thực ra họ cũng không thể giải quyết vấn đề một cách căn bản, họ chỉ là chuyển dịch cái nạn này cho chư vị, từ không gian vật chất bề mặt này của chúng ta ép xuống, ép vào trong không gian vật chất ở tầng sâu, nhưng nó cuối cùng vẫn sẽ quay trở lại. Còn nữa chính là họ chuyển hóa thứ này cho chư vị, chuyển hóa thành chư vị không mắc bệnh, [nhưng] chư vị gặp nạn. Có rất nhiều phương pháp tu luyện là phó ý thức tu luyện. Chư vị chớ thấy họ có công, bản thân họ có công gì? Hình thái gì? Công đó là trạng thái nào? Xuất ra như thế nào? Làm thế nào tu luyện được? Công kia tồn tại nơi đâu? Họ hoàn toàn không hiểu gì hết, họ chỉ biết đi làm, chứ thực ra làm việc đó là phó ý thức làm; phó nguyên thần tu mà. Vì vậy họ chuyển dịch hoặc chuyển hóa sang thân thể người khác giúp chư vị; tùy tiện chuyển hóa cũng không được, chỉ có thể là người thân bạn bè. Nhưng vẫn là có điều kiện hoán đổi, không thể đẩy bệnh cho người ta không, chư vị phải phó xuất, nó có tầng Lý như vậy.

Giảng đến đây tôi nói với mọi người rằng, chư vị chớ thấy những khí công sư danh tiếng rất lớn, họ hoàn toàn là gây họa làm loạn xã hội nhân loại, hiện nay rất

ít có nơi tịnh thổ. Đơn vị công tác nơi xã hội người thường chúng ta cũng vậy, đơn vị nào mà không có sự việc phá hoại xã hội nhân loại, xã hội người thường chúng ta chứ? Đến đâu cũng là ma. Khí công bản thân chính là tu luyện, nơi đây có thể là tịnh thổ chăng? Có người phá hoại Pháp Luân Đại Pháp chúng ta, tại sao vậy? Còn chẳng phải vì danh và lợi mà họ không đạt được. Đương nhiên ma kia mà không tồn tại thì cũng không được. Ma kia nếu không tồn tại thì tu dễ quá, Pháp Luân Đại Pháp này của Ông chẳng có chướng ngại gì cứ tu lên trên, thế cũng quá đơn giản. Bởi vì vứt bỏ tâm con người về mọi phương diện đều phải thể hiện ra, đặc biệt Pháp Luân Đại Pháp chúng ta có điểm luyện công, đã xuất hiện người thế này, tự nói ta chính là Phật, các ngươi đừng học theo Lý Hồng Chí nữa. Tại sao lại có hiện tượng này? Chính là từ căn bản xem chư vị có dao động không? Một mạch cho đến khi chư vị tu luyện tới bước cuối cùng, vẫn sẽ khảo nghiệm cái tâm này của chư vị, xem chư vị từ căn bản đối với Pháp có nhận thức được không, có ổn định hay không. Các loại phương diện đều phải đề cao, đều phải thiết thực.

Giảng đến đây, tôi nói với mọi người một vấn đề: Tương lai trị bệnh của tiểu đạo tiểu pháp thế gian vẫn có thể tồn tại, nó chỉ bất quá là tồn tại dưới hình thức ấy. Nó trị bệnh thế nào, tôi cũng giảng rồi, năng lực rất nhỏ. Bệnh nhẹ có thể trị, bệnh nặng thì không trị được. Nhưng người tu luyện cực cá biệt, nhắm vào cực ít người cá biệt thì cũng có thể làm; chứ can nhiễu xã hội trên diện rộng, thì sự việc đó đảm bảo họ không làm được. Có người gọi là khí công sư mở lớp với rất nhiều người dạy người ta đi trị bệnh, đều thành bác sỹ

khí công cả, bệnh gì cũng có thể trị. Nếu theo thuyết ấy thì nhân loại cũng chẳng có bệnh nữa; họ không thể nào đạt được, chính là Lý như thế. Nhưng có thể trị bệnh hay không? Trị [bệnh] chỉ là trạng thái kia, chỉ là hình thức kia thôi; Pháp Luân Đại Pháp chúng ta là truyền công lên tầng thứ cao, là tu luyện chân chính.

Tu luyện chân chính cũng bằng như độ nhân, vì vậy tôi cũng nói rõ với mọi người rồi, chân chính tu luyện Pháp Luân Đại Pháp, thì chư vị không thể động thủ trị bệnh cho người khác. Nếu chư vị thực sự trị bệnh, thì được coi là phá hoại Pháp này, làm loạn Pháp này. Cho nên chư vị chỉ cần đi trị bệnh cho người ta, thì tôi cũng sẽ không để chư vị phá hoại, làm ô nhiễm những điều trân quý nhường ấy, như thế Pháp thân của tôi sẽ thu hồi Pháp Luân và cơ chế cũng như hết thảy về. Chư vị thấy có người tu luyện chân chính nào, mở cửa chữa bệnh cho người, làm ra việc thế này đâu. Trước đây người tu Đạo cũng vậy, hòa thượng tu Phật cũng vậy, nào có thuyết rằng chữa bệnh cho chư vị chứ? Dùng thuốc chữa bệnh là có, hoặc là cực cá biệt vận dụng công năng trị bệnh thì được phép, còn phải có điều kiện mới được làm, không có điều kiện thì cũng không được. Về việc này chúng ta đã nói rõ rồi, quan hệ lợi hại [thế nào] tôi cũng đã giảng cho mọi người rồi; xác thực là gây tổn hại rất lớn rất lớn đối với chư vị. Chư vị từng nghĩ chưa, một khí công sư muốn trị bệnh cho người ta, [là] phải kinh qua hàng chục năm tu luyện mới có thể tu luyện ra được công năng ấy, mới có thể tu luyện ra được bản sự ấy. Ồ, chư vị học ba ngày có thể trị bệnh, năm ngày có thể trị bệnh, mười ngày có thể trị bệnh; thế không phải trò đùa là gì? Đều có tư tưởng

thì tại sao không thử nghĩ một chút? Ba ngày là chư vị thành khí công sư rồi; tôi nói cái "đạo" này tu cũng dễ dàng quá rồi, giống như hòn đá trên mặt đất vậy, nhặt lên là thành Phật. Vấn đề này [tôi] giảng bấy nhiêu thôi, bởi vì điều cần giảng thực sự quá nhiều, mở lớp giảng mười lăm, mười sáu tiếng đồng hồ cũng không thể lập tức giảng ra hết cho mọi người được.

Nếu muốn tu luyện, tôi nói rằng phải học Pháp cho tốt, cuốn sách «Chuyển Pháp Luân» của Pháp Luân Đại Pháp chúng ta đã xuất bản rồi, toàn bộ đều là nội dung bài giảng của tôi, đã đưa Nó ra một cách hoàn chỉnh rồi, vì vậy đây có thể coi là nền tảng để tu luyện trong môn này của chúng ta trong tương lai. Không giảng nhiều nữa, giảng đơn giản bấy nhiêu thôi. Cuối cùng hy vọng mọi người trong tu luyện Đại Pháp này sớm ngày công thành viên mãn!

* * * * * * * * *

Giải đáp thắc mắc tại giảng Pháp ở Trường Xuân

Lý Hồng Chí

Đệ tử: Thầy giảng hiện tại là thời kỳ mạt Pháp, Phật Đạo Thần không quản những việc nơi người thường nữa, vậy sao Ngài vẫn muốn quản?

Sư phụ: Vì tôi là người trong cõi người thường, người khác không quản nữa, tôi muốn quản, đây là việc tôi cần làm. Nhưng, cũng không phải là đầu não nhất thời nóng lên là có thể làm được.

Đệ tử: Chồng con luyện khí công khác thì có xung đột với con luyện Pháp Luân Đại Pháp hay không?

Sư phụ: Chư vị luyện của chư vị, họ luyện của họ. Họ muốn luyện Đại Pháp thì chư vị dạy họ; họ không muốn luyện, thì chư vị luyện [công] của chư vị; 'e sợ' cũng là chấp trước, bất động tâm thì sẽ không có vấn đề gì.

Đệ tử: Không có tư tưởng [muốn] tu luyện lên cao tầng thì chỉ là dừng tại tầng thứ trị bệnh khỏe người thôi, xin hỏi Thầy con có thể viên mãn không? Con làm một người tốt trong xã hội người thường theo lương tâm của mình, sau khi chết nguyên thần sẽ đi về đâu?

Sư phụ: Ngay cả suy nghĩ muốn tu luyện lên cao tầng chư vị cũng không có, thì chư vị còn viên mãn gì đây? Chư vị hãy xem, câu hỏi là: "Con không có tư tưởng tu luyện lên cao tầng", ngay đầu tiên đã nói thế rồi, vậy thì chư vị còn đắc viên mãn nào chứ? Đời sau chuyển sinh thành gì còn chưa chắc chắn, nhưng có thể

tích đức, đã làm việc tốt. Như vậy làm việc tốt rồi, tích đức rồi, chịu khổ rồi, có thể đức của chư vị sẽ lớn; vì chư vị không muốn luyện công [nên đức] cũng không chuyển hóa thành công, đời sau có thể sẽ đắc phúc báo.

Đệ tử: Học viên nghiên cứu Chu Dịch thì có ảnh hưởng tới luyện công hay không?

Sư phụ: Thứ đó nó chỉ là cái Lý trong hệ Ngân Hà này của chúng ta, không phải Lý lớn hơn. Còn Pháp chúng ta luyện là to lớn hơn, Đại Pháp này đủ để chư vị nghiên cứu cả đời.

Đệ tử: Sau khi phẫu thuật thẩm mỹ sống mũi nhét đầy silicon thì sao?

Sư phụ: Không sao. Chúng ta có người từng hỏi, con đã làm phẫu thuật tuyệt dục rồi hoặc con đã cắt bỏ thứ gì rồi, đều không sao cả. Tôi bảo chư vị này, chân thể[44]đó của chư vị không bị cắt bỏ, cứ luyện y như thế, thứ gì cũng có thể tu xuất lai.

Đệ tử: Mỗi lần trong tâm con hễ nghĩ tới Pháp Luân thì lại lạnh rùng mình, đây là do nguyên nhân gì?

Sư phụ: Nếu có phụ thể thì có thể sẽ xuất hiện tình huống này. Nhưng trong lớp học của chúng ta đại đa số đều đã được xử lý, chỉ có một số rất ít người mà tư tưởng còn chưa chuyển biến không kiên định muốn tu luyện thì chưa được thanh lý. Khi xử lý không tra [xét] sâu [hơn].

Đệ tử: Nói rằng việc đề đạt làm cán bộ đã được định ra trong mệnh[45], vậy thì người ta không cần nỗ lực thể hiện nữa, mọi chuyện cứ chờ đợi vận mệnh an bài chăng?

Sư phụ: Pháp là giảng cho người tu luyện, làm một người thường hiện nay chính là —tôi bảo chư vị này— chính là vậy mà; chư vị đều phải đi tranh đi đấu, bởi vì

chư vị là người thường, chư vị là không tin [Lý đó] đâu, đây chính là người thường. Người thường sẽ không tin chuyện này. Thậm chí tranh giành kia của chư vị, đấu đá kia của chư vị cũng là tất nhiên rồi.

Đệ tử: Lúc luyện công cơ thể con lắc lư một cách không tự chủ?

Sư phụ: Không được lắc động, không được lắc động một cách không tự chủ. Nếu quả thực chư vị lắc động thì chư vị hãy mở mắt ra, nó sẽ không lắc nữa, cho tới khi tương lai sau này chư vị không lắc nữa thì thôi.

Đệ tử: Khi luyện Pháp Luân Đại Pháp, đặc biệt là luyện bài thứ hai Pháp Luân Trang Pháp, hai tay cảm thấy như ôm một khối khí, nếu không phải là cố ý khống chế thì sẽ bị khối khí này kéo tay vào trong, đôi khi lại đẩy ra ngoài?

Sư phụ: Đây là do Pháp Luân đang quay, cảm giác của chư vị chính là cảm giác Pháp Luân này đang xoay chuyển.

Đệ tử: Luyện công mang theo chú Lăng Nghiêm liệu có bị ảnh hưởng không?

Sư phụ: Tôi giảng rồi niệm chú chính là cầu xin gia trì của Pháp môn đó. Chư vị có Pháp Luân của tôi, có Pháp thân của tôi quản chư vị, chư vị còn niệm thứ đó làm gì? Chư vị muốn chân đặt trên hai thuyền[46]chăng? Chư vị muốn trộn lẫn thứ khác vào trong mà tu ư? Chẳng phải chính là ý này sao? Như vậy chư vị sẽ không đắc được gì cả.

Đệ tử: Con thường hay chuyển nhà, Pháp thân của Ngài sẽ giúp con thanh lý nhà cửa đúng không?

Sư phụ: Người luyện công chân chính đi tới đâu [tôi] đều sẽ giúp. Nếu chuyển nhà vì [để được] thanh lý

nhà cửa thì chư vị không đắc được gì cả, tôi không phải tới dọn dẹp nhà cho chư vị.

Đệ tử: Khi cảnh tượng xuất hiện thu thế có ảnh hưởng gì tới tu luyện công pháp và tăng công không?

Sư phụ: Chẳng hạn cảnh tượng tới ngay trước mắt, hỏi dừng luyện công có ảnh hưởng gì tới việc chư vị luyện công? Không ảnh hưởng gì. Nhưng thông thường khi trước mắt xuất hiện cảnh tượng [nào đó], tốt nhất chư vị hãy quan sát nó một cách tĩnh lặng, cho tới khi cảnh tượng này qua đi thì còn tốt hơn. Hễ xuất hiện là chư vị không nhìn nó, dường như chư vị không muốn, vậy thì có thể trạng thái này tương đương với việc vứt bỏ nó, cho nên chúng tôi vẫn bảo chư vị nhìn, nhưng không được nảy sinh bất kỳ tâm chấp trước nào.

Đệ tử: Tìm đối tượng có được tính là chấp trước không?

Sư phụ: Rất nhiều người trẻ tuổi chúng ta đều muốn tìm đối tượng lập gia đình, tu trong người thường thì không bảo chư vị làm ni cô, điều này không có vấn đề gì. Pháp môn này của chúng ta chủ yếu bảo chư vị ở trong hoàn cảnh phức tạp này của người thường mà tu luyện.

Đệ tử: Trẻ nhỏ sau khi nghe giảng không thể kiên trì luyện công, liệu Pháp Luân có vĩnh viễn bảo vệ cháu hay không?

Sư phụ: Không thể kiên trì luyện công thì không được, đúng vậy không? Cần phải kiên trì luyện công. Tôi là tới độ người tu luyện, không phải tới để chuyên bảo hộ người thường.

Đệ tử: Con cảm thấy khi Pháp Luân quay trên thân thể con, đôi lúc chưa được một vòng đã chuyển hướng?

Có người còn cảm thấy Pháp Luân này quay hơn trăm vòng mới chuyển [hướng], là vì sao?

Sư phụ: Vì thời kỳ đầu khi điều chỉnh thân thể cho chư vị Nó là không có quy luật. Nó là linh thể, Nó biết điều chỉnh cho chư vị như thế nào, tới khi điều chỉnh xong cho chư vị thì thôi. Đợi tới khi thân thể điều chỉnh xong, sau đó qua phần hoàn toàn thích ứng, Nó sẽ rất tự nhiên xoay thuận chiều chín lần, xoay ngược chiều chín lần, nhưng lúc đó chư vị sẽ không còn cảm giác nữa, không nói rằng vĩnh viễn có cảm giác. Mọi người biết đó dạ dày chư vị đang co bóp, chư vị có biết dạ dày của mình đang vận động không? Khi Nó là một bộ phận trên thân thể chư vị, khi Nó đã thích ứng với thân thể, chư vị sẽ không cảm giác được hình thức tồn tại của Nó.

Đệ tử: Thầy giảng Pháp và thiên cơ cho chúng con, chúng con có thể giảng lại cho những người không luyện công nghe được không?

Sư phụ: Đối với người phổ thông, thì đừng khinh suất giảng thật cao cho họ, có giảng họ cũng không tin. Nếu họ tin thì có thể giảng, nếu không những người không tin sẽ phá hoại Đại Pháp.

Đệ tử: Người luyện công có thể trong tình huống trừ bỏ tâm chấp trước, mà vẫn duy trì được trạng thái hành động nỗ lực tranh thủ tận lực mà làm việc hay không?

Sư phụ: Trong giai đoạn hiện có này, bảo người ta hoàn toàn vứt bỏ trở thành vô vi, thì không thực tế. Trong giai đoạn hiện có của chư vị, dù tôi yêu cầu chư vị rất nghiêm, thì chư vị vẫn ở nơi người thường mà gắng hết sức vì lợi ích cá nhân đi nỗ lực thêm chút; về nguyên tắc điều này không hề gì. Nhưng dần dần thuận theo chư vị đề cao, những tâm này đều phải dần

dần xem nhẹ. Làm được ngay tức khắc thì tôi nói điều đó cũng không thực tế. Còn về vứt bỏ tâm chấp trước [trong khi vẫn] duy trì nỗ lực đạt được điều này điều khác, bản thân việc chư vị muốn bảo trì [điều đó] chẳng phải cũng là chấp trước sao? Vấn đề chư vị nêu ra rất mâu thuẫn.

Đệ tử: Con đã dùng ảnh của Ngài khai quang cho tượng Phật, kinh sách và bàn thờ Phật, nhưng Pháp thân trên tượng Phật có phải là Pháp thân của Ngài không? Hiện giờ có thể dâng hương hay không?

Sư phụ: Về nguyên tắc tôi không làm những chuyện này, người thường chúng tôi cũng không quản. [Làm] người tu luyện mà chư vị không tin lắm thì tương lai sẽ càng khó hơn.

Đệ tử: Hễ luyện công là khắp người đổ mồ hôi, hiện tượng này có tốt không?

Sư phụ: Đương nhiên là tốt. Bản thân việc đổ mồ hôi cũng là đang bài tiết những thứ không tốt, nói lên rằng thân thể chư vị nóng lên. Người có bệnh thân thể sẽ lạnh. Chứng tỏ chư vị luyện khá tốt.

Đệ tử: Người đại đức phải chăng ắt có rất nhiều người trụy lạc, tổn đức, mới có thể tích đại đức?

Sư phụ: Người đại đức họ tự mình có thể có tâm đại nhẫn, tự họ có thể chịu được khổ trong khổ, điều này có quan hệ gì tới người khác?! Còn như nói họ có thể tu tới tầng thứ cao ngần nào, thì ắt có người khác tổn đức; không phải vậy đâu. Trong quá trình tu luyện, người ta sẽ tìm chư vị trả nghiệp như vậy, trừ phi chư vị thoát ly khỏi hoàn cảnh này mà tu; [mà] thế cũng phải trả nghiệp theo một hình thức khác; mặc dù vậy, nhưng người tu kia cũng không phải chư vị; [còn] chư

vị tu trong hoàn cảnh này thì đó là tất nhiên. Con người mà, họ tất nhiên sẽ sinh chuyện với chư vị, giống như chư vị ở nơi người thường nhất định sẽ tạo nghiệp vậy.

Đệ tử: Một ngày luyện công mấy lần thì tốt?

Sư phụ: Có thời gian thì luyện nhiều, không có thời gian thì luyện ít, mấy lần đều được. Thời kỳ đầu cố gắng luyện nhiều thì tốt hơn. Chư vị luyện là gia cường bộ cơ này; còn việc chư vị thực sự tăng công và thân thể biến hóa, gia cường công năng ấy đều là do loại cơ chế mà chúng tôi cài cho chư vị đang khởi tác dụng; chư vị luyện là gia cường cơ năng [đó].

Đệ tử: Trong xã hội người thường vẫn phải sinh ra các chủng tư tưởng, suy nghĩ đủ loại vấn đề thì có khiến Pháp Luân biến dạng không?

Sư phụ: Sẽ không biến dạng, làm việc bình thường và suy nghĩ thông thường là điều chính thường[47]trong quá trình tu luyện. Chư vị cứ mãi suy nghĩ lợi ích cá nhân, những vấn đề như làm sao để người khác không động đến chư vị được, tâm giống người thường thì đề cao thế nào? [Như vậy] sẽ ảnh hưởng tới đề cao của chư vị.

Đệ tử: Khi ngồi tĩnh tọa tai có tiếng vang, đầu não biến thành trống rỗng không có gì?

Sư phụ: Đây là chuyện tốt, chính là tạp niệm của chư vị đều không còn nữa, như vậy rất tốt. Nhưng ắt phải biết rằng bản thân đang luyện công.

Đệ tử: Khi xuất công phải chăng là tu tới mức lấy chủ ý thức làm chủ?

Sư phụ: Không phải nhận thức như vậy. Phó ý thức cũng luyện công theo, cũng đắc công. Nhưng tương lai

họ vẫn luôn làm phó ý thức mà tồn tại, chư vị vĩnh viễn là chủ thể.

Đệ tử: Khi luyện công con hơi mê mờ?

Sư phụ: Nếu hơi mê mờ thì mở mắt mà luyện, đừng luyện một cách mơ mơ màng màng như vậy nữa.

Đệ tử: Khi nằm ngửa làm bốn động tác ôm bão luân có được hay không?

Sư phụ: Không được như vậy, tôi cũng không dạy chư vị thế. Có người dường như cảm thấy luyện công như vậy dễ chịu, không mệt; thế đâu có được? Luyện công có chút khổ đó cũng không chịu nổi sao?

Đệ tử: Trước kia khi con ngồi luyện công thường xuất hiện các cảnh vật; có phải do hạ ý thức bị phong bế nên không xuất hiện nữa?

Sư phụ: Đừng quản nó, đừng chấp trước vào nó. Đó là những chuyện trước kia, tương lai luyện công xuất hiện tình huống nào cũng đều tùy kỳ tự nhiên[48]. Chỉ cần đừng chấp trước, nhìn thấy thì vốn là chuyện tốt.

Đệ tử: Lần này không tham gia lớp học, tự con thường xuyên đọc sách học tập liệu có thể có hiệu quả gì không?

Sư phụ: Không tham gia lớp học tự mình học tập, [nếu] có thể thực sự tu luyện theo yêu cầu về tâm tính của người luyện công như trong sách, thì cũng có thể đắc được hiệu quả rõ ràng như nhau.

Đệ tử: Trong Phật gia quả vị thấp nhất là gì?

Sư phụ: Quả vị thấp nhất trong Phật gia chính là La Hán. Bởi vì thấp hơn thì không có quả vị rồi, không đắc chính quả, không nhảy thoát khỏi tam giới.

Đệ tử: Phàm là người luyện Pháp Luân Đại Pháp chỉ cần đặt đủ công phu thì có thể đạt được tu luyện Phật thể phải không?

Sư phụ: Đại Pháp vô biên, Phật Pháp vô biên, toàn dựa vào cái tâm của chư vị mà tu. Khi tu đến xuất thế gian Pháp là đã bắt đầu tu luyện Phật thể rồi.

Đệ tử: Phó ý thức và chủ ý thức phải chăng là hai người?

Sư phụ: Đều là một người chư vị, gọi cùng một tên, đồng thời sinh ra từ thai mẹ với chư vị, nhưng lại là hai ý thức.

Đệ tử: Chúng con truyền công truyền Pháp như thế nào?

Sư phụ: Về vấn đề học viên Pháp Luân Đại Pháp chúng ta dạy công như thế nào, thì chúng ta đều đã nhắc tới; chư vị có thể đi dạy, đi truyền. Truyền chính Pháp thì chư vị là tích đức, làm việc tốt, độ nhân; chư vị có thể đi truyền đi giảng, nhưng không được dùng lời của chư vị mà giảng, phải [nói] Thầy giảng như thế nào, trong sách của tôi viết như thế nào, chiểu theo phương pháp này mà làm. Trộn lẫn vào bất kỳ cách nghĩ nào của bản thân chư vị, [hay theo] cảnh tượng mà bản thân chư vị nhìn thấy mà nói, thì điều truyền đều không phải Pháp Luân Đại Pháp của chúng tôi! Chư vị tại tầng thứ của chư vị, Lý mà chư vị nhận thức được không phải là Pháp hoàn chỉnh; chúng tôi kết hợp Lý tại những tầng thứ rất cao mà giảng; cho nên thứ đó của chư vị không có tác dụng chỉ đạo. Chư vị chớ coi rằng chư vị thấy được gì, biết được gì; nó có vấn đề như thế. Hơn nữa trong quá trình truyền công chúng ta đều là tự nguyện, là làm việc tốt, tích công đức. Là

người luyện công chư vị cầu điều gì? Không cầu danh lợi, phải vậy không? Điều chúng ta cầu là công đức, cho nên không cho phép bất kỳ ai thu phí, không cho phép bất kỳ ai áp dụng hình thức này của tôi truyền công. Mở hội tọa đàm, mọi người giao lưu với nhau tại điểm luyện công, có thể như thế. Bởi vì Pháp này thì chư vị không giảng nổi. Có người nói rằng tôi là giáo viên; đó là hai chuyện khác nhau. Pháp này là có nội hàm cực kỳ thâm sâu, tại tầng thứ khác nhau đều có tác dụng chỉ đạo khác nhau; chư vị hoàn toàn không cách nào giảng.

* * * * * * * * *

Giải đáp thắc mắc tại giảng Pháp ở Trịnh Châu

Lý Hồng Chí

Đệ tử: Với những đứa trẻ đặc biệt hiếu động và rất không nghe lời, con thường làu bàu đánh mắng suốt ngày, chuyện này có đáng không?

Sư phụ: Phương pháp chúng ta giáo dục trẻ nhỏ nên cải tiến một chút. Chư vị phát hiện rằng mắng nó cũng không được [hiệu quả], đánh nó cũng không được, [vậy] chư vị nên cải tiến phương pháp một chút. Tôi bảo mọi người rằng nó cũng là người, chư vị đừng coi nó là con cái của chư vị, sau trăm tuổi [qua đời] chẳng ai biết ai, những gì chư vị nợ nó thì phải trả! Tôi nói điều này có thể chư vị không tin, có người cứ mê ở cõi người thường, họ cứ chấp trước những thứ này! Ép con cái học đại học, thi đại học. Tôi bảo chư vị này, chư vị nợ nó nhiều rồi, tương lai đổi lại, nó cũng sẽ làm cha của chư vị, cũng sẽ làm thế với chư vị. Đây là vấn đề phương pháp, nếu nuôi con mà không dạy thì cũng là làm việc xấu, cũng là nợ nó.

Đệ tử: Hóa thân, báo thân là gì?

Sư phụ: Tôi không giảng cho chư vị điều này, đây là danh từ phân loại trong Phật giáo. Tại đây tôi kết hợp [thuật ngữ của] khoa học nhân thể mà giảng, giảng một cách minh bạch nhất không thể [minh bạch] hơn rồi. Hiện nay nào là 'ba hồn bảy phách', thứ này thứ kia, tôi bảo chư vị này, họ giảng quá chung chung, chung chung tới mức độ nào? Tâm can, phế tạng[49], đại não,

đầu óc, từng huyết quản, tế bào của chư vị đều là hình tượng của chư vị. Tôi không biết họ nói về cái gì, ba hồn bảy phách gì đó là chỉ thứ gì. Nửa thân trước của chư vị có hình tượng của chư vị, nửa thân sau có hình tượng của chư vị, chân tay của chư vị đều là hình tượng của chư vị, chư vị nói xem họ là nói về cái gì? Cho nên tôi cảm thấy họ [giảng] rất chung chung; chúng ta đây là nói rõ ràng nhất rồi.

Đệ tử: Lúc con luyện Thần Thông Gia Trì Pháp, đôi khi chỗ bụng dưới động đậy lúc lên lúc xuống, giống như điều tức khi luyện khí công khác trước kia?

Sư phụ: Đúng vậy. Sẽ như vậy, cứ thế mà luyện công không cần để ý tới nó, [đây cũng] là một loại trạng thái. Đại Pháp trong thời kỳ đầu việc điều tức cũng là tự động.

Đệ tử: Sau khi luyện công một tay phát nhiệt, một tay lại mát thì là chuyện gì?

Sư phụ: Đây đều là những phản ứng bình thường, trong Đạo gia giảng gọi là 'âm dương phân minh' gì đó, có thể bên này nóng lên, bên kia lạnh đi; có thể bên kia nóng lên, bên này lạnh đi; đây đều là trạng thái bình thường, các chủng trạng thái đều sẽ xuất hiện.

Đệ tử: Khi luyện Pháp Luân Đại Pháp, yêu cầu lưỡi đặt hàm trên, vậy [nếu] cả hàm đều là răng giả, hàm trên bị răng giả ngăn cách?

Sư phụ: Không sao, đừng nói răng giả của chư vị, lắp răng sắt cũng không vấn đề gì, tấm chì cũng không ngăn được; điều chúng ta luyện là năng lượng. Khi tôi ở Bắc Kinh họ tìm tôi làm thí nghiệm, dùng tay giữ tấm phim X-quang được bọc kín bởi mấy lớp chì, lại dùng thêm vài lớp giấy đen bọc lại; sau đó rửa ảnh ra, trên

bề mặt có dấu tay của tôi, dấu ấn để lại do tay từng cầm vào. Nên cũng nói tấm chì cũng không thể ngăn được năng lượng. Không phải luyện khí, luyện khí sợ thứ này sợ thứ kia. Có người nói có sợ gió hay không, gió lớn cấp 10 mà chư vị có thể đứng vững, thì chư vị cứ luyện, thứ gì cũng không mất. Năng lượng thì không mất đi, khí mới mất đi.

Đệ tử: Khi ngồi đả tọa chân không đau thì không khởi tác dụng phải không?

Sư phụ: Cũng không hẳn như vậy, môn này của chúng ta không phải chuyên tiêu nghiệp ở phương diện này. [Con đường] chúng ta đi là ma luyện tâm tính[50]của chư vị trong xã hội người thường. Đương nhiên, về thân thể cũng phải gánh chịu một phần, vấn đề này tôi đã giảng rồi, không phải hoàn toàn dựa vào thiền định tu luyện.

Đệ tử: *Trẻ nhỏ dưới sáu tuổi sau khi vô tình nhìn thấy cảnh tượng trên huy hiệu Pháp Luân, có phải là thiên mục khai mở?*

Sư phụ: Vô tình nhìn thấy, nhưng có khai mở nó cũng không biết. Thông thường sau khi trẻ nhỏ khai thiên mục, bản thân nó không chú ý, khi nhìn thấy thứ gì đó, thì nó cho rằng hình như mọi người đều như vậy, nó rất hồn nhiên, nó cũng không coi đó là chuyện gì cả.

Đệ tử: Con của con học Pháp Luân Đại Pháp của Thầy, tiếp nhận tư tưởng của Sư phụ, [nhưng] không chăm chỉ luyện công, vậy Pháp Luân còn tồn tại không?

Sư phụ: Không chăm chỉ luyện công, không làm theo yêu cầu của Pháp Luân Đại Pháp, vậy sao tính là tiếp nhận tư tưởng của tôi; chúng tôi không phải là cấp cho người thường một cách tùy tùy tiện tiện. Dù

là người lớn trẻ nhỏ đều cần làm theo tiêu chuẩn của Pháp Luân Đại Pháp. Nhưng trẻ con ngây thơ, một khi nó đã học rồi, thì chư vị chớ thấy trên bề mặt nó không chăm chỉ luyện, nhưng tâm tính của nó đang thay đổi, Pháp đã cắm rễ trong tâm nó rồi.

Đệ tử: Sau này Thầy không mở lớp nữa, chúng con có thể gặp được Sư phụ không?

Sư phụ: [Dù] không mở lớp nữa, tôi cũng không phải đi ra từ núi sâu rừng già gì cả, tôi cũng không chui vào sơn động. Tu tốt thì hàng ngày có thể gặp được, chư vị không nhìn thấy thì tôi cũng vẫn ở đó.

Đệ tử: Chúng con khi luyện qua khỏi nãi bạch thể thì còn có công năng thể cảm[51]*hay không?*

Sư phụ: Tôi đều giảng rồi, đó không phải là công năng. Tuyệt đại đa số mọi người chúng ta ở lớp học này, còn chưa kịp đợi thể hội được trạng thái nãi bạch thể thì [nó] đã qua đi rồi. Trên thực tế tôi đã nâng chư vị lên, lại đẩy chư vị đi một chặng đường. Đoạn này [mà để] chư vị tự luyện, chư vị phải luyện cả một đời. Trong thời gian tám ngày chúng tôi đã giúp chư vị làm xong, tầng thứ đó đột phá đến mức chư vị còn chưa cảm nhận được thì nó đã qua đi rồi.

Đệ tử: Khi con luyện tĩnh công, mắt con hễ nhắm lại là muốn nhìn cảnh tượng kinh lạc tự thân vận hành, cái này có phù hợp với Pháp Luân Đại Pháp hay không?

Sư phụ: Chư vị nhìn thấy thì chính là thiên mục của chư vị khai mở rồi, đây là điều bình thường.

Đệ tử: Con và em bé sơ sinh ở cùng một phòng, năng lượng của Pháp Luân do Đại Pháp chúng ta đả xuất ra và khí cơ trên thân của con có ảnh hưởng gì tới thiên mục của em bé sơ sinh hay không?

Sư phụ: Chư vị không nên chấp trước vào những điều này, trẻ nhỏ, trẻ sơ sinh thì chư vị cứ để tùy kỳ tự nhiên. Đáng được đắc thì sẽ đắc, không đáng được đắc thì sẽ không đắc được. Thông thường thiên mục của trẻ nhỏ đều khai mở.

Đệ tử: Con lập tức đi Hồng Kông, Pháp thân của Ngài có thể bảo hộ đệ tử không?

Sư phụ: Chư vị đi Hồng Kông, chư vị tới Mỹ quốc, chư vị lên Mặt Trăng, Mặt Trời cũng không hề gì, Pháp thân của tôi đều có thể bảo hộ. Nhưng không được chấp trước; Pháp thân của tôi là để chư vị tu luyện nên mới quản chư vị.

Đệ tử: Tự cổ [tới nay] tu Tiên tu Phật chỉ có một con đường là Kim Đan đại đạo, với chủ nguyên thần mà Ngài nói [có quan hệ gì]?

Sư phụ: Đây là điều mà các vị biết [thôi]. Cái gì là một con đường Kim Đan đại đạo; từ cổ tới nay nói, đó là người thường nói vậy. Thiên thượng đều biết rằng Pháp Luân Đại Pháp của tôi là Pháp tốt nhất, đương nhiên còn có những pháp tu khác, quá đỗi ảo diệu, con người làm sao có thể lý giải được?

Đệ tử: Dù luyện bài công pháp nào, trong não cứ như thể có rất nhiều khí huyết chảy giao nhau, là Pháp Luân xoay chuyển phải không, hay là Pháp Luân điều chỉnh đại não?

Sư phụ: Người luyện công thân thể họ xuất hiện đủ loại trạng thái, không đếm xuể, hàng nghìn hàng vạn, không thể từng dạng từng loại mà nói những chuyện này, nói không hết; chư vị muốn luyện công thì hãy nhìn nhận nó là hiện tượng tốt, không cần quản nó. Chư vị hôm nay trạng thái này ngày mai trạng thái khác, chỉ

coi đó là chuyện tốt, kỳ thực đều là điều chỉnh thân thể; nhưng tâm lý bất ổn đó của chư vị là gì? Là chấp trước phải không? Tâm lý sợ hãi mạnh như vậy, chư vị có thể luyện công chăng? Chư vị liệu có thể vượt qua? Điều này chẳng phải đã thành khó nạn cho tự mình hay sao? Tâm chấp trước xuất hiện thì tiêu trừ đi thế nào? Có thể nói không chừng sẽ thực sự khiến chư vị phải ở trong trạng thái đó mà tống khứ cái tâm này.

Đệ tử: Năm thủ ấn khi đả tọa có tên gọi không?

Sư phụ: Thủ ấn trong vận động không có tên gọi cố định.

Đệ tử: Thủ ấn Đại Liên Hoa là một trong những thủ ấn hay là tên gọi toàn bộ của năm thủ ấn?

Sư phụ: Thủ ấn Đại Liên Hoa chỉ là một thủ ấn cố định.

Đệ tử: Công lực của Ngài hiện nay cao bao nhiêu? Nội dung bài giảng của Ngài đã đích thân trải nghiệm qua hay chưa?

Sư phụ: Tôi trải nghiệm quá nhiều rồi. Tôi có một trượng, mười trượng, trăm trượng, ngay cả một tấc tôi cũng không nói ra cho chư vị, không cho phép chư vị biết quá nhiều. Sư phụ chân chính đều không tự tâng bốc về mình; điều chúng tôi truyền đây chính là Pháp này, chư vị cứ chiểu theo Pháp này mà làm. Nhưng mà, tôi còn nói với chư vị rằng, phàm là người tu luyện Pháp này một cách chân chính sẽ không xuất hiện vấn đề, chư vị chỉ quản việc tu. Trước kia trên lớp ở Quý Châu tôi đã giảng một câu, người ta hỏi tôi, thưa Thầy ngài cao đến đâu? Tôi nói rằng chư vị chỉ quản việc luyện thôi, sau khi tôi ra công chúng, hay trước khi tôi ra công chúng cũng như vậy, không có ai có thể động

tới tôi được. Chính bởi một câu này, mà địa phương đó có một người hơn 300 tuổi đã đấu pháp với tôi, vì tâm tật đố của ông ta mà, sau này ông ta cũng xong rồi. Chư vị chớ coi ông ta tu hơn 300 năm, Đại Pháp này truyền xuất ra không phải làm chuyện đùa, ai dám tùy tiện động vào cũng không được. Cuối cùng ông ta biết tôi là tới độ nhân, nhưng đã muộn rồi, Pháp không dung ông ta.

Đệ tử: Trong luyện công đả tọa có lúc cảm thấy mình trở nên to lớn, có khi trở nên nhỏ bé?

Sư phụ: Đây đều là chuyện tốt. Khi người ta hễ luyện công, nguyên thần của họ sẽ có năng lượng bổ sung cho nó, họ liền có thể biến hóa, khuyếch trương lên thì họ sẽ cảm thấy mình rất lớn. Nhưng nhục thân này của chư vị lại không hề phát sinh biến hóa, biến hóa là thân thể khác, cảm thấy bản thân rất lớn, nhưng họ cũng có thể thu nhỏ lại, biến thành rất nhỏ; kỳ thực đó đều là bình thường; tôi không muốn giải thích những hiện tượng này. Các chủng trạng thái nhiều lắm, hàng nghìn hàng vạn cũng không hết.

Đệ tử: Khi gia trì thần thông toàn thân phát run hoặc một phần [cơ thể] phát run có thể luyện công không?

Sư phụ: Nếu run cầm cập giống như khi hoảng sợ, thì có thể là có thứ phụ thể gì đó, nó sợ hãi; nếu là thân thể bình thường lắc động từ từ đều đều, có thể là dòng năng lượng đang xung mạch, nhưng không được lắc động theo nó.

Đệ tử: Có hai[52]*người trước kia theo học viên cũ học Pháp Luân Đại Pháp được hai tháng, hiện nay khi luyện Thần Thông Gia Trì Pháp có cảm giác về khí, thuận theo đó mà xuất hiện các loại động tác?*

Sư phụ: Đó chính là ma can nhiễu, hãy nhanh chóng bỏ những động tác tự phát! Người ta trong tĩnh mà xuất hiện ra những gì miễn là không phải động tác Pháp Luân Đại Pháp —đương nhiên, tôi là nói người tu luyện Pháp Luân Đại Pháp một cách chân chính— nếu chư vị xuất ra không phải động tác của Pháp Luân Đại Pháp, thì chư vị hãy nhanh chóng bỏ nó đi! Mọi người thấy tôi đả đại thủ ấn, cũng muốn học, có người cảm thấy hễ làm thì cũng thành thủ ấn. Tôi bảo chư vị này, nói không chừng chính là ma can nhiễu chư vị, Pháp thân của tôi tuyệt đối không dạy chư vị những cái đó. Đặc biệt là luyện lẫn với công khác; xuất hiện tình huống này nhất định là can nhiễu.

Đệ tử: Sau khi theo lớp học, một bên tai ầm một tiếng, tai kia có khí xung ra ngoài, sau này khi ngủ nghe thấy tiếng âm nhạc?

Sư phụ: Đó chính là thiên nhĩ đã khai mở, chính là thiên nhĩ thông, đã nổ khai rồi.

Đệ tử: Chủ nguyên thần và phó nguyên thần đều là một bộ phận của thân thể; chủ nguyên thần đằng nào rồi cũng chết, vậy để phó nguyên thần tu thành chẳng phải cũng được mà?

Sư phụ: Được thôi, xưa nay người ta chính là tu như vậy. Nhưng [nếu thế] chư vị đừng luyện Pháp Luân Đại Pháp của tôi, hãy luyện môn khác. Chư vị luyện Pháp Luân Đại Pháp chư vị cũng không đắc được. Bởi vì thứ này của chúng tôi là để ban cho chủ nguyên thần; là ai nói chủ nguyên thần có thể chết; chủ nguyên thần không chết được. Chẳng qua tôi nói chư vị cũng thật là 'rộng lượng', tự mình chết, để phó nguyên thần tu. [Kỳ thực] tôi thấy đây là câu hỏi do người có phụ thể viết.

Đệ tử: Nghe học viên cũ bảo toàn thân đâu đâu cũng có Pháp Luân xoay chuyển, con chỉ cảm thấy bụng dưới có một cái; con cũng có thể có nhiều như vậy không?

Sư phụ: Chấp trước quá rồi. Pháp Luân mà nhiều là tôi đang điều chỉnh thân thể cho họ, còn cấp cho họ chỉ có một cái. Nhưng chư vị đã rất rất là siêu thường rồi. Tôi bảo mọi người này, chư vị thấy chư vị đang nghe Pháp [ở đây], còn có rất nhiều rất nhiều người mà chư vị nhìn không thấy đang ở đây nghe Pháp. [Tôi] nói chư vị này, ban đầu họ đều không tin vào uy lực của Đại Pháp, công này của chúng tôi lẽ nào luyện nhanh như vậy. Học viên của tôi ngồi xe lửa cùng tôi, một số người tu Đạo từ trong núi đến sau khi họ nhìn thấy thì quả thực là không thể tưởng tượng được. Họ hỏi tôi những học viên này học bao lâu rồi, tôi nói có người học nửa năm, có người học một năm. Tôi nói so với các ông thì thế nào? Họ nói rằng, chúng tôi không có mấy người có thể đuổi kịp bọn họ. Nhưng họ lại tu mấy trăm năm, trên nghìn năm. Chư vị nghĩ xem tôi cấp cho chư vị những gì, có người [tu Đạo] nói ngồi đó liền muốn khóc, các vị có thể không khóc sao?

Đệ tử: Khi ngồi xếp bằng luyện Thần Thông Gia Trì Pháp hễ bắt đầu là chân rất đau, tu tới khi nào thì chân mới không đau?

Sư phụ: Tu tới khi nghiệp của chư vị không còn nữa.

Đệ tử: Pháp Luân mà Sư phụ cài cho chúng con ở chỗ bụng dưới không có cảm giác, có phải là phải tham gia mấy lần lớp học nữa mới có thể cài xong không?

Sư phụ: Có người chính là không có cảm giác, có người đặc biệt mẫn cảm, là không giống nhau. Có cảm giác cũng vậy, không có cảm giác cũng vậy, miễn là

người chân chính tu luyện Pháp Luân Đại Pháp, thì không bỏ sót ai. Nhận thức của chư vị không đúng, những người tự học mà chân chính tu luyện thì đều có thể đắc được, cũng không tồn tại kiểu nhận thức là cài xong hay không [xong].

Đệ tử: Thứ mà học viên chỉ tham gia một lớp học của Ngài và học viên nhiều lần tham gia lớp học đắc được có như nhau không?

Sư phụ: Như nhau, một chút cũng sẽ không cấp thêm. Rất nhiều học viên chúng ta tham gia lớp học nhiều lần không phải là để tới đắc được gì, theo học hết lớp này lớp nọ. Là vì mỗi lần tôi giảng họ đều có được nhận thức mới, người ta là tới học Pháp, nghe Pháp, họ biết Pháp này trân quý; chứ không phải tới để đắc được thứ gì. [Lối nghĩ] theo [lớp] thêm một lần đắc thêm một chút, theo thêm một lần đắc thêm một chút, nói vui thế này, tâm đó cũng tham quá rồi.

Đệ tử: Trẻ con khai mở thiên mục rồi thì bảo hộ thế nào?

Sư phụ: Học viên Pháp Luân Đại Pháp chúng ta, hoặc tiểu học viên trong học viên chúng ta, hoặc con mà chư vị mang theo cũng đã đắc được Pháp Luân rồi, hoặc đã khai thiên mục rồi, [thì] ra ngoài thì không được tùy tiện nói với những người không tu luyện, cũng không được tùy tiện nói với các bạn học, thầy cô giáo trong trường, nếu không con của chư vị sẽ không được yên thân.

Đệ tử: Những người đã từng ở thế giới như thế này, tâm linh có thể không lưu lại một chút tỳ vết nào, khôi phục lại sự thuần khiết không tỳ vết như thuở ban đầu được chăng?

Sư phụ: Có thể, hơn nữa còn có thể vượt qua chư vị nguyên lai [ban đầu]. Đương nhiên chư vị muốn tại người thường lập tức tu được thuần khiết đến vậy, nếu chỉ dựa vào lực lượng tự thân chư vị thì không được đâu. Tại tích tắc cuối cùng, bất cứ thứ tàn tích gì của chư vị, toàn bộ những vật chất bất hảo đều được trừ bỏ. Cái 'tình' kia là tồn tại vật chất, bởi vì tự chư vị phải tu nó [đi], từ tư tưởng của chư vị mà cải biến bản thân chư vị, khiến nó không thể tiếp tục sản sinh. Một chút thứ kia còn lưu lại đến cuối cùng đều trừ bỏ đi cho chư vị, lúc đó chư vị sẽ thuần tịnh tới mức vô cùng thuần tịnh. Tu chính là tu tư tưởng của con người, từ tư tưởng mà thay đổi, tư tưởng của chư vị thuần tịnh tới mức độ nào, thì đó chính là quả vị. Sau khi viên mãn, tư tưởng của chư vị hoàn toàn đều là phương pháp tư duy tại tầng thứ viên mãn đó, không còn phương pháp tư duy của con người nữa.

Đệ tử: Chủ nguyên thần cuối cùng tiến nhập vào thân thể nào? Cái thân thể kia là thuộc vào trạng thái nào?

Sư phụ: Chủ nguyên thần tiến nhập vào thân thể nào? Thân thể mà chư vị tu được đó đều là chư vị. Thân thể ở không gian khác vốn dĩ chính là nhất thể, đều là nhất thể của chư vị. Đương nhiên nhục thân của chư vị sau khi được vật chất cao năng lượng chuyển hóa, sẽ không tồn tại thuyết về thân thể tại không gian khác nữa.

Đệ tử: Khi vừa bước vào Đại Hùng Bảo điện ở Thiếu Lâm tự, Pháp Luân tại vị trí bụng dưới cấp tốc xoay ngược lại?

Sư phụ: Xoay xuôi, xoay ngược đều là bình thường. Một nơi khá tốt, một ngôi chùa rất tốt. Đương nhiên

hiện nay những hòa thượng tu luyện kia thì chúng ta không nói, điều chúng ta nói là ngôi chùa là một ngôi chùa rất tốt.

Đệ tử: Khi làm [động tác] lưỡng trắc bão luân cứ luôn xuất hiện [hiện tượng] ù tai?

Sư phụ: Đúng vậy. Lưỡng trắc bão luân có thể đả khai tai của con người. Có người nghĩ, vậy thì tốt, tôi bèn luyện cái này hàng ngày. Đó là tâm chấp trước! Tôi chính là không muốn giảng những chuyện này cho học viên mới, rất dễ nảy sinh chấp trước vào những thứ đó, hễ chấp trước là sẽ bị ngăn trở.

Đệ tử: Trước khi luyện Pháp Luân Đại Pháp con nằm mơ thấy mình lên trời, bay lượn trên trời; chui xuống đất, con cũng nhìn thấy, là phó nguyên thần của con phải không?

Sư phụ: Không phải. Nếu ý thức của chư vị đang bay trên trời, thì đó chính là chủ nguyên thần của chư vị ly thể[53]. Ý thức của chư vị ở đâu, thì bản thân chư vị ở đó. Nói rằng tôi nhìn thấy tôi đang bay trên trời, [mà] tôi đang ngồi nơi đây, thì đó chính là phó ý thức đang bay.

Đệ tử: Sau khi con luyện tĩnh công được nửa tiếng, lúc đó toàn thân cảm thấy căng thẳng, muốn gắng sức, sau đó bao thành một khối liều mạng luyện công, là chuyện gì?

Sư phụ: Chư vị không cần quản nó, [nó] liên quan đến thể sinh mệnh trước kia của chư vị. Chư vị không cần quản, chỉ quản việc luyện thôi.

Đệ tử: Thợ hàn trong khi làm việc tiếp xúc với khói bụi, hồ quang điện, chúng có ảnh hưởng tới thân thể không?

Sư phụ: Không quan hệ gì với người luyện công.

Đệ tử: Ngày đầu tiên luyện công, cảm thấy một vật hình tròn từ ngoài nhập vào trong bụng sau đó dần dần đặt vào chỗ rốn, hỏi có phải là Pháp Luân do Sư phụ cài không?

Sư phụ: Người luyện công không nên quản những chuyện này. Các loại trạng thái tôi không thể giải thích, đừng gia tăng tâm chấp trước.

Đệ tử: Con mua một cuốn lịch treo tường và một cuốn sách của một vị khí công sư, có thể treo cùng phòng với ảnh Sư phụ và xem hay không?

Sư phụ: Không thể, tu thì phải chuyên nhất. Dù là khí công sư chân chính, là khí công sư rất tốt, tôi bảo chư vị này, họ cũng không có năng lực bài trừ những thứ tà ma oai đạo đó, họ cũng phải thích nghi với chúng, cho nên một số [người] trong công đã mang theo những thứ này. Đành rằng bản thân họ tu chính đạo, nhưng họ không có cách nào, cũng không quản lý nổi những gì họ truyền ra.

Đệ tử: Người trường kỳ công tác trên thuyền thì tu luyện Pháp Luân Đại Pháp có thể đạt được hiệu quả như nhau không?

Sư phụ: Như nhau. Luyện công trên biển cũng như nhau, luyện công trên sông cũng như nhau.

Đệ tử: Người luyện công ăn cơm phải chăng có thể ăn cho gần no thôi, có sức là được rồi?

Sư phụ: Ăn gần no? Ăn gần no hay là ăn no. Ăn cơm thì chẳng phải nên ăn no sao? Còn để chừa một chút làm gì? Nếu là thời kỳ khó khăn ăn ít một chút cũng không sao. Thân thể chư vị còn đang luyện trong thế gian Pháp, còn cần dùng những thứ trong thế gian

Pháp cung cấp dinh dưỡng, nếu không, thì thân thể này chẳng phải xong rồi sao? Trước khi chư vị được vật chất cao năng lượng thay thế, chư vị không ăn cơm có được không? Cứ ăn thôi mà trong tâm không chấp trước thì cũng không vấn đề gì.

Đệ tử: Học Pháp Luân Đại Pháp có thể nuôi động vật nhỏ không?

Sư phụ: Phật gia giảng 'bất sát bất dưỡng'[54], có thể Đạo gia cũng giảng như vậy. Nhưng Đạo gia cũng có một bộ phận có linh vật, như là nuôi rùa, nhưng mà, tại tầng cực cao cũng thu nạp một, hai hộ pháp, vậy thì phải chọn ra [con nào] cực kỳ tốt. Bởi vì những thứ này thuận theo chư vị luyện công, khi tầng thứ đề cao, nó rất dễ đắc linh khí, hễ đắc được linh khí, nó có thể không chú trọng tâm tính, làm chuyện xấu, thì sẽ thành ma.

Đệ tử: Hễ đến tối khi con một mình nhắm mắt luyện công, biết xung quanh rất tĩnh bèn cảm thấy rất sợ hãi?

Sư phụ: [Tôi] nói với mọi người, Pháp Luân Đại Pháp của chúng ta hiện nay tại các tầng không gian nơi đâu cũng [được] biết đến. Pháp Luân Đại Pháp truyền trong xã hội người thường, có rất nhiều thứ loạn bát nháo, những thứ tại các loại không gian cũng muốn xem một chút, cho nên chúng có hình thù kỳ quái, kiểu gì cũng có. Chư vị luyện công tại đó nó tới xem chư vị, chư vị bèn cảm thấy sợ hãi, sởn cả tóc gáy, nhưng chư vị hãy nhớ kỹ rằng có Pháp thân của tôi ở đó, không ai hại nổi chư vị, nó chỉ là muốn xem một chút. Vì sao sởn tóc gáy, chính là phó nguyên thần của chư vị nhìn thấy rồi nên cảm thấy sợ lắm, kỳ thực không hề gì.

Đệ tử: Thế giới Pháp Luân là như thế nào?

Sư phụ: Chư vị từng nghe nói có thế giới Cực Lạc chăng? Thế giới Pháp Luân còn đẹp hơn.

Đệ tử: Nếu biết được quan hệ nghiệp báo trong những người thân của mình, thì sống với nhau thế nào? Báo trả thế nào? Báo ân ra sao?

Sư phụ: Dù thế nào thì chư vị cũng sẽ không biết đâu. Những sự tình ấy nơi người thường cũng không cho phép người khác biết. Người tu luyện viên mãn mới có thể biết. Nhưng chư vị đã không còn chấp trước những thứ đó nữa, người nào có mệnh của người đó, hãy tùy duyên.

Đệ tử: Quan tâm chăm sóc người tàn tật như thế nào?

Sư phụ: Chuyện nơi người thường chư vị còn tới hỏi tôi làm gì? Chư vị chăm sóc cha mẹ chư vị thế nào cũng cần hỏi tôi sao? Trông coi con cái ra sao cũng cần hỏi tôi ư? Đều là các việc nơi người thường. Tôi đây là đang giảng Pháp, [giảng] những việc tu luyện lên tầng thứ cao. Nhưng người tàn tật mà dễ chịu quá, thì không thể trả nổi nghiệp. Đời sau có thể vẫn còn bị tàn tật.

Đệ tử: Khi cấp trên chỉ thị không đúng thì đối đãi thế nào?

Sư phụ: Đây đều là những chuyện nơi người thường. Là người luyện công làm thế nào, chiểu theo yêu cầu của Pháp mà làm. Bất kể sự tình gì đều có thể tồn tại quan hệ nhân duyên. Chư vị cảm thấy không đúng, nhưng nói không chừng lại là đúng. Họ là lãnh đạo, người ta bảo chư vị làm thế nào thì chư vị hãy làm cho tốt. Đương nhiên bảo chư vị sát nhân phóng hỏa, bảo chư vị làm việc xấu, thì chư vị đương nhiên không làm. Vấn đề về nguyên tắc là không được; nhưng tiêu

chuẩn cho những vấn đề nguyên tắc mà chúng ta giảng lại không giống nhau.

Đệ tử: Người luyện công vô ý làm chuyện sai trái, Pháp thân của Thầy có biết không? Có trừng phạt người đó không?

Sư phụ: Đương nhiên sẽ biết. Nếu chư vị tu rất tốt, lúc đó sẽ điểm hóa[55]chư vị, cũng có thể sẽ hiện thế hiện báo[56], hoàn trả hết nghiệp do làm việc sai trái mà sinh ra. Nếu chư vị tu không tốt có thể không trừng phạt chư vị, hễ thấy chư vị không được nữa, chư vị cứ mãi kiểu đó, thì cũng không thể khiến nó cứ xuất hiện hiện thế hiện báo [mãi được], xuất hiện một lần báo [ứng] chư vị một lần, xuất hiện một lần lại báo [ứng] chư vị một lần, như thế đề cao ngộ tính của chư vị sao được, cũng không cho phép làm vậy.

Đệ tử: [Sư phụ] hiển hiện một chút Pháp Luân và Pháp thân của Ngài cho chúng con có được không?

Sư phụ: Chư vị còn muốn thấy những gì?! Đó là để người thường thấy được sao?! Tâm chư vị phát xuất ra tâm chấp trước bất hảo như vậy; người mà có thể nhìn thấy Phật đã là người có quả vị rồi. [Đây] có giống câu hỏi mà người luyện công nêu ra không? Đều nhìn thấy cả rồi thì cũng không tồn tại ngộ nữa, cũng không cho phép tu nữa, chư vị không tu nổi còn muốn hủy đi bao nhiêu người như vậy sao?

Đệ tử: Lúc luyện Thần Thông Gia Trì Pháp đôi khi đầu [lắc] động?

Sư phụ: Không được động, chính là không được động, phải thả lỏng tự nhiên.

Đệ tử: Trường luyện công[57]của chúng con thường thường có khói độc quấn quít do đốt lá cây thì có dừng luyện công không?

Sư phụ: Trong công viên quét lá cây rồi đốt nó đi, cái này không ảnh hưởng chư vị luyện công; nếu quả thực ngạt quá thì chư vị dừng lại một chút hoặc đổi chỗ khác, nếu không thì tôi nói rằng không sao cả.

Đệ tử: Đồ dùng hàng ngày bị hỏng là tạo nghiệp đồng thời tổn đức, hay chỉ là tạo nghiệp mà không tổn đức?

Sư phụ: Thích Ca Mâu Ni từng giảng vạn vật đều có linh[58], kỳ thực chúng tôi thấy tại không gian khác bất kể thứ gì đều là sống. Nếu khi thiên mục của chư vị đạt đến Pháp nhãn thông, chư vị ra ngoài, hễ mở cửa chư vị liền thấy ngay cả đá, tường đều sẽ nói chuyện với chư vị, chào hỏi chư vị. Nhưng tôi bảo với chư vị cần để mắt tới chuyện lớn, đường đường chính chính mà tu luyện, đừng chấp trước những chuyện nhỏ nhặt này; con người có phương thức sinh tồn của con người. Một người tu luyện Đại Pháp chân chính một ngày có thể tiêu đi rất nhiều nghiệp. Cho nên nghiệp lực đối với người tu Đại Pháp mà nói thì không đáng sợ như vậy nữa.

Đệ tử: Lúc đơn thủ xung quán có người vai và tay cùng xung động lên xuống, toàn bộ thân thể đều xung động theo?

Sư phụ: Như vậy thì không đúng. Vai và thân thể thả lỏng bất động.

Đệ tử: Trong nhà có người luyện công phụ thể, khuyên anh ấy, anh ấy không nghe thì làm thế nào?

Sư phụ: Tùy kỳ tự nhiên, chư vị muốn làm chủ tư tưởng của ai đó thì cũng không thể làm chủ được, chỉ có thể khuyến thiện. Chỉ có thể khuyến thiện, không nghe thì thôi. Sư phụ sẽ thanh lý hoàn cảnh cho đệ tử chân tu. Không để họ mang những thứ loạn bát nháo vào nhà.

Đệ tử: Biếu tặng [quà] hữu nghị[59]*[nên đối đãi ra sao]?*

Sư phụ: Biếu tặng hữu nghị cái đó không hề gì, hai người [quan hệ] tốt tặng chư vị ít đồ một cách tự nguyện, vậy thì có hề gì đâu.

Đệ tử: Trong tâm không nhẫn được mà mắng chửi người, [hoặc] mắng chửi mình cũng mất đức sao?

Sư phụ: Chư vị mắng chửi bản thân thì mất đức cho ai, mất đức cho bản thân chư vị ư? Nhưng là người luyện công chư vị không được mắng chửi người, [mà] mắng chửi bản thân chư vị cũng là chư vị đã nổi giận rồi, vậy nghĩa là chư vị chưa nhẫn được, phải vậy không? Chúng ta giảng Nhẫn, với trẻ nhỏ, với con cái của mình cũng không nên tùy ý đánh mắng. Chư vị quản con cái là việc chính đáng, trẻ nhỏ không giáo dục cũng không được, phải giáo dục [chúng]. Giáo dục là vấn đề về phương pháp, nhưng chư vị vì quản con cái mà khiến mình tức không chịu nổi, vậy đâu có được? Quản con cái cũng không được nổi giận, chư vị không được thực sự nổi giận.

Đệ tử: Trẻ nhỏ 5, 6 tuổi luyện công cùng con, nhưng nó không biết Pháp cũng có thể tu lên hay không?

Sư phụ: Vậy thì giảng cho trẻ nhỏ làm người tốt thế nào, tựa như kể chuyện, nói Sư phụ giảng thế này thế này là được. Tôi nói với chư vị này, chúng ta có trẻ

em trong hội trường này nghe lại rất hiểu, chư vị đừng tưởng rằng chúng nghe không bằng chư vị.

Đệ tử: Người tu luyện chúng ta còn có thể thu lượm những thứ trong sách Phật giáo, Đạo giáo không?

Sư phụ: Tuyệt đối không được phép, tuyệt đối không được phép! Đó chẳng phải loạn cả lên rồi sao? Soán môn[60]rồi hay sao? Phải 'bất nhị pháp môn'[61]mà. Đương nhiên chư vị [có lẽ là] nói rằng chư vị không luyện Pháp Luân Đại Pháp, rằng [tôi] dùng Pháp này của Pháp Luân Đại Pháp để chỉ đạo tôi luyện công khác; đương nhiên Pháp này tôi giảng ra đối với tất cả các công [pháp] đều có tác dụng chỉ đạo, đều phải chú trọng tâm tính mà tu luyện.

Đệ tử: Sau khi học tập Lý của Pháp Luân Đại Pháp nên sống với tâm thái như thế nào?

Sư phụ: Các loại hoạt động văn thể[62], những việc [kia] nơi người thường chư vị muốn tham gia thì chư vị tham gia, không ảnh hưởng tới công. Thuận theo việc chư vị luyện công không ngừng thâm nhập, những việc kia chư vị đều sẽ tự mình xem nhẹ, bởi vì khi tu tới tầng càng cao thì những thứ kia cũng là chấp trước. Nhưng hiện nay chúng tôi không thể bảo chư vị ngay lập tức đều buông bỏ hết, đều buông bỏ hết thì hôm nay chư vị đã là Phật rồi, hiện giờ chư vị cũng buông không nổi. Con người, chính là vì có 'tình', mới có những sở thích của người thường.

Đệ tử: Khi luyện công đồng thời trong nhạc Pháp Luân Đại Pháp con nghe thấy tiếng chuông vàng mang tiết tấu, đây là gì? Là phó ý thức đang khởi tác dụng phải không?

Sư phụ: Không phải. Chính là âm thanh của không gian khác, có rất nhiều, không cần để ý chúng.

Đệ tử: Khi luyện công thêm vào quán tưởng có được không? Hoặc dựa vào nhất mạch đới bách mạch để hỗ trợ nhập tĩnh?

Sư phụ: Không có ý niệm, chúng ta là trực tiếp tu luyện tại cao tầng, gắng hết mức buông bỏ hết thảy những ý niệm hữu vi. Chư vị còn muốn thêm vào những gì? Loạn lên mà; cũng không thể cho phép chư vị làm loạn bộ các thứ này của chúng tôi. Nếu chư vị thêm vào, Pháp Luân sẽ biến dạng. Chúng ta giảng bách mạch đồng thời thông, không làm cái gì là nhất mạch đới bách mạch[63].

Đệ tử: Nếu mục đích tu luyện của một người thế gian chỉ là để bản thân làm Giác Giả chứ không quan tâm tới người khác, thì đó là người như thế nào?

Sư phụ: Phật có thể độ nhân, nhưng Phật không phải vì để độ nhân mà sinh ra; chư vị tưởng Phật nên phải độ chư vị sao? Đạt được giải thoát tự thân, La Hán chính là tu thành như vậy. Giả dụ chư vị muốn có cái nguyện vọng phổ độ chúng sinh này, vậy thì chư vị cần tiếp tục tu lên, chư vị đạt tới tầng thứ đó rồi, chư vị mới có thể chứng ngộ việc độ hóa thế nhân. Nói đến 'độ hóa', độ hóa thế nào? Chư vị cũng chỉ có thể giống như tôi đi giảng thế này, đi làm thế này. Nói [ta] tiêu đi nạn của ai đó thì đưa các vị [đó] lên, đến lúc đó chư vị sẽ biết, rằng chưa đợi chư vị đưa họ lên, thì chư vị đã rớt xuống rồi; là tuyệt đối không cho phép. Ngoài ra cũng đừng nói tu luyện là phải quan tâm tới người khác, [đó] đều là chấp trước.

Đệ tử: Thầy ra nước ngoài giảng bài cho người nước ngoài thì có cài Pháp Luân không?

Sư phụ: Chân tu thì ai cũng được cài. Đại Pháp là của vũ trụ, những người hữu duyên các nước trên toàn thế giới đều có thể học đều có thể đắc.

Đệ tử: Bác sỹ Trung Y[64]có thể dùng châm cứu để chữa bệnh không?

Sư phụ: Đương nhiên là có thể, đó là công việc trong người thường.

Đệ tử: Phàm là những người tham dự lớp học Ngài đều cài Pháp Luân cho có phải không?

Sư phụ: Không phải. Tôi biết những người học tập tại đây, có những người cá biệt họ không tin, còn có người ôm giữ thái độ hoài nghi. Còn có người nghe thì thấy rất hay, nhưng cuối cùng họ vẫn không thể luyện.

Đệ tử: Pháp Luân bị Pháp thân của Thầy thu hồi về sau đó lại lần nữa chiểu theo yêu cầu của Thầy mà làm, thì [Ngài] còn cấp Pháp Luân không?

Sư phụ: Thế thì thực sự hạ quyết tâm mà làm, chính là giống như người chưa từng học công mà bắt đầu học từ đầu.

Đệ tử: Học viên Pháp Luân Đại Pháp nói có thể mượn Pháp Luân của Ngài điều trị bệnh cho học viên? Nói có thể khám bệnh cho Ngài?

Sư phụ: Đó là ma tâm đại khởi, nhất quyết không một ai tin họ! Hễ là nói như vậy thì không phải đệ tử Pháp Luân Đại Pháp của tôi, phá hoại Đại Pháp một cách nghiêm trọng. Tôi lớn chừng này rồi còn chưa biết bệnh là gì? Người khám bệnh cho tôi các vị cũng phải [có khả năng] tiến vào được trường của tôi.

Đệ tử: Nên lý giải thế nào về 'vô vi'?

Sư phụ: Chính là giữ vững tâm tính không được làm bừa những việc 'hữu vi', nhưng thấy những việc [kiểu như] sát nhân phóng hỏa thì vẫn phải quản, đó là vấn đề tâm tính.

Đệ tử: Con ở trường luyện công dường như có người nói chuyện với con, [và] con cũng nói chuyện với người ấy [trực tiếp] từ tâm của mình?

Sư phụ: Tôi chính là giảng rằng [người] khai mở một phần công thì tu luyện cũng không dễ tu, chính là nguyên nhân này. Họ hễ nghe thấy người ta nói chuyện với họ, nhìn thấy gì đó, họ liền không giữ vững nổi bản thân, họ bắt đầu cao hứng lên, họ liền giao tiếp với chúng, nhưng họ không biết đó là ma hay không. Vị đó không là ma thì cũng không phải là Giác Giả tu luyện chính Pháp. Dù cho vị ấy là đến từ thiên thượng không phải là tà, vị ấy cũng không đắc chính quả, nếu không đã không can nhiễu người tu chính Pháp. Chư vị thử nghĩ xem, khi chư vị tiếp nhận thứ của họ, chư vị còn có thể tu luyện nữa chăng? Những gì của chư vị có bị loạn hay không? Tâm chấp trước của chư vị chẳng phải đã lộ ra là gì? Người đã xuất công năng cũng không dễ giữ vững, khai công rồi cũng không dễ tu; chính là nguyên nhân này, khó lắm thay! Nói có bao nhiêu người có thể tu luyện xuất lai, tôi đang nhìn xem, thiên thượng cũng đang nhìn.

* * * * * * * * *

Giải đáp thắc mắc tại giảng Pháp ở Tế Nam

Lý Hồng Chí

Đệ tử: Khi luyện công [trong đầu] chợt lóe lên lời mắng chửi người khác là chuyện gì?

Sư phụ: Chính là [vì] chư vị có một nguyên thần không tốt hoặc do nghiệp tư tưởng khởi tác dụng. Có người còn có thể có phụ thể. Phàm là luyện lẫn với công pháp khác thì sẽ như vậy. Chúng ta không trộn lẫn vào luyện; luyện Pháp Luân Đại Pháp một cách thuần tịnh không có phụ thể; [trường hợp trên] hầu hết là tác dụng của nghiệp tư tưởng.

Đệ tử: Bản thân việc tu luyện khắc khổ là một loại chấp trước phải không?

Sư phụ: Tu luyện không phải là chấp trước, tu luyện là phản bổn quy chân, quay về bản tính con người, đó là bản tính của chư vị, cho nên nó không phải là chấp trước. Nhưng nếu chư vị cứ mãi nói ở miệng, nói rằng tôi chính là muốn tu thành Phật, hôm nay tôi đề cao được bao nhiêu, khi nào tôi có thể thành Phật, thì chư vị là chấp trước. Hữu tâm luyện công, vô tâm đắc công, chư vị chỉ quan tâm đến tu, có nguyện vọng như vậy là được rồi.

Đệ tử: Người chưa tham gia lớp học mà học luyện Pháp Luân Đại Pháp, thì Pháp thân của Thầy có tịnh hóa thân thể họ thành nãi bạch thể[65] *và đắc được khí cơ không?*

Sư phụ: Người không tham gia lớp học họ không là học viên của chúng tôi thì tôi quản họ làm gì đây? Tùy

tiện quản người thường [sao], [vậy] tôi cài cái này cho những người trên toàn Trung Quốc có được không? Tự mình học công, chiểu theo sách mà học, chiểu theo băng tiếng mà học, thì có thể đắc được không? Tôi bảo mọi người này, tương lai hình thức học công chính là hình thức ấy. Bởi vì chư vị có Pháp thân của tôi quản; trong sách của tôi có Pháp thân; trong băng hình, băng tiếng của tôi đều có; thật sự có thể làm theo tiêu chuẩn của người luyện công, thì họ cũng có thể đắc được. Nhưng nhất định phải thật sự chiểu theo tiêu chuẩn người luyện công mà tu luyện thì mới có thể đắc được. Nói rằng tôi chỉ muốn rèn luyện thân thể không muốn tu lên cao thì sẽ không đắc được.

Đệ tử: Con là học viên mới luyện được gần một tháng, [con] phát hiện không có nước miếng khi chống lưỡi vào hàm trên sẽ khó khăn, xin Thầy chỉ bảo?

Sư phụ: Không nói rằng đã luyện công rồi, thì thứ gì chư vị cũng cải biến ngay lập tức. Tâm tính của chư vị thế nào đây? Chư vị muốn đạt được trạng thái của người luyện công chư vị cần phải cải biến chính mình, từ tâm tính mà cải biến. Có người nói tôi đã luyện Pháp Luân Đại Pháp rồi, sao bệnh của tôi vẫn không khỏi? Chư vị ở nơi người thường chư vị vẫn là người thường, chư vị luyện luyện động tác này liền muốn khỏi [bệnh], như vậy đâu có được? Mục đích không đúng, thì hiệu quả cũng không như vậy.

Đệ tử: Luyện công thêm vào ý niệm, thì Pháp Luân sẽ biến dạng chăng?

Sư phụ: Thêm vào ý niệm của công pháp khác thì Pháp Luân sẽ biến dạng. Còn như nói suy nghĩ loạn bát nháo của bản thân chư vị [vốn] thuộc về tâm chấp

trước của người thường, vậy thì không biến dạng. Hễ là thêm vào tín tức trong công pháp khác, không chỉ động tác tay của chư vị, [mà] trong tư tưởng chư vị thêm vào loại ý niệm dẫn đạo này, hô hấp gì đó, hoặc cách nghĩ của công pháp này nọ, thì đều sẽ biến dạng. Bởi vì tu luyện chính là một vấn đề nghiêm túc, nhất định phải tu luyện chuyên nhất.

Đệ tử: Lão hòa thượng viên tịch cả nghìn năm mà nhục thân bất hoại, phải chăng đã được vật chất cao năng lượng chuyển hóa?

Sư phụ: Trên thực tế đã được vật chất cao năng lượng chuyển hóa rồi. Vì trong Phật giáo giảng niết bàn không giảng mang theo thân thể, nên thân thể đó họ không cần nữa. Nếu họ cần, thì thân thể ấy của họ đã được vật chất cao năng lượng chuyển hóa rồi. Như núi Cửu Hoa Sơn có ba vị hòa thượng, thân thể đều là thân thể nhục thân mấy trăm năm, trên nghìn năm bất hoại chính là vì thân thể của họ đã hoàn toàn được vật chất cao năng lượng thay thế, chúng đã không còn là thân thể người thường nữa, nên chúng bất hoại.

Đệ tử: Công pháp có thể luyện xuất ra nguyên anh có phải đều là chính Pháp?

Sư phụ: Không nhất định là vậy. Có [cái] lúc đầu không là tà pháp, ban đầu còn khá tốt, không tu tâm tính tới sau này liền biến thành tà, không chừng sau này nguyên anh của nó sẽ bị hóa mất, không hóa mất thì cũng sẽ rất tà ác. Không thể dựa vào hình thức xuất công mà xét, xuất ra được những thứ gì thì cũng không thể dựa vào đó mà xét được. Công pháp nào thì cũng đều phải tu luyện tâm tính.

Đệ tử: Pháp Luân tại vị trí bụng dưới có thể mang theo tới đời sau không?

Sư phụ: Chúng ta cũng không giảng cái gì đời sau hay không đời sau. Chúng ta yêu cầu trong xã hội người thường đạt được mục đích khai công khai ngộ. Tôi bảo chư vị này, đến tầng thứ rất cao vẫn có thể tu luyện; nhưng người thường bình thường sau khi tu luyện đến một tầng thứ nhất định và xuất công thì liền dừng lại; chư vị luyện tiếp nó cũng không tăng, chỉ cao ngần ấy. Nhưng trong những tình huống cực kỳ đặc thù, cũng có diễn luyện tăng trưởng công trong không gian nào đó; tương lai chư vị tu luyện ra Pháp Luân của bản thân mình thì vĩnh viễn khởi tác dụng, vĩnh viễn mang theo.

Đệ tử: Thầy thường nhắc tới hai chữ 'chân tu', trong khi giảng bài cũng nhắc tới 'đệ tử chân tu', xin Thầy giải thích?

Sư phụ: Chân tu chính là chư vị chân chính mà tu. Chính là ý nghĩa này.

Đệ tử: Tam hoa tụ đỉnh trên đầu chỉ có hai đóa hoa thì là chuyện gì?

Sư phụ: Vậy không phải tam hoa tụ đỉnh. Công ấy, các loại trạng thái xuất ra quả thực quá nhiều rồi, quá nhiều rồi. Con đường tôi đi qua, thời kỳ đầu hoặc tại tầng thứ rất nông, thì công có hình thức biến hóa hàng nghìn hàng vạn kiểu, nhớ không xuể, tôi cũng không đi nhớ chúng. Bản thân mỗi từng tầng thứ có biến hóa của thân thể cũng khác nhau.

Đệ tử: Hình tượng sinh ra tại phần dưới của bụng dưới là nguyên anh, còn hình tượng chỗ ngực này là ai?

Sư phụ: Chư vị đã luyện thứ nào khác rồi. Người tu luyện khi chân chính tu luyện thì thứ gì cũng đều

buông bỏ, Pháp thân của tôi sẽ xử lý hết giúp chư vị. Đương nhiên chúng ta đôi khi người ta xuất công, thì trên bề mặt biểu bì sẽ xuất hiện một số hình tượng của Phật, sẽ xuất hiện rất nhiều, họ còn động đậy nữa, vì họ là tồn tại vật chất, biết nói chuyện, biết di động, đương nhiên đó đều thuộc về [trạng thái] chính thường.

Đệ tử: Giả dụ có người muốn trộm tài vật trên thân học viên hoặc gây tổn hại [cho họ], thì Pháp Luân Đại Pháp có thể phát huy tác dụng hay không?

Sư phụ: Tôi nói với chư vị rằng vạn sự đều có nhân duyên[66]. Chư vị mất tiền, Pháp Luân mặc kệ, rất có thể là có nguyên nhân. 'Dùng Pháp Luân để trị kẻ trộm tài vật của chư vị' có phải chư vị có cái tâm này không? Vậy đâu có được? Không chừng những thứ đó là nợ người ta, bản thân mình thấy khó chịu liền muốn dùng Pháp Luân đánh người khác, thế sao được? [Nếu thế] chẳng phải tôi dạy tà pháp sao? Đừng nghĩ mãi những chuyện này. Người tu luyện có Pháp thân của tôi quản chư vị, [khi nào] cần bảo hộ thì họ sẽ bảo hộ chư vị.

Đệ tử: Nhìn nhận như thế nào về kinh Phật?

Sư phụ: Kinh Phật chân chính, kinh do Thích Ca Mâu Ni giảng, thì tôi thừa nhận. Nhưng Phật Thích Ca Mâu Ni nói, tất cả những gì trong kinh sách, những điều thực sự của Ông thì không đến mười phần trăm.

Đệ tử: Con xuống một lăng mộ cổ tại điểm du lịch xem ngắm một chút, xin hỏi, đi xem lăng mộ có ảnh hưởng Pháp Luân Đại Pháp không?

Sư phụ: Không ảnh hưởng. Nhưng cố gắng bớt đến những nơi đó. Những thứ này âm khí quá nặng. Ngoài ra, nói thế nào nhỉ, những nơi không sạch sẽ chúng ta

đều không muốn tới, những thứ loạn bát nháo rất là không tốt. Đó chính là ngôi mộ mà!

Đệ tử: Trong mơ có một con rắn chui vào quần áo con đã bóp chết nó, là Thầy an bài khảo nghiệm tâm tính của con phải không?

Sư phụ: Những thứ này chui vào mà xử chết là đúng rồi. Những thứ xấu này chính là muốn phụ thể, đó chính là ma. Xã hội nhân loại phát triển tới ngày nay để chúng can nhiễu quả thực là quá ghê gớm rồi, giới khí công để nó làm loạn quả thực tới mức không chấp nhận được nữa. Trong chùa cũng như vậy đều là những thứ này đang làm loạn.

Đệ tử: Thế giới Pháp Luân vốn đã có [từ trước] hay là mới?

Sư phụ: Vốn đã có [từ trước]. Chư vị suy nghĩ viển vông[67]quá rồi.

Đệ tử: Không dùng khí công để khám bệnh, mà dùng những biện pháp như xoa bóp, châm cứu? Ngoài sách khí công ra, thì những sách như «Sơn Hải Kinh», «Hoàng Đế Nội Kinh» có thể đọc không?

Sư phụ: Chư vị vẫn chưa buông được những tâm này, chư vị đọc mục đích là gì? Những sách kia đều không phải sách tu luyện Đại Pháp, chư vị đọc chúng làm gì? Chư vị muốn đắc được những gì từ trong đó chăng? Nếu không thì chư vị đọc chúng làm chi? Nếu chư vị thực sự cho rằng câu kia là đúng, thì chư vị đã tiếp thu rồi, công của chư vị sẽ bị loạn. Tại sao trong Phật giáo, Đạo giáo trước kia không cho phép tiếp xúc bất kỳ sách nào khác ngoài kinh sách [của họ], chính là sợ những thứ của họ bị loạn. [Muốn] đảm bảo chư vị thực tu thì phải nghiêm túc đối đãi vấn đề này, giải

quyết vấn đề căn bản của chư vị; làm sao chư vị có thể không nghiêm túc chứ, lẽ nào chư vị có thể không buông bỏ nổi cái tâm ấy; tôi chỉ là giảng đạo lý này. [Nếu] không muốn tu luyện chỉ muốn đào sâu nghiên cứu những thứ kia, thì tùy chư vị đọc, tôi không phải không cho người thường đọc. Còn nói có thể xoa bóp hoặc châm cứu hay không, [nếu] chư vị là bác sỹ Trung Y, thì chư vị khám [bệnh] cũng được, không sao. [Nếu] chư vị không phải là bác sỹ và chư vị luyện Đại Pháp, mà lại muốn khám bệnh cho người ta, thì tôi nói rằng chư vị hãy buông bỏ tâm chấp trước đó đi.

Đệ tử: Học viên Pháp Luân Đại Pháp ngoài Thầy ra còn có thượng sư khác hay không.

Sư phụ: Trong học viên Pháp Luân Đại Pháp không có bất kỳ ai được xưng là Thầy; đều là học viên, đều là đệ tử. Mọi người đều đang học, đều đang tu. Tương lai sau khi khai công khai ngộ, chỉ có thể dùng cách xưng hô trong tầng thứ đó của Phật gia để xưng hô. Pháp Luân Đại Pháp cũng không có thượng sư nào khác.

Đệ tử: Mẹ thực sự của chúng con là ai, bà ấy là mẹ chung của chúng ta phải không?

Sư phụ: Lại nghĩ viển vông; chư vị sao có thể đàm luận ngang hàng với tôi?! Sinh mệnh có hai loại hình thức [nguồn gốc] nguyên lai, một loại là sản sinh ra trong sự vận động của các chủng vật chất tại các tầng thứ trong vũ trụ, cho nên khá là nguyên thủy, nhưng một mạch lưu truyền tới tận ngày nay. Trong sự vận động của vũ trụ vẫn có thể sản sinh sinh mệnh, vẫn đang sản sinh, cho nên có người sinh mệnh không lâu như vậy, có người lịch sử rất ngắn. Còn có một loại hình thức chính là sinh ra bởi những sinh mệnh cao cấp vốn

đã xuất hiện từ rất sớm ở các tầng thứ, những người như thế, tôi thấy [vậy] vẫn là khá hạnh phúc, họ còn có mẹ. Ngay cả những [sinh mệnh] tiên thiên sinh ra kia, họ cũng rất hâm mộ [những sinh mệnh] có mẹ, [vì] họ không có mẹ.

Đệ tử: Vì truy cầu đại Pháp chính Đạo, mà nghĩ đủ mọi cách đi khắp nơi theo thầy Lý nghe giảng có được không?

Sư phụ: Có người đi theo lớp nghe giảng, vì để đắc Pháp, cái tâm đó tôi cũng không thể phản đối. Nhưng có một điểm mọi người đừng quên, là cần phải chân chính thực tu! Chư vị cứ mãi đi theo [tôi] như vậy cũng không được, chư vị chỉ nghe suông; tâm tính bản thân chư vị phải trong tu luyện thực tế mà ma luyện, chư vị phải thực tu. Một số người nghĩ đi theo tôi thì không có nạn, [vậy thì] chư vị tu gì đây? Có người còn tưởng tôi sắp vào núi, muốn theo tôi vào núi tu; vậy chẳng phải chư vị tu phó ý thức rồi sao? Hai loại hình thức tu luyện, chư vị muốn đề cao bản thân chư vị hoàn thành quá trình tu luyện này của chư vị, thì chư vị cần phải ở nơi người thường mà tu một cách hết sức thiết thực, phải học Pháp tốt.

Đệ tử: [Ngài] có thể giảng một chút về khởi nguyên[68]*của nhân loại được không?*

Sư phụ: Giữa những dòng chữ[69]đều là [cái tâm] tìm hiểu tri thức, chư vị vẫn là buông bỏ tâm đó đi. Tôi đã giảng khởi nguyên của nhân loại rồi, sinh mệnh chẳng phải là dưới sự vận động của những vật chất sớm nhất trong không gian vũ trụ mới sản sinh ra sinh mệnh hay sao?

Đệ tử: Đối với những người bị hình thần toàn diệt mà nói thì nguyên thần của họ còn tồn tại không?

Sư phụ: Cả hình thần đều 'toàn diệt' rồi thì còn tồn tại gì chứ, giống hệt như trong vũ trụ này xưa nay chưa hề có họ. Nhưng quá trình bị toàn diệt là thống khổ và hối hận cùng cực. Tại không gian của chúng ta sẽ cảm thấy [họ] lập tức chết xong, nhưng trong trường thời gian [của kẻ] bị tiêu hủy lại cảm thấy đằng đẵng vô tỷ[70].

Đệ tử: Kinh nguyệt của phụ nữ lớn tuổi có trở lại phải chăng là tồn tại vấn đề [có thể] tiếp tục sinh sản?

Sư phụ: Khi chúng ta luyện công thân thể chuyển hóa theo hướng trẻ lại là để chư vị tu mệnh, chứ không phải dùng để sống cuộc sống kia của người thường. Nó có thể dẫn tới vấn đề [nêu trên]; vì toàn bộ thân thể đều chuyển hóa về phương diện tuổi trẻ, cho nên chư vị vẫn phải chú ý những việc này.

Đệ tử: Khi tuyên truyền Pháp Luân Đại Pháp với người khác, liệu có nên lấy ngôn từ trong giảng Pháp của Sư phụ làm tư tưởng chỉ đạo, hay là lấy Chân-Thiện-Nhẫn mà Sư phụ giảng trên tổng thể làm tư tưởng chỉ đạo?

Sư phụ: Pháp của tôi chính là tôi giảng, là một thứ thống nhất, điều tôi giảng ra chính là những gì trong Đại Pháp này. Những gì tôi giảng ra tại đây không hề giảng quan điểm cá nhân tôi, cho nên khi mọi người giảng những điều này, chỉ có thể nói trong sách viết như thế như thế, hoặc Thầy giảng như thế như thế là được rồi. Tốt nhất là đọc sách [thành tiếng]. Chư vị không được lấy những lời tôi giảng thành lời của chư vị mà giảng nói, nếu vậy Nó sẽ không khởi được tác dụng này, hơn nữa [đó] còn là hành vi trộm Pháp. Nhưng nói về cảm

thụ cá nhân thì được, điều đó với Pháp là hai chuyện [khác nhau].

Đệ tử: Những thành phố nhà lầu ảo ảnh mà người ta nhìn thấy [là gì vậy]?

Sư phụ: Tôi nói [đó] chính là cảnh tượng tại không gian khác lấp loáng hiện ra một cách tình cờ ngẫu nhiên. Kiến trúc bên đó cũng không phải toàn là [kiến trúc] kiểu cổ, cũng có kiểu kiến trúc nhà lầu như hiện nay. Hơn nữa tại không gian bên đó có thứ có thể di động.

Đệ tử: Nhìn nhận như thế nào về những lời nói dối có thiện ý? Ví như ai đó gặp bệnh hiểm nghèo?

Sư phụ: Ví dụ họ đã mắc bệnh ung thư, chư vị không muốn nói cho họ tình hình chân thực, như vậy miễn cưỡng thì cũng khả dĩ. Xuất phát điểm của chư vị vẫn là vì người khác, vẫn là muốn tốt cho người khác. Đương nhiên tôi nghĩ rằng những sự tình này khi đến tầng thứ cao rồi, thì chư vị cũng có thể tự mình thu xếp ngay chính, tôi nghĩ rằng với người bệnh thì không nên nói dối. Sợ bệnh nhân đau khổ ấy chẳng phải là Lý trong người thường sao? Sau khi tu luyện lên đến cao tầng thì phát hiện không phải là chuyện như vậy nữa. Thống khổ sẽ tiêu nghiệp đến đời sau sẽ đắc được điều tốt.

Đệ tử: Xuất phát từ sự tôn kính và cảm kích, chúng con dâng hương, cúng dường cho chư Phật, Bồ tát và Pháp thân của Sư phụ, thì có tính là tâm chấp trước không?

Sư phụ: Thứ nhất đó là cái tâm kính ngưỡng. Thứ hai kỳ thực người ta đều tưởng rằng đó là thứ về hình thức; [thật ra] hương cháy xong thì khói mà nó bốc ra, chư vị nhìn thấy là khói tại không gian này, nhưng tại không gian khác nó cũng có khói. Bên này của chúng

ta vật chất ấy tiêu mất rồi thì tại bên kia lại sản sinh. Họ cần những thứ ấy để diễn hóa pháp của họ, cho nên cúng dường cho họ, không chỉ là cái tâm kính ngưỡng mà còn có một tầng quan hệ như vậy. Cúng dường mà, nếu không sao lại nói là cúng dường[71]chứ.

Đệ tử: Trên thân của người luyện công xuất hiện hình tượng của Phật thì là chuyện gì?

Sư phụ: Là bình thường. Công chính là như thế, thời kỳ đầu còn nhỏ hơn cả hạt gạo, sau này càng ngày càng lớn. Vì mỗi tầng lạp tử của thân thể đều phải cải biến, cuối cùng trở thành Phật thể.

Đệ tử: Thầy có thể giảng một chút cho chúng con về thế giới Pháp Luân không?

Sư phụ: Có học viên chúng ta đã nhìn thấy, có non có nước, lâu đài đình các, muốn biết tường tận vậy thì chư vị hãy tu luyện.

Đệ tử: Có một số Đại Giác Giả truyền đại Pháp phổ độ chúng sinh, vì sao từ xưa tới nay không nghe thấy người ta nhắc tới?

Sư phụ: Phật Thích Ca Mâu Ni giảng Phật Như Lai nhiều như số cát sông Hằng[72], có thể giảng hết ra từng người một không? Những điều chư vị không nên biết thì sẽ không để chư vị biết. Người thường chuyện gì cũng biết rồi, vậy chẳng phải đảo ngược rồi sao? Chư vị thành Phật rồi, họ thành người thường rồi hay sao? Người thường sao có thể biết được những điều cao thâm như vậy. Trước kia những gì cao hơn Như Lai trở lên đều không để con người biết. Hơn nữa Thế giới Pháp Luân không nằm trong vũ trụ này; kỳ thực Phật Thích Ca Mâu Ni đã từng giảng về chuyện của chúng ta,

cũng từng giảng chuyện của tôi trước kia, có điều được ghi chép lại, có điều đã không còn ghi chép.

Đệ tử: Nếu người có phụ thể khiến chúng con tán công thì làm thế nào?

Sư phụ: Tán công là ý gì? Nó không có bản sự đó. Bản thân chư vị giữ không vững mà chiêu mời những thứ đó, chư vị muốn [chúng], thì đó lại là chuyện khác. Chư vị bất động tâm thì nó không thể làm hại chư vị. Trong tâm mà sợ thì chính là chấp trước, cũng là không kiên định vào Đại Pháp; Pháp thân của tôi chỉ có thể phụ trách những người kiên định tu Đại Pháp.

Đệ tử: Bình thường mở mắt nhìn thấy xung quanh có Pháp Luân lớn nhỏ xoay chuyển, khi nhắm mắt lại thì không nhìn thấy chuyện này là sao, nên đối đãi thế nào?

Sư phụ: Mở mắt và nhắm mắt đều như nhau, đây là một kiểu nhìn theo thói quen. Quen rồi thì đều có thể nhìn thấy được.

Đệ tử: Nghiên cứu Kỳ Môn Độn Giáp, khoa chúc do có được không?

Sư phụ: Khoa chúc do thuộc về những thứ như linh thể thấp quỷ thần gì đó, tu Đại Pháp thì chư vị còn nghiên cứu nó làm gì? Chu Dịch, Kỳ Môn Độn Giáp nếu chư vị muốn nghiên cứu những thứ này thì chư vị cứ nghiên cứu; nhưng làm một đệ tử Pháp Luân Đại Pháp, tôi nói rằng [như vậy] không phù hợp. Những thứ này có một số là những thứ thuật loại, có một số là những thứ của tầng thấp nhất của Đạo gia. Tự thân chư vị hãy suy nghĩ xem làm thế nào.

Đệ tử: Trong Phật giáo coi trọng phóng sinh, cho rằng phóng sinh có thể tiêu tai, trường thọ...?

Sư phụ: Những chuyện này đều là hữu vi, không phải là tu luyện. Hơn nữa chư vị cũng không thể phóng [sinh] được, không chừng trong đó có con đã hết thọ mệnh; hữu ý làm những sự tình này thì chính là tâm chấp trước. Chúng ta giảng vô vi, tại sao chư vị cứ phải hữu vi mà đi làm những việc này? Bắn chim cũng vậy, bắt cá cũng vậy, kỳ thực những người đó chuyên làm những việc này. Có người mua rồi, lần sau họ lại đi bắt nó về, chư vị mua hết cho họ, chư vị phóng sinh rồi, tốt thôi, ngày mai lại đi bắt. Chư vị còn mua về phóng sinh nữa không? Cũng bằng như giúp họ làm việc xấu, tôi nói rằng cố gắng đừng làm những việc này. Hiện nay trong Phật giáo cũng làm ra những sự việc hữu vi này. Bởi vì Thích Ca Mâu Ni năm đó khi truyền Pháp, là không có những hình thức đó.

Đệ tử: Con không luyện công đó nữa muốn đem tranh đang treo đốt đi, có người muốn luyện muốn xin về, con biết nó không tốt lại tặng cho người khác như vậy có phải là không có đạo đức hay không?

Sư phụ: Họ nhất định xin, mà chư vị cũng đã làm rồi thì đừng quản họ nữa. Tặng người đương nhiên không tốt rồi, thứ đó lại sẽ đi hại người khác.

Đệ tử: Đôi khi Pháp tượng[73]*của Đại Sư trong nhà hiển hiện ra vị Đại Phật kim quang lấp lánh, đôi khi khuôn mặt lại nghiêm khắc và đầy lo lắng?*

Sư phụ: Là vậy đó. Khi chư vị làm việc tốt, Pháp thân của tôi sẽ hiển hiện ra dáng vẻ vui mừng, hoặc là phóng ra ánh quang. Nếu khi chư vị làm việc xấu Ông sẽ [trông] vô cùng nghiêm túc.

Đệ tử: Bạn thân tin vào tà pháp thì có nên khuyên ngăn họ?

Sư phụ: Có thể khuyên ngăn họ. Họ tin tà môn oai đạo, thì đừng để họ học, chư vị đang cứu người mà. Cứ nhất quyết tin thì chư vị cũng đừng miễn cưỡng quản, tùy họ đi thôi.

Đệ tử: Sau khi phó ý thức đi rồi chủ ý thức sẽ ở trạng thái như thế nào?

Sư phụ: Sau khi phó ý thức đi rồi chư vị [sẽ] không biết, không hề có trạng thái gì cả.

Đệ tử: Vượt quan[74]sắc có xuất hiện hiện tượng lặp đi lặp lại không?

Sư phụ: Đúng vậy, sẽ xuất hiện. Một lần chư vị vượt [quan] không tốt, thì nó sẽ xuất hiện lặp đi lặp lại, hiện nay chư vị giữ được rất tốt, tương lai thì thế nào? Vẫn phải khảo nghiệm chư vị.

Đệ tử: Học viên Pháp Luân Đại Pháp kết thúc khóa học bao lâu thì nam nữ mới có thể ở cùng nhau?

Sư phụ: Tại lớp học chúng tôi cũng không nói rằng hai vợ chồng chư vị hãy ở riêng mà! Chúng tôi giảng rằng chư vị phải xem nhẹ cái tâm đó, hiện nay trong sinh hoạt chư vị vẫn có thể bảo trì sinh hoạt bình thường là được rồi, hiện nay chỉ có thể yêu cầu chư vị như vậy, nói rằng sau khi chư vị học thì đều làm hòa thượng, hòa thượng không ra hòa thượng, ni cô không ra ni cô, ái nhân[75]của chư vị không luyện công sẽ gây chuyện đòi ly hôn với chư vị, đệ tử Pháp Luân Đại Pháp ai ai cũng đều thành dạng như vậy sao? Chính là chư vị không được nghĩ quá nặng về nó, tương lai sau khi dần dần đề cao lên chư vị sẽ biết nên đối đãi thế nào.

Đệ tử: Con đã làm phẫu thuật cắt bỏ tử cung thì có ảnh hưởng tới luyện công không?

Sư phụ: Không ảnh hưởng gì. Thân thể nơi không gian vật chất bên này của chư vị đã cắt bỏ nó đi, nhưng bên kia thì chưa cắt bỏ.

Đệ tử: Tu luyện tâm tính đạt tới một giai đoạn nhất định thì phải chăng không thể có bất kỳ niệm đầu bất hảo nào sản sinh?

Sư phụ: Vì toàn thể quá trình tu luyện tâm tính, đều là loại bỏ những tư tưởng bất hảo và các chủng dục vọng của chư vị. Nói rằng trong quá trình tu luyện chư vị loại bỏ nó đi cả rồi, không còn sản sinh tư tưởng bất hảo nào nữa, vậy chẳng phải chư vị đã tu luyện tới đích rồi sao? Chư vị đã công thành viên mãn rồi sao? Cho nên trong quá trình tu luyện vẫn sẽ xuất hiện. Có lúc lóe lên niệm đầu bất hảo đó đều là bình thường, nhưng cũng phải chú ý những thứ này, phải chú ý bài trừ nó.

Đệ tử: Học viên Pháp Luân Đại Pháp có thể tảo mộ, thăm người ốm nặng không?

Sư phụ: Chuyện này nếu buộc phải đi thì chư vị cứ đi, trong nhà không có ai tảo mộ thì chư vị cứ đi tảo. Nhưng có một điểm, khi tầng thứ của chư vị đã rất cao, khi năng lượng rất lớn chư vị đi sẽ khiến nó sợ hãi, sẽ khiến nó bị đẩy ra rất xa.

Đệ tử: Cháu ngoại con tám tuổi khai thiên mục, nhưng hơn chín tuổi lại bị đóng lại?

Sư phụ: Khi trẻ nhỏ không giữ vững được bản thân, hoặc người lớn trong nhà không chú ý, khi cứ bảo trẻ nhỏ xem tới xem lui, làm tăng trưởng tâm chấp trước của chư vị, thì đều dễ hủy đi đứa trẻ. Tôi nói với chư vị rằng, tôi nhìn thấy những đứa trẻ luyện công của chúng ta, rất nhiều em là có lai lịch, chư vị không được

làm hủy chúng, chư vị không tu được lên trên lại còn làm hủy chúng, tội rất lớn đó.

Đệ tử: Học viên gặp kẻ xấu cường bạo[76]có nên đánh trả?

Sư phụ: Người tu luyện chân chính chúng ta sẽ không gặp phải chuyện như vậy. Những chuyện không chỗ gì tốt cho tu luyện, thì sẽ không an bài cho chư vị.

Đệ tử: Người nhà học luyện Pháp Luân Đại Pháp mà chưa bắt đầu học thì có thể cho [họ] nghe băng tiếng không?

Sư phụ: Người muốn học Pháp Luân Đại Pháp [thì] có thể nghe. Tùy tùy tiện tiện cho người không tin và phá hoại Pháp nghe, không chịu trách nhiệm mà tùy tiện ai cũng cho nghe, tôi nói như vậy thì không được. Không khéo máy thu âm của chư vị sẽ bị hỏng, băng hình cũng bị xóa sạch.

Đệ tử: Bộ công pháp Ngài dạy đây vì sao phải làm chín lần?

Sư phụ: Phật gia giảng 'cửu cửu quy chân' mà. Vũ trụ này của chúng ta, hiện nay đã xảy ra chín lần hủy diệt, rồi lại tổ hợp lại mới. Rất nhiều sự việc trong vũ trụ này, đều coi con số chín này là con số lớn nhất.

Đệ tử: Trên thân và phần đầu có thể có Pháp Luân cố định không?

Sư phụ: Ngoài cái tại bụng dưới ra thì không có Pháp Luân cố định nào cả. [Cái] trên vai, trên đầu của chư vị, đó đều là để điều chỉnh thân thể của chư vị, cái đó không phải là cấp cho chư vị. Điều chỉnh thân thể xong thì không cần nữa, Nó sẽ quay trở về. Cái thực sự cấp cho chư vị là [Pháp Luân] tại vị trí bụng dưới đó.

Sau này chư vị luyện công cũng sẽ luyện xuất ra cái [Pháp Luân] của mình.

Đệ tử: Có người sau khi khai mở thiên mục nhìn thấy rất nhiều Pháp thân của Ngài, có người nói trong nhà chỉ có thể có một Pháp thân?

Sư phụ: Cái đó không nhất định. Pháp thân của tôi quả thực nhiều không đếm xuể, quá nhiều rồi.

Đệ tử: Khi ngồi đả tọa suy ngẫm về những sai lầm của mình, thể ngộ về cổ huấn[77] nào đó?

Sư phụ: Cổ huấn không phải là Pháp lý tu luyện, chư vị đừng cứ mãi cổ huấn cổ huấn. Lời người xưa nói không nhất định là chân lý, chỉ có đặc tính vũ trụ này mới là tiêu chuẩn duy nhất đo lường sự tốt xấu của con người. Tốt và xấu mà người xưa giảng đó cũng chỉ là tiêu chuẩn nơi người thường. Đương nhiên có [những điều] một số người giảng, thánh nhân giảng là những điều mang tính triết lý ở tầng thứ rất cao thì cũng được thôi, tôi nghĩ rằng chư vị đừng chấp trước vào những thứ này. Tu Đại Pháp thì chư vị phải chiểu theo Pháp của tôi làm chỉ đạo.

Đệ tử: Có học viên thiên mục khai mở rồi có thể nói chuyện với Pháp thân của Ngài, ngẫu nhiên Pháp thân của Ngài còn nói mấy câu nói đùa?

Sư phụ: Điều này thì có thể. Nói câu nói đùa hoặc nói lời ngược lại để chư vị ngộ, nhưng Ông sẽ không trực tiếp nói thẳng giảng Pháp gì cho chư vị, làm một số chuyện gì đó cho chư vị.

Đệ tử: Nếu tâm tính không vượt được quan thì Pháp Luân có biến dạng không?

Sư phụ: Tâm tính chưa vượt qua được thì Pháp Luân sẽ không biến dạng, không quan hệ gì với Pháp

Luân. Pháp Luân biến dạng đều do luyện lẫn công pháp khác mà ra.

Đệ tử: Cơ sở của Pháp Luân Đại Pháp khi nào mới được xây dựng?

Sư phụ: Chưa có kế hoạch; cơ sở của Pháp Luân Đại Pháp sau này nếu xây dựng, cũng là do các đệ tử chuyên tu, người xuất gia chúng ta quản lý; cũng đồng dạng không động đến tiền tài.

Đệ tử: Pháp thân và công thân của Thầy về bản chất có gì khác nhau?

Sư phụ: Chư vị không có công thân. Hình tượng công thân của tôi và hình tượng hiện nay của tôi là giống nhau, là do công cấu thành. Pháp thân là từ trong thân thể mà sinh ra cũng là do công và Pháp hình thành. Hình tượng của Pháp thân thì giống như [hình tượng] tóc xanh lam xoăn xoăn, mặc áo vàng. Công thân thì giống hệt như tôi.

Đệ tử: Trong số mệnh của con định ra là không có duyên về hôn nhân, có phải là chưa trải qua cuộc sống của người thường thì vĩnh viễn không thành chính quả?

Sư phụ: Không có chuyện đó. Chúng tôi giảng rồi, vốn dĩ chư vị đã có thể buông bỏ những thứ này, [thì] trên hình thức cũng buông những thứ ấy cũng được thôi; tôi nói với chư vị chính là ý này. Cũng giống như hôm nọ tôi giảng về vấn đề ăn thịt, có người chính là không ăn thịt, [nên dù] sinh ra trạng thái đó hay không thì cũng không ăn nữa; tôi nói như vậy cũng rất là tốt, không ăn thì không ăn nữa, không [cần] khởi chấp trước này.

Đệ tử: Đứa cháu năm tuổi của con chưa luyện công [nhưng] cũng nhìn thấy chỗ phía trên giữa hai lông mày của mình có Pháp Luân đang xoay chuyển?

Sư phụ: Tôi vừa giảng có rất nhiều người luyện công, thực ra hễ tiến vào đây thì chính là duyên phận. Có người mang con tới, có rất nhiều đứa trẻ là có lai lịch, đều là muốn đắc bộ Pháp này. Một số đứa trẻ căn cơ tương đối tốt, đáng được đắc gì thì sẽ đắc. Một người đắc Pháp là cả nhà thọ ích.

Đệ tử: Buổi chiều khi Thầy giảng Pháp, con nhìn thấy ở giữa đại sảnh nhà [thi đấu] thể dục thể thao có hai người khổng lồ, nhìn không thấy mặt đứng tại đó?

Sư phụ: Đó là công thân của tôi.

Đệ tử: Trong mơ thấy Thầy dạy con luyện song thủ xung quán?

Sư phụ: Đó chính là Pháp thân của tôi dạy chư vị luyện công.

Đệ tử: Ban đêm mơ thấy luyện Pháp Luân Đại Pháp có phải là phó ý thức?

Sư phụ: Bản thân chư vị biết rất rõ ràng rằng bản thân chư vị ở đó luyện công, thì chính là chủ ý thức của chư vị luyện rồi.

Đệ tử: Có lúc có những việc con có thể nhẫn được vững, khống chế được vững; nhưng trong tâm lại thường bất bình?

Sư phụ: Tức là mặc dù trên bề mặt chư vị có thể nhẫn được vững, nhưng trong tâm chư vị vẫn chưa buông xuống, vậy cũng không được. Mọi người biết rằng người đạt đến tầng thứ La Hán, gặp phải chuyện gì cũng không để trong tâm, hết thảy mọi thứ người thường hoàn toàn không để trong tâm, cứ cười ha ha

thôi, chịu bao nhiêu thiệt thòi họ vẫn cười ha ha. Thật sự có thể làm được thì chư vị đã đạt đến quả vị sơ cấp của La Hán rồi.

Đệ tử: Luyện Pháp Luân Đại Pháp có thể đồng thời rèn luyện thể dục không?

Sư phụ: Có thể được. Chư vị muốn luyện thì cứ luyện; hiện giờ cái gì chư vị cũng buông xuống được, thì chẳng phải chư vị đã tu thành rồi sao? Cùng với việc chư vị không ngừng luyện công, có những việc tự chư vị sẽ coi nhẹ, bảo chư vị đi làm chư vị cũng không muốn làm nữa.

Đệ tử: Khi luyện tĩnh công muỗi cắn một cái mà dùng tay bắt có được không?

Sư phụ: Bắt thì bắt thôi, nhưng tốt nhất là đừng bắt. Đúng lúc luyện công chư vị hễ chộp bắt thì khí cơ trên thân kia là loạn rồi. Trên thực tế đó đều thuộc về hình thức can nhiễu của ma; mặc kệ nó, hoàn nghiệp chẳng phải tốt sao?

Đệ tử: Khi luyện Pháp Luân Đại Pháp có được tập Thái Cực quyền không?

Sư phụ: Không được! Thái Cực quyền chính là khí công. Không chỉ Thái Cực quyền là khí công, mà Thái Cực kiếm, còn có Bát Quái quyền, Hình Ý quyền những loại này đều thuộc về khí công. Còn chư vị nói tôi cứ muốn luyện, vậy thì chư vị cứ việc luyện. Điều tôi giảng tại đây là thực sự chịu trách nhiệm với học viên, [mà] đề ra yêu cầu. Tu luyện lên tầng thứ cao phải chuyên nhất. Chư vị nói chư vị cứ muốn luyện thứ đó, tôi nói chư vị cứ việc, nếu chư vị thật sự có thể tu xuất lai thì cũng tốt. Không phải [tôi] nhất quyết bảo chư vị tu Pháp Luân Đại Pháp, tôi chỉ là nói với chư vị một vấn đề

về chuyên nhất, đối đãi thật nghiêm túc với vấn đề tu luyện. Thái Cực quyền cũng không tệ, nhưng bộ phận tâm pháp của nó không hề được truyền ra, cho nên chỉ có thể khỏe thân, không thể tu luyện.

Đệ tử: Khai ngộ tại tầng thứ thấp nhất phải chăng có thể đến thế giới Pháp Luân?

Sư phụ: Khai công tại tầng thứ thấp, tức là khai công tại tầng thứ rất thấp, thì họ không đến nổi thế giới Pháp Luân, cũng không lên nổi tầng thứ cao hơn, bởi vì họ chỉ có thể tu cao ngần ấy.

Đệ tử: Công tác trong công đoàn không thể tránh khỏi việc vay mượn, điều động nhân sự thì làm thế nào?

Sư phụ: Tại các giai tầng đều có thể làm người tốt, đều có thể luyện công. Chư vị làm công tác gì thì cũng là công tác trong người thường của chư vị. Nói rằng chiểu theo quy định của đơn vị chư vị mà làm, có thể là chư vị không có gì sai, nhưng khi xử lý vấn đề chư vị phải thiện với người khác[78], hết mực nghĩ cho người khác. Chư vị cứ chiểu theo Đại Pháp này mà làm. Cả những vấn đề cụ thể này cũng hỏi tôi, cũng cần tôi giảng cho chư vị, thì chư vị còn tu gì nữa? Chư vị còn ngộ gì nữa đây?

Đệ tử: Đồng nghiệp và người nhà của con đều chưa tham gia lớp học, bình thường họ cùng luyện công với các học viên cũ có được không?

Sư phụ: Coi bản thân mình là người luyện công, tới lúc đáng được đắc thì đều có thể đắc được. Hôm nay chư vị từ lớp học bước ra mà chư vị không coi mình là người luyện công, thì chư vị cũng chẳng đắc được gì.

Đệ tử: Luyện Pháp Luân Đại Pháp thì những hoạt động nào phải cấm chỉ? Những hoạt động nào có thể phối hợp?

Sư phụ: Việc xấu chư vị phải cấm chỉ trước tiên, cứ tu luyện một cách tự nhiên trong người thường, cũng không cố ý tạo ra mâu thuẫn. Những việc có lợi cho hồng Pháp thì có thể phối hợp.

Đệ tử: Làm Phật sự[79]*trong chùa là chuyện như thế nào?*

Sư phụ: Nó là hình thức tôn giáo, không có quan hệ gì với chúng ta.

Đệ tử: Luyện đến trình độ nào thì mới có thể tiến vào thế giới Pháp Luân.

Sư phụ: Tu thành.

Đệ tử: Luyện Pháp Luân Đại Pháp có thể nhảy disco không?

Sư phụ: Cùng với việc chư vị không ngừng đề cao, chư vị sẽ cảm thấy nó càng ngày càng không có ý nghĩa. Cuối cùng sẽ phát hiện loại nhảy này mang theo ma tính.

Đệ tử: Có người trong khi luyện công cảm thấy mình vô cùng nhỏ bé?

Sư phụ: Đúng vậy, có người nguyên thần vốn rất nhỏ, ngồi trong Nê Hoàn cung chư vị sẽ cảm thấy rất nhỏ. Nhưng cái thân thể này lại có thể biến lớn, có lúc chư vị cảm thấy bản thân mình quả thực đỉnh thiên lập địa[80], đó đều là bình thường. Ngoài ra, thân thể trong không gian này là có thể biến hóa.

Đệ tử: Có những người vì một chút việc nhỏ mà nổi giận thì có thể tăng công không?

Sư phụ: Cả chuyện nhỏ cũng không vượt qua được đã nổi giận mà còn muốn tăng công sao? Chúng ta nên coi mình là người luyện công. Ngẫu nhiên chư vị vì chút việc nhỏ mà bực mình một chút thì cũng không

ảnh hưởng chư vị, nhưng chư vị cứ thế mãi thì không được, chư vị cần phải đề cao.

Đệ tử: Kỳ số 4 của «Cửa sổ văn nghệ»[81]*có nhất trí với quan điểm Đại Pháp của Ngài không?*

Sư phụ: Nó là không thể ngang hàng bàn luận[82]với Pháp của tôi. Pháp của tôi chính là chiểu theo nội dung mà tôi giảng, ngoài ra không còn gì khác. 'Cửa sổ văn nghệ' là thứ được viết từ góc độ văn học nghệ thuật. Nghệ thuật nó là nói bắt nguồn từ cuộc sống mà thổi phồng cuộc sống, hoặc là có thể nắm bắt thứ nào đó mà tô vẽ nó một chút, hoặc là dùng thủ pháp của nó mà biểu hiện. Mọi người nhất thiết không được luyện theo thứ này, chiểu theo chỉ đạo của thứ này thì không được đâu. Bởi vì nó là tác phẩm nghệ thuật, cho nên trong đó có những điều hư cấu. Muốn tu luyện thì hãy theo chỉ đạo của Pháp này.

Đệ tử: Ông đã đọc qua kinh Phật Tạng Mật[83]*chưa?*

Sư phụ: Tạng Mật tôi hoàn toàn không đọc. Kinh Phật ở Hán địa tôi cũng không xem.

Đệ tử: Khi luyện tĩnh công hai tay kết định ấn thì cảm thấy mặt và cánh tay không thể thả lỏng, [hỏi] có thể không kết ấn [được] không?

Sư phụ: Hai tay không thể thả lỏng là bình thường thôi, dòng năng lượng trong quá trình lưu chuyển sẽ sản sinh ra một loại lực từ có thể hút chặt. Chư vị không kết ấn đâu có được? Nên làm thế nào hãy làm thế nấy, chư vị không kết ấn thì không thể sản sinh dòng năng lượng ấy. Dòng năng lượng ấy không thông thì làm thế nào diễn luyện chư vị và công đây?

Đệ tử: Sách khí công trước kia nên xử lý thế nào cho tốt?

Sư phụ: Chư vị cảm thấy xử lý thế nào tốt thì xử lý như thế nấy. Tôi cảm thấy về con ma kia cứ triệt để tiêu hủy thì tốt.

Đệ tử: Ông làm việc thay cho vị Phật nào đó phải không?

Sư phụ: Tôi có việc của tôi, họ có việc của họ, không phải là ai thay thế ai. Việc truyền Pháp độ nhân này không có ai có thể thay thế được.

Đệ tử: Trong khi con luyện công cứ ngáp [liên tục] hết cái này tới cái khác?

Sư phụ: Do não của chư vị đang trong quá trình điều chỉnh mà ra, hoặc là trong lúc luyện công khí xung rất nhiều thì cũng sẽ sinh ra trạng thái này, quá bình thường rồi.

Đệ tử: Trong khi luyện Thần Thông Gia Trì Pháp đả thủ ấn thì cẳng tay dùng lực hay là cả cánh tay [đều] dùng lực?

Sư phụ: Đả thủ ấn có đặc điểm chính là cẳng tay dẫn động bắp tay[84]. Mà công pháp Đạo gia thông thường từ võ đi lên, động tác của họ, thông thường bắp tay dẫn động cẳng tay. Đả thủ ấn là cẳng tay dẫn động bắp tay, khi cẳng tay động, nó xoay chuyển khiến bắp tay động theo, cho nên khi đả thủ ấn thì cẳng tay sẽ dùng một chút lực.

Đệ tử: Khi ngủ mơ một cách thanh tỉnh mà vận động tùy cơ[85]mà làm ra động tác, đánh ra thủ ấn mà con thấy tốt lắm thì là chuyện gì?

Sư phụ: Chính là khởi tâm hoan hỷ tạo thành. Nếu như động tác mà chư vị làm không phải là động tác của Pháp Luân Đại Pháp chúng tôi, thì chư vị hãy mau chóng đừng làm nữa! Đây chính là ma can nhiễu chư

vị, muốn thêm những thứ loạn bát nháo vào trong công của chư vị để phá hoại chư vị. Cho nên những động tác mà tôi không dạy thì chư vị không được làm. Đả đại thủ ấn, tôi nói chư vị này, chư vị nhất quyết không được làm! Chư vị mà làm thì chính là ma can nhiễu chư vị, chỉnh chư vị, hại chư vị, thêm các thứ vào trong đó; chư vị không được sinh ra tâm hoan hỷ, điểm này mà chư vị cũng không giữ được vững. Tương lai chư vị nhìn thấy những vị có bản sự lớn cao thế nọ thế kia, chư vị mà đi theo họ thì chư vị cũng kết thúc rồi.

Đệ tử: Hàm nghĩa của 'chính quả' là gì?

Sư phụ: Hàm nghĩa của 'chính quả' chính là tu luyện trong chính Pháp đạt được công thành viên mãn, đó là đã đắc được chính quả. Chính quả là có phân biệt về quả vị, La Hán quả, Bồ Tát quả còn có đắc Phật quả, đều gọi là 'quả vị'.

Đệ tử: Trong mơ hoặc trong định làm thế nào phân biệt được Bồ Tát thật giả hoặc Pháp thân thật giả?

Sư phụ: [Biến ra] Pháp thân của tôi thì có biến hóa thế nào cũng không giống, chư vị nhìn kỹ sẽ thấy nó không giống, không thể biến thành giống như vậy được. Nếu thực sự không dễ phân biệt quá thì có thể gọi tên tôi. [Về biến thành] Bồ Tát thì rất khó nói.

Đệ tử: Có việc giữa trạm phụ đạo và phụ đạo viên gây chuyện không đoàn kết?

Sư phụ: Hiện tượng này trong Pháp Luân Đại Pháp chúng ta xem chừng không nhiều. Còn nói về vấn đề giữa các phụ đạo viên có chút quan điểm bất đồng, thì cũng là cơ hội đề cao tâm tính. Chúng ta cũng không giảng danh từ đoàn kết hay không đoàn kết, chúng ta chỉ giảng tu luyện tâm tính, tu luyện bản thân, ai làm

không tốt thì là vấn đề của cá nhân họ. Ai nổi nóng với người khác, ai buôn chuyện về người khác, thì tốt xấu đều là [do] bản thân mình, họ không phải là tu bản thân. Phàm đã làm như vậy thì tâm tính của họ không tốt, tối thiểu thì về vấn đề này thì họ không đạt.

Đệ tử: Con là học viên cũ, ở lớp học lần này đột nhiên có một sức mạnh muốn bắt con từ bỏ Pháp Luân Đại Pháp, cũng xác thực khiến con sản sinh niệm đầu bất hảo?

Sư phụ: Điều đó nói lên rằng chư vị đã chiến thắng nó. Phàm là trước và sau khi nảy sinh tình huống loại này, nhất định phải kiên định tu luyện Đại Pháp, phân rõ bản thân, [rằng kia] là nghiệp tư tưởng và phụ thể làm. Chỉ cần phân rõ đó không phải là bản thân mình, thì Pháp thân của tôi sẽ giúp chư vị thanh lý.

Đệ tử: Luyện công tập thể, [và] luyện công cá nhân thì hiệu quả có như nhau không?

Sư phụ: Như nhau! Luyện công tập thể chủ yếu là mọi người cùng nhau chia sẻ thảo luận, đề cao nhanh hơn, cũng sẽ tốt cho việc tăng cường hứng thú luyện công của chư vị. Luyện đơn độc, đóng cửa mà luyện, bản thân dường như sẽ bế tắc một chút, chính là như vậy, kỳ thực đều như nhau.

Đệ tử: Người luyện công không được người khác lý giải phải chăng là có thể muốn gì làm nấy không?

Sư phụ: Tối thiểu chư vị phải để người ta lý giải, cứ luôn biểu hiện vô cùng siêu thường thì không được, phải chú ý vấn đề này. Trong người thường chư vị vẫn phải chú ý [sao cho] giống như người thường, trên bề mặt giữa người với người là không có sai khác. Chỉ là

trong nội tâm của mình đang tu luyện, đang đề cao bản thân chư vị.

Đệ tử: Khi điệp khấu tiểu phúc hai tay chạm vào nhau thì có giảm công không?

Sư phụ: Tay không được chạm vào nhau. Sẽ không giảm công, nhưng dễ làm loạn bộ cơ. Chư vị luyện công là để gia cường khí cơ.

Đệ tử: Sau khi đả tọa tinh thần tỏ ra bất an, tính cách có đôi chút cô tịch?

Sư phụ: Hễ khi xuất hiện tình huống này, [hãy] kiên định tu luyện Đại Pháp, chư vị phải giữ vững bản thân cho tốt. Đồng thời phân rõ bản thân mình và nghiệp tư tưởng.

Đệ tử: Sau khi luyện Pháp Luân Đại Pháp trải qua một giai đoạn [con] cảm thấy chân ngày càng cứng là do nguyên nhân gì.

Sư phụ: Có hai tình huống, một là học viên của chúng ta khi đang luyện công đã làm sai điều gì; một nữa là trường kỳ chỉ luyện công mà không làm theo tiêu chuẩn của người luyện công, tâm tính không lên được, đều sẽ xuất hiện tình huống này. Phàm là trong luyện công phát hiện mình thụt lùi, chỗ nào đó không đúng đắn, thì chư vị hãy từ tâm tính mà tìm đảm bảo chư vị sẽ phát sinh biến hóa.

Đệ tử: Đấu tranh tư tưởng của người là chủ ý thức hay phó ý thức?

Sư phụ: Phó ý thức, các chủng quan niệm và nghiệp tư tưởng của người, phụ thể đều sẽ xuất hiện tranh đấu, nhưng người tu luyện thông thường thì đa số là [do] quan niệm của bản thân chư vị. Khi quan niệm và nghiệp tư tưởng bản thân chư vị bị tiêu đi thì sẽ tranh

đấu, thế này không tốt thế kia không tốt, là trạng thái sinh trong tư tưởng của chư vị.

Đệ tử: Tính cách là chủ nguyên thần quyết định hay là di truyền từ tính cách của cha mẹ?

Sư phụ: Tính cách của người ta có quan hệ trực tiếp với cha mẹ chư vị, nguyên thần của chư vị khởi tác dụng chủ đạo. Nhưng những thứ cha mẹ chư vị mang tới cũng khởi tác dụng nhất định.

Đệ tử: Bài "Thần thông Đại Pháp" trong «Cửa sổ văn nghệ» có phải Sư phụ đồng ý in phát hành không?

Sư phụ: Không qua thẩm duyệt bản thảo, [cũng] không hỏi han tôi. Những thứ này chỉ là tác phẩm văn nghệ, chư vị kệ nó, nó chỉ là một hình thức kể chuyện. Tương lai khi cần thiết, tôi có thể đem quá trình tu luyện của tôi và những việc tôi làm này viết thành một truyện ký lưu lại cho mọi người. Hiện giờ vẫn chưa được, cơ duyên chưa chín muồi, bởi vì một số điều rất cao, viết ra người bình thường không tiếp thụ nổi.

Đệ tử: Nhìn nhận thế nào về việc vì sinh sống mà đầu cơ cổ phiếu?

Sư phụ: Chư vị kinh doanh một chút thì tốt hơn, đầu cơ cổ phiếu chính là đánh bạc, là lấy tiền của người khác. Có người chơi cổ phiếu khuynh gia bại sản, chư vị có biết đó là mùi vị gì không? Người tu luyện tuyệt đối không được làm những chuyện này, tâm đó tu thế nào đây! Còn chơi mạt chược nữa, 'có thể chơi mạt chược không', chư vị chẳng bằng nói với tôi, rằng 'Thầy ơi con đánh bạc có được không'. Người luyện công làm thế nào đo lường tâm tính của chư vị, bản thân chư vị có chiểu theo Đại Pháp này mà làm không?

Đệ tử: Có người luyện công nói bản mệnh của con là cáo, [khi] luyện công [con] cứ nghĩ đến cáo?

Sư phụ: Chư vị đừng nghe họ nói như vậy, rất có thể họ là cáo phụ thể; họ bảo chư vị là gì thì chư vị là đó sao? [Tôi] nói mọi người này, đời trước nguyên thần của chư vị là gì cũng không quan trọng. Đời này chư vị có thể tu luyện thì là chuyện của đời này, đến khi chư vị tu luyện tới một trình độ nhất định, những thứ bất hảo kia của chư vị đều sẽ thoái lui hết, những tín tức này đều sẽ thoái lui hết, không hề gì. Hôm nay tôi giảng Pháp giảng tới bước này [tôi] bảo mọi người rằng, từ người chuyển sinh thành người không có bao nhiêu, luân hồi trong lục đạo nó chính là như vậy.

Đệ tử: Đi chùa mua về bùa trừ tà in trên vải vàng có được không?

Sư phụ: Đại đa số bản thân [chúng] chính là tà, trong nhà sao có thể cúng những thứ này? Trừ tà gì chứ? Thời kỳ mạt Pháp trong chùa còn rất loạn. Thích Ca Mâu Ni không hề dạy đệ tử làm những chuyện loạn Pháp hữu vi này. Có hòa thượng trên thân cũng có mang phụ thể; vì kiếm tiền mà bán cho chư vị. Nếu thứ đó có mang theo phụ thể thì làm thế nào?

Đệ tử: Pháp Luân mà Thầy cấp cho và [Pháp Luân] mà bản thân luyện ra có khác biệt gì?

Sư phụ: Tạm thời chư vị chưa thể luyện ra được, chư vị vẫn phải tự mình tu cho tốt. Khi công thành viên mãn chư vị mới có cái của mình.

Đệ tử: Phương pháp quán tâm của Thiền tông có giúp gì cho việc nhập tĩnh không?

Sư phụ: Vậy chư vị đã sang tu luyện Thiền tông rồi. Chúng tôi bảo chư vị không nghĩ gì cả, chiểu theo

phương pháp tu luyện của chúng tôi mà tu luyện; rất nhiều phương pháp tu luyện là phó ý thức tu luyện. Thiền tông từ thời Huệ Năng về sau, pháp tu đã loạn rồi, càng ngày càng cực đoan, càng ngày càng tạp, bên trên đều không thừa nhận [nó] nữa. Chư vị vẫn chiểu theo Thiền tông mà tu luyện là sao? Trong tôn giáo bất kể môn nào cũng không thể can nhiễu lẫn nhau, không thể trộn lẫn nhau mà tu, [đều] giảng 'bất nhị pháp môn'; chư vị lẽ nào đến bây giờ [khi mà] tôi giảng đến hôm nay rồi chư vị vẫn còn hỏi câu này là sao? Làm như vậy làm sao được?

Đệ tử: Nếu có người Pháp Luân bị biến dạng thì nên làm thế nào?

Sư phụ: Đại đa số [nếu] Pháp Luân biến dạng, thì họ không thể luyện tiếp được nữa. Bởi vì từ một nghĩa nào đó mà giảng thì họ là đã làm chuyện xấu, đã làm chuyện rất xấu. Nhưng có một bộ phận, trước kia có người Pháp Luân biến dạng mà điều chỉnh lại được, phàm là những cái điều chỉnh lại và Pháp Luân mà tôi cài cho thì đều không giống nhau. Thứ cài cho chư vị hầu như là loại cơ để hình thành Pháp Luân, chư vị dần dần tự mình mà tu, không thể cứ mãi cấp cho chư vị thế sao được. Tùy theo việc chư vị luyện công, Nó cũng có thể hình thành, nhưng chư vị phải tự mình phó xuất nhiều.

Đệ tử: Có lúc khi luyện công cảm thấy mặt đất đang xoay chuyển.

Sư phụ: Bình thường thôi, núi long đất lở cũng đều là bình thường, nhưng nhục thân của chư vị thì không động.

Đệ tử: Thiên mục khai mở tới tầng Thiên nhãn thì có thể thấy được Pháp Luân không?

Sư phụ: Không thấy được. Đều phải ở tại tầng Huệ nhãn, cho nên tôi khai mở cho chư vị tới tầng Huệ nhãn. Bởi vì Pháp Luân là tồn tại ở không gian khác.

Đệ tử: Chúng con vốn trước kia luyện công gì đó liệu có ảnh hưởng tới Pháp Luân Đại Pháp không?

Sư phụ: Vốn trước kia luyện công nào cũng không hề gì, chư vị ở trong trường này của tôi thì đã điều chỉnh lại cho chư vị rồi. [Ai] chân chính tu luyện Đại Pháp, ngay cả chư vị chưa từng tham gia lớp học được tôi đích thân điều chỉnh, mà chân chính tu luyện tại điểm luyện công của Pháp Luân Đại Pháp, thì cũng có thể được điều chỉnh như nhau.

Đệ tử: Bình thường con hay xoa bóp đầu cho người khác, để trị bệnh đau đầu?

Sư phụ: Tôi đã giảng tiêu chuẩn của người luyện công, chư vị cảm thấy là người luyện công làm thế nào cho tốt thì làm thế nấy; trị bệnh thì không phải là đệ tử của tôi.

Đệ tử: [Khi] đả tọa trong thời gian tại lớp học [con] nhìn thấy Pháp thân của Thầy và những cảnh tượng khác, sau lớp học thì không thấy nữa, có phải Pháp thân của Thầy đã đi rồi không?

Sư phụ: [Khi] chư vị ở trong trường này tâm thái của chư vị tốt phi thường, đã đạt tới một tiêu chuẩn nhất định. Sau khi đi chư vị liền buông lơi, [chư vị] vẫn phải dũng mãnh tinh tấn tu lên như thế. Nhưng khi thiên mục đang hồi phục thì cũng không nhìn thấy, cũng có thể vì để trừ bỏ tâm chấp trước của chư vị mà làm vậy.

Đệ tử: Con muốn viết một bộ sách về Ngài và Pháp Luân Đại Pháp, thỉnh Đại Sư cho phép...?

Sư phụ: Tôi không thích người khác viết về tôi, tôi chỉ là truyền Pháp này để mọi người học Pháp.

Đệ tử: Con là bác sỹ đã từng học châm cứu, có thể dùng châm cứu trị bệnh không?

Sư phụ: Trung Y, Tây Y chữa bệnh đó là bình thường. Tôi giảng là không được dùng công để khám bệnh.

Đệ tử: Con gái con mười một tuổi chưa từng tham gia lớp học, trước kia có bệnh, học tập không tốt, con thông qua lớp học thì bệnh của con gái đã khỏi rồi, nhưng tính nết lại không hề thay đổi?

Sư phụ: Vậy phải dạy bảo trẻ nhỏ, giảng cho nó đạo lý mà tôi đã giảng. Mười một tuổi là có thể học Pháp rồi.

Lời kết

Không còn gì thêm cần giảng, vì tôi cảm thấy những gì cần giảng đều giảng rồi. Lớp học của chúng ta lần này, một số điều là những điều chưa giảng trong mấy khóa học trước thì chúng tôi đều đã giảng ở lần này. Chủ yếu là tôi nghĩ rằng, thời gian tôi truyền công đây về cơ bản là kết thúc rồi, cho nên muốn đem những thứ chân chính lưu lại cả cho mọi người, sao cho mọi người sau này trong quá trình tu luyện, có công và Pháp này chỉ đạo mọi người. Trong toàn bộ quá trình truyền công, chúng tôi cũng là theo [nguyên tắc] có trách nhiệm với mọi người, đồng thời cũng có trách nhiệm với xã hội, như vậy chúng tôi mới có thể thu được hiệu quả thật tốt. Trên thực tế chúng tôi cũng theo nguyên tắc ấy mà làm. Còn như làm được tốt xấu thế nào thì tôi cũng không muốn nói nữa, bởi vì làm được tốt hay dở, tôi

làm như thế nào, có chịu trách nhiệm với mọi người hay không, những người ngồi tại đây tự có công luận, cho nên tôi không giảng những sự việc này nữa. Đương nhiên nguyện vọng của tôi chính là muốn đem thứ này truyền xuất ra, để chúng ta càng nhiều người hơn nữa có thể thọ ích, những người thật sự có thể muốn tu luyện, thì có Pháp có thể tu luyện lên trên. Đồng thời trong quá trình truyền Pháp, tôi cũng giảng ra đạo lý đã là con người, thì nên làm người như thế nào. Cũng mong những người từ lớp học này trở về nếu không thể chiểu theo Đại Pháp mà tu luyện, thì ít nhất cũng hẳn là làm người tốt, kỳ thực chư vị đã biết làm người tốt, tôi biết. Dù tại đây chư vị không muốn tu luyện, thì sau khi ra về chư vị cũng nhất định sẽ làm một người tốt, vậy cũng sẽ có ích cho xã hội chúng ta.

Trong quá trình truyền công truyền Pháp, đương nhiên cũng có những điều không thuận lợi, can nhiễu trên mọi phương diện cũng rất lớn. Nhưng mở lớp tại Tế Nam, nhờ đơn vị tổ chức chúng ta và các vị lãnh đạo của nhà thể dục chúng ta đây, các vị lãnh đạo trên mọi phương diện của Hiệp hội khí công tỉnh thành phố đã ủng hộ rất lớn, khiến cho lớp học này của chúng ta khá viên mãn. Trong quá trình mở lớp, những điều tôi giảng đây toàn bộ đều là để chỉ đạo mọi người luyện công, chỉ đạo tu luyện lên tầng thứ cao. Trong quá khứ giảng Pháp không có ai giảng những điều này. Thậm chí chúng ta có những người, bất kể chư vị có thể thừa nhận cũng vậy, không thừa nhận cũng vậy, những điều chúng tôi giảng hôm nay là vô cùng minh xác, kết hợp khoa học hiện đại và khoa học nhân thể hiện nay mà giảng. Không giống như những thứ từ ngữ hàm hồ được

giảng trước kia. Tại đây chúng tôi đã giảng rất rõ ràng rồi, hơn nữa tầng thứ giảng rất cao. [Làm] như vậy, chủ yếu là vì mọi người, là để chư vị tu luyện, tương lai có thể thật sự đề cao tầng thứ tu luyện lên trên, đó là xuất phát điểm của tôi.

Trong quá trình chúng tôi truyền công, rất nhiều người cảm thấy Pháp cũng rất tốt, nhưng bắt đầu làm thì rất khó. Kỳ thực tôi nói rằng khó hay không khó là xem người nào nói. Một người thường rất đỗi bình thường không muốn tu luyện, họ sẽ nói, họ sẽ cảm thấy tu luyện Pháp Luân Đại Pháp quả thực khó quá rồi, không thể nghĩ bàn, tu không thành. Họ là người thường, họ không muốn tu luyện họ sẽ thấy rất là khó. Những người tu luyện chân chính, để tôi nói thì nó rất dễ dàng, không phải thứ gì cao không thể với tới. Kỳ thực có rất nhiều học viên cũ chúng ta ngồi tại đây, còn có những học viên cũ không tới [đây], đã tu luyện lên đến tầng thứ tương đối cao rồi. Tôi không nói với chư vị những điều này, chủ yếu [vì] e rằng chư vị sinh tâm chấp trước, hiu hiu tự đắc, sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng tới việc công lực chư vị tăng trưởng lên. Bởi vì làm một người thực sự có quyết tâm tu luyện, họ có thể nhẫn chịu được vững, có thể với lợi ích các loại trước mặt, [mà] có thể buông bỏ tâm chấp trước kia, có thể coi nó rất nhẹ; kỳ thực tôi nói rằng chỉ cần có thể làm được điểm này, thì người ta đã cảm thấy rất khó rồi. Những người nói là khó, chính là [vì] họ không thể buông bỏ những thứ ấy. Bản thân công pháp tu luyện không hề khó, bản thân việc đề cao tầng thứ cũng không khó gì cả, chính là không buông bỏ được nhân tâm nên họ mới nói là khó. Bởi vì đang trong lợi ích hiện thực thì rất

khó buông nó xuống, lợi ích kia đã đang ở đó, chư vị nói xem cái tâm này họ vứt bỏ sao đây? Họ cho rằng khó thực tế cũng chính là khó tại chỗ này. Khi chúng ta phát sinh mâu thuẫn giữa người với người, không nhẫn được, không nhẫn được cái khẩu khí kia, thậm chí không thể coi mình là người luyện công mà đối đãi, tôi nói vậy là không được. Kỳ thực chúng ta làm người luyện công, không ngại gì thì hãy thử xem. Trước kia thời tôi tu luyện có rất nhiều cao nhân cũng từng nói với tôi lời thế này, chính là chớ thấy rằng việc này chư vị cảm thấy rất khó, 'nan nhẫn năng nhẫn'. Chư vị thấy không được, khó làm được nhưng mà 'nan hành năng hành'. Thực ra cũng là như thế, không ngại mọi người trở về thử xem. Khi thực sự đang trong kiếp nạn hoặc là trong khi vượt quan, chư vị hãy thử xem, khó nhẫn thì cứ nhẫn xem, thấy là không làm được, khó thành được, vậy thì chư vị cứ thử xem sao, rốt cuộc có làm được không? Nếu chư vị thật sự có thể làm được, chư vị sẽ phát hiện rằng đúng là 'liễu ám hoa minh hựu nhất thôn'[86].

[Tôi] không muốn nói quá nhiều nữa, bởi vì tôi giảng cũng rất nhiều rồi. Giảng quá nhiều thì mọi người cũng rất khó nhớ kỹ được. Hy vọng mọi người sau này trong tu luyện có thể coi mình là một người luyện công mà nhìn nhận, chân chính tu luyện bản thân. Cho nên tôi mong các học viên mới và cũ ngồi tại đây, đều có thể tu luyện trong Đại Pháp, đều có thể công thành viên mãn! Lớp học này của chúng ta đã kết thúc, hy vọng mọi người về nhà tận dụng thời gian thực tu! Giảng bấy nhiêu thôi.

* * * * * * * * *

Giải đáp thắc mắc tại giảng Pháp ở Diên Cát

Lý Hồng Chí

Đệ tử: Bẩm sinh đã có thể ngồi song bàn thì có quan hệ với căn cơ tốt xấu hay không?

Sư phụ: Điều này không có quan hệ lớn lắm, nhưng cũng không thể nói là tuyệt đối không có, nguyên nhân rất phức tạp. Lao động trường kỳ hoặc chưa từng ngồi song bàn, thì bắt đầu xếp bằng sẽ rất khó chịu.

Đệ tử: Nguyên Thủy Thiên Tôn là Giác Giả cao nhất trong vũ trụ phải không?

Sư phụ: Kỳ thực đây toàn là phương phức tư tưởng của người thường, ngay bản thân [nó] có mang theo sự bất kính. [Ông có] công cao hơn Như Lai một chút, không phải là Thần lớn nhất.

Đệ tử: Vũ trụ vẫn là lấy Chân-Thiện-Nhẫn làm chân lý phải không?

Sư phụ: Vũ trụ chính là chủng đặc tính Chân-Thiện-Nhẫn này, trên tầng thứ càng cao thì thể hiện càng rõ ràng.

Đệ tử: Sau khi tu tới tầng thứ vốn định trước bởi các nhân tố như căn cơ của tự thân, nếu vẫn còn muốn tu lên trên phải chăng vẫn phải tiếp tục tu luyện trong người thường?

Sư phụ: Đúng vậy. Tại nơi khác chư vị không thể tu, chỉ có ở trạng thái người thường này là dễ tu nhất. Còn tại những tầng thứ khác họ cũng không phải là không thể tu. Nhưng mà, nói ví dụ thế này nhé, chính là vì họ không có khổ mà chịu cho nên họ tu rất chậm, thậm chí

không thể tu. Không có cơ hội và hoàn cảnh như thế này đề cao tâm tính của họ, nên khiến họ không thể tu. Giữa người với người, sinh mệnh với sinh mệnh tại tầng thứ cao đó quả thực không có mâu thuẫn, hơn nữa đều là đại tự tại[87]. Chư vị nói xem họ tu thế nào đây, vô cùng khó khăn.

Đệ tử: Trong bổn môn [chúng ta] sau khi tu viên mãn phải chăng là sẽ trải qua trạng thái 'sinh lão bệnh tử' của Phật?

Sư phụ: Trạng thái 'sinh lão bệnh tử' của Phật gì chứ? Tôi bảo mọi người này, ở tầng thứ rất cao nó cũng tồn tại một loại nhân tố thế này, gọi là 'thành trụ hoại', tôi cũng đã giảng rằng giữa nó và 'sinh lão bệnh tử' là có quan hệ, đó chính là thể hiện tại tầng thứ đồng đẳng với bản thân họ. Nhưng đó là điều xa xôi, bất khả tư nghị, là một con số niên đại còn lớn hơn những con số thiên văn, chư vị căn bản không cần quản nó.

Đệ tử: 'Tiên bái vô sinh hậu bái Phật', 'vô sinh lão mẫu' là chuyện gì?

Sư phụ: Nào có 'vô sinh lão mẫu' gì chứ? Hoàn toàn không có Thần nào như vậy. Hiện nay những danh từ loạn lung tung trong người thường rất là nhiều; hoàn toàn không có chuyện đó. Tôi bảo mọi người này, có một số tà pháp, của cáo chồn quỷ rắn, bởi vì tầng này không biết chuyện của tầng kia, [mà] các Giác Giả chính Pháp đều không lý gì tới nó[88]. Nó cảm thấy nó tu luyện được dường như cao lắm rồi, nó chưa hề gặp ai cao hơn nó, nó cũng không tin rằng có ai cao hơn nó. Điều gì nó cũng dám nói, nhất nó nhì trời[89], cho nên nó cũng không giảng tâm tính, chế tạo ra rất nhiều danh từ loạn thế loạn Pháp. Mọi người cứ tu theo những điều được

truyền trong môn này của chúng ta, hãy vứt hết những chuyện loạn bát nháo kia đi.

Đệ tử: Những vị sư phụ của Ngài sao đều quỳ trong hội trường, hơn nữa khắp hội trường đều là hoa sen còn có cả thiên binh thiên tướng.

Sư phụ: Không ai trong đó là sư phụ của tôi cả, bên trên kia ai cũng đối đãi với tôi như vậy, chỉ có con người các vị là không biết. Chư vị tưởng rằng [vì] họ là Phật, chư vị tưởng rằng [vì] họ là Đạo, nên họ là sư phụ của tôi, vậy mà tầng thứ cao hơn thì nhiều [vị] hơn nhiều. Không được cứ thấy ai thì đó là sư phụ của tôi. Khi tôi giảng Pháp, chư Thần hộ Pháp từ trên xuống dưới rất là nhiều. Chư vị nhìn thấy thì là nhìn thấy rồi, gồm cả những học viên khác cũng đã nhìn thấy.

Đệ tử: Xin Thầy giải thích một chút về những thứ như phòng ốc, mộ tổ, phong thủy được nói đến trong Thái Cực, Bát Quái?

Sư phụ: Chư vị hãy mau chóng vứt bỏ hết những thứ này đi, đây đều là những thứ trong tiểu đạo thế gian. Tôi truyền Đại Pháp cho chư vị, mọi người biết rằng một người tu luyện, mọi thứ của chư vị đều đã được cải biến. [Đối với] một người tu luyện thì tất cả những thứ này đều không khởi tác dụng với chư vị, cho nên chư vị phải buông bỏ nó. Nhưng bản thân chư vị có tâm chấp trước không bỏ thì không được đâu, chư vị cứ mãi cho rằng phong thủy đó khởi tác dụng đối với chư vị, đó chính là tâm chấp trước, có lẽ không chừng lại thật sự có trạng thái này, đó chính là để trừ bỏ tâm chấp trước của chư vị.

Đệ tử: Bởi vì sinh mệnh là cha mẹ cấp cho, hiếu thuận với họ có phải là hoàn trả nghiệp không?

Sư phụ: Tại đây không liên quan tới vấn đề nghiệp, con người sống chính là vì cái tình, con người chính là vì cái tình này mà sống. Chư vị hiếu thuận cha mẹ thì chư vị cũng là vì cái tình này; cha mẹ yêu quý chư vị cũng là cái tình, đều là cái tình nơi con người. Đương nhiên chúng ta giảng từ góc độ khác, cha mẹ sinh ra chư vị, nuôi dưỡng chư vị, thì chư vị nên đối tốt với họ, chính là nên như vậy. Cho nên chư vị nói chư vị không tốt với cha mẹ, thì từ cái lý của người thường thì không chấp nhận được, từ trên tầng thứ cao mà xét thì cũng không được. Nhưng tu luyện thì phải dần dần buông bỏ cái tình này.

Đệ tử: Pháp môn này của chúng ta có phải là siêu xuất khỏi pháp môn Quán Âm và Di Lặc?

Sư phụ: Quán Âm không có pháp môn, Di Lặc cũng không có pháp môn; [kia] là do ma loạn Pháp mà bịa ra. Chư vị hãy học thật kỹ Pháp này thì chư vị sẽ biết. Kỳ thực rất nhiều chuyện tôi đều giảng ra rồi; điều chúng ta luyện là toàn bộ vũ trụ —một điều to lớn như vậy— chư vị thử nghĩ xem Nó là gì. Sao có thể dùng những thứ tà pháp đó để so sánh chứ?

Đệ tử: Ba năm trước con đã quy y nơi cửa Phật [nhưng] chưa thọ giới, thì có ảnh hưởng gì tới tu luyện Pháp Luân Đại Pháp sau này không?

Sư phụ: Ngay cả hình thức còn không theo thì sao tính là quy y được? Chưa quy y, chư vị chỉ là tin Phật giáo, chỉ có thể nói như vậy. Cái gọi là quy y cũng không hề gì, cái đó không ảnh hưởng gì, Phật không coi trọng tôn giáo, chỉ coi trọng nhân tâm. Quy y ấy không phải là quy vào Phật, mà là quy vào tôn giáo. Tu môn nào là việc cá nhân chư vị. Chư vị nói chư vị chỉ tu trong Phật

giáo thì chư vị cứ tu trong Phật giáo, chư vị nói chư vị tu trong Pháp Luân Đại Pháp thì chư vị cứ tu trong Pháp Luân Đại Pháp. Mọi người tới [đây] đều là duyên phận, tôi phải có trách nhiệm với mọi người. Nên tôi nói với mọi người rằng, hiện giờ trong Phật giáo rất không dễ tu, thời kỳ mạt Pháp này thật là loạn, hòa thượng bản thân còn rất khó tự độ. Không bảo chư vị biết cũng là không có trách nhiệm.

Đệ tử: Thưa Thầy, nguyên anh là chủ ý thức tu thành phải không? [Nếu] phó ý thức cũng tu thành thì là quả vị gì? Nguyên anh tu thành rồi đi không gian khác, vậy [giữa] nó và bản thể thì ai chi phối nó?

Sư phụ: Chính là chủ ý thức của chư vị làm chủ tể[90]cái thân thể này mà tu thành [nguyên anh]. Phó ý thức trong pháp môn này của chúng ta tương lai sẽ làm hộ pháp của chư vị, [nó] đồng thời đắc Đạo. Nguyên anh của chư vị là bản thân chư vị tu luyện ra, đương nhiên do bản thân chư vị chi phối. Đi không gian khác gì chứ? Chư vị không làm chủ nó, thì nó cũng sẽ không động, nó chính là thân thể sau khi viên mãn: Phật thể.

Đệ tử: Trong tình huống nào có thể dùng công năng của mình?

Sư phụ: Người nêu ra câu hỏi này nếu chư vị chưa nghe giảng, thì tôi có thể lượng thứ cho chư vị. Hôm nay đã là buổi thứ mười, chư vị còn nghĩ tới dùng công năng, dùng công năng làm gì? Để làm việc gì? Tâm chấp trước đó sao còn chưa bỏ? Đương nhiên là một người tu luyện, nên xuất [ra công năng] thì nó sẽ xuất, [khi] có thể dùng thì sẽ biết. Chư vị không được chấp trước vào những thứ này. Mang theo bất kỳ tâm hữu cầu nào cũng đều không thể đắc Pháp.

Đệ tử: Học viên Pháp Luân Đại Pháp qua tu luyện mà đạt tới tầng thứ khác nhau, mấy năm sau họ sẽ đến [vị trí] nào?

Sư phụ: Phó xuất bao nhiêu đắc được bấy nhiêu, [ai] tu luyện thì tốt nhất sẽ viên mãn công thành; tu luyện kém một chút [thì] tầng thứ đó cũng không tệ, nhưng mà, có thể không nhảy xuất khỏi tam giới. Bởi vì chư vị chỉ khi thật sự đắc quả vị, mới có thể nhảy ra khỏi tam giới. Có người rất giỏi, có thể tu được rất cao; có người nửa tu nửa không[91], thì cũng có thể đắc được một chút, có thể làm Thiên nhân của tầng thứ khác nhau trong tam giới.

Đệ tử: Trong tình huống nào thì Pháp thân tự mình đi mất?

Sư phụ: Chừng nào chư vị là người tu luyện thì Ông sẽ quản chư vị, mãi tới khi chư vị viên mãn. Trừ phi không tu luyện nữa, triệt để không tu luyện nữa, Ông cũng thất vọng rồi, thấy chư vị quả thật không được nữa, vậy thì Ông cũng không quản chư vị nữa. Pháp Luân cũng như vậy, chẳng hạn chư vị không tu luyện nữa, người thường liệu có thể mang một thứ như thế này sao? Chư vị muốn Nó thì cũng vô dụng, bởi vì chư vị không tu luyện thì Nó cũng không khởi tác dụng đối với chư vị.

Đệ tử: Nguyên thần, chủ nguyên thần và thức thần là cùng một ý nghĩa phải không?

Sư phụ: 'Chủ nguyên thần' chính là bản thân chư vị, chư vị nghĩ gì, chư vị làm gì, lúc bình thường chư vị làm những gì thì chính là bản thân chư vị. 'Phó nguyên thần' nó cùng với chư vị đồng thời từ trong thai mẹ giáng sinh mà ra, gọi cùng một tên với chư vị. Nhưng

nó và chư vị có sự khác biệt, chư vị làm chuyện gì nó cũng biết; nó làm việc gì chư vị không hề biết. Cho nên về căn bản mà giảng lại không phải [cùng] là một [nguyên] thần, như vậy căn bản lại cũng không phải là bản thân chư vị. Chỉ có bản thân chư vị, tức là ta muốn làm gì, thực thi việc gì, lúc rất rõ ràng minh bạch thì đó là tự kỷ chân chính của chư vị. Con người chính là như vậy, xưa nay vốn là một loại hình thức như vậy, cho nên đều có phó nguyên thần. 'Nguyên thần' là một cách nói khái quát, một cách khái quát mà giảng phó nguyên thần và nguyên thần đều tính là ở trong đó, cho nên chúng tôi giảng nguyên thần, nguyên thần. Tại đây chúng tôi giảng là 'chủ nguyên thần' và 'phó nguyên thần'. Còn nói về 'thức thần', đó là điều giảng trong Đạo giáo, đó họ là nói đến chủ nguyên thần.

Đệ tử: Mang thai rồi có thể luyện Pháp Luân Đại Pháp không?

Sư phụ: Có thể, không hề gì. Trước kia có người đưa tờ câu hỏi, nói rằng 'phụ nữ mang thai luyện Pháp Luân Đại Pháp, Pháp Luân kia xoay chuyển trong bụng, Ông nói xem em bé đó có thể chịu được không?' Tôi nói với mọi người, rằng nó không ở cùng một không gian. Nếu ở cùng một không gian, mà Pháp Luân xoay tới xoay lui ở trong, thì đến ruột của chư vị cũng không chịu nổi; không ở cùng một không gian. Các không gian đều có hình thức tồn tại của thân thể chư vị.

Đệ tử: Con thấy phiền não vì dáng lùn, xin hỏi có thể cao lên được không?

Sư phụ: Làm sao chuyện gì cũng tới hỏi tôi? Ở đây tôi dạy là người luyện công. Ôm giữ những tâm chấp trước này mà tu liệu có được chăng?! Dáng lùn có ảnh

hưởng chư vị tu luyện không? Điều tôi dạy nơi đây là Đại Pháp tu luyện lên tầng thứ cao. Chư vị muốn làm người thường, còn muốn làm một người thường có hình tượng hoàn mỹ, thì đừng tới tìm tôi, hãy tới bệnh viện làm cái gì đó gọi là phẫu thuật thẩm mỹ đi. Thời gian lâu như vậy giảng đã mười buổi rồi, có người vẫn còn không biết tôi đang giảng điều gì, sao những chuyện này chư vị còn tới hỏi tôi chứ? Chuyện của người thường chúng tôi không quản, chư vị ôm giữ tâm chấp trước này tới nghe giảng cũng không được, không đắc được gì cả. Nhưng tôi biết rằng, sau khi thông qua học Pháp chư vị sẽ minh bạch ra.

Đệ tử: Trước khi luyện Pháp Luân Đại Pháp tiến hành xoa bóp [được không]?

Sư phụ: Xoa bóp gì chứ? Khi đại mạch, khí cơ này của Pháp Luân Đại Pháp chúng tôi vận chuyển thì mọi thứ đều làm cho chư vị rồi, chư vị còn xoa bóp gì đây? Chúng tôi dạy chư vị gì thì chư vị luyện nấy, những gì không dạy chư vị thì chư vị nhất quyết không được thêm lung tung những thứ này vào trong đó, [nó] đều có mang những tín tức loạn bát nháo của các loại khí công, tín tức của khí công giả, thứ gì cũng có. Không được thêm vào thứ gì cả, ngay cả ý niệm cũng không được thêm vào. Tu luyện một cách hết sức thuần tịnh thì mới nhanh được.

Đệ tử: Con là giáo viên thể dục, [người ta] yêu cầu con dạy cho học sinh một số thứ trong công pháp của những môn phái khác, như là Nhất Chỉ thiền, Thái Cực quyền thì nên làm thế nào?

Sư phụ: Vậy thì chư vị hãy dạy Pháp Luân Đại Pháp của chúng ta, làm chuyện tốt biết mấy. Đương nhiên

chư vị muốn luyện Pháp Luân Đại Pháp tôi mới bảo chư vị làm như vậy. Nếu chư vị dạy những thứ khác, thì vẫn quả thực là không được. Chư vị nói chư vị không luyện Pháp Luân Đại Pháp, vậy tôi cũng không quản. Bởi vì, tôi bảo chư vị này, tu luyện chân chính thì phải chuyên nhất. Kỳ thực vấn đề cụ thể như thế này là tôi không hề muốn giải đáp, chư vị đều có thể tự cân nhắc mà làm.

Dùng thủ pháp khí công khác để khám bệnh cho người ta cũng không được, chư vị hễ dùng là sẽ thêm vào những thứ khác, nó liền tới, công của chư vị sẽ bị loạn cũng như thế.

Đệ tử: Dùng băng tiếng của công pháp khác để luyện công có được không?

Sư phụ: Những thứ này đều mang theo tín tức của môn đó. Tôi giảng thế này rồi sao vẫn hồ đồ như vậy chứ? Chư vị luyện Pháp Luân Đại Pháp thì chư vị là luyện Pháp Luân Đại Pháp, những thứ kia căn bản chư vị ngay cả động vào cũng không thể động, hễ động là sẽ nhiễm lên thân chư vị. Mời thần đến thì dễ tiễn thần đi thì khó[92], chư vị không thể tiễn nó đi được. Pháp thân của tôi cũng không muốn quản, ngộ tính của chư vị kém như vậy, Pháp này đã giảng ra tới mức độ này rồi, chư vị vẫn còn như thế! Vậy thì hãy đợi tự chư vị ngộ, tự mình ngã lộn nhào, thực sự khiến chư vị ngã thật đau, không chịu được nữa, từ đó mới có thể trừ bỏ tâm của chư vị.

Đệ tử: Khí sinh ra khi bị nấc thì nuốt vào trong miệng hay nhổ ra ngoài?

Sư phụ: Khí do chư vị bị nấc chư vị còn nuốt nó làm gì? Hãy nhổ ra ngoài. Chúng ta khi điều chỉnh thân thể

đa số nấc đẩy ra thì đều là khí thải, đều là khí bẩn, bởi vì nó là thuộc về khí bẩn trong phủ tạng.

Đệ tử: Xuất phát từ mục đích hành thiện có thể ngăn cản những người luyện công khác không?

Sư phụ: Không được. Con người chính là như vậy. Họ tiến vào cửa nào là lựa chọn của tự họ; chư vị thấy Pháp Luân Đại Pháp chúng ta hễ mở lớp thường luôn có mấy khí công giả cũng đồng thời tới mở lớp, chính là xem các vị vào cửa nào. Con người đắc Pháp quả là không dễ, đắc chính Pháp càng khó hơn. Chúng ta có thể nói cho mọi người biết, khuyến thiện mà họ không nghe, không nghe thì thôi. Chư vị cố ngăn cản họ, họ không muốn thành Phật mà chư vị cứ nhất quyết muốn họ phải thành Phật, nào có đạo lý đó? Tự họ phải tu bằng cái tâm của họ, họ không muốn tu thì chư vị có thể quản được chăng? Họ muốn thành ma thì cũng chịu thôi, chính là đạo lý này.

Đệ tử: Trạng thái kết ấn sau khi luyện xong mỗi bộ công pháp và kết ấn khi bắt đầu bài công pháp tiếp theo có thể không bỏ tay ra không?

Sư phụ: Phải rồi. Chư vị luyện bài tiếp sau thì không cần bỏ tay ra nữa, trực tiếp đã kết ấn, sau đó tiếp tục bài công pháp tiếp theo. Nhưng mỗi bài công pháp yêu cầu làm chín lần thì ắt phải làm chín lần, dừng lại [để] kết ấn, sau đó chư vị làm tiếp. Vì sao cần làm như vậy? Vì như mọi người biết, khi luyện công tại cao tầng chúng ta giảng vô vi, không hề có bất cứ ý niệm nào. Chư vị cứ mãi đếm số, kỳ thực tu luyện đến cao tầng, chư vị có thể cứ nghe mãi băng ghi âm sao? Mục đích của việc nghe băng ghi âm kia chính là để nghe được năng lượng tốt có mang theo trong âm nhạc của môn

chúng ta. Đồng thời lại có thể khiến người luyện công một niệm thay vạn niệm, nghe được âm nhạc chư vị sẽ không nghĩ tới những chuyện bất hảo khác, tư tưởng của chư vị sẽ không bị tạp, chủ yếu là mục đích này. Đến tu luyện khi đến tầng thứ cao, mọi người thử nghĩ xem, chư vị có thể cứ mãi nghe nhạc hay đếm số không? Không được. Mỗi lần chúng ta luyện công đều là chín lần, cứ như vậy sẽ khiến bộ cơ này, khí cơ, cơ chế mà tôi cài cho chư vị là cố định vào số chín, cho nên nếu chư vị luyện công tại tầng thứ cao thì chư vị hoàn toàn không cần đếm số. Bản thân chư vị ở đó luyện công, khi chư vị làm đến chín lần, đảm bảo bộ cơ đó nó sẽ đóng lại, lực lượng của nó rất lớn, có thể cảm giác lực lượng của nó tồn tại, tự bản thân nó sẽ điệp khấu tiểu phúc. Tới lần thứ chín thì tự nó sẽ đẩy Pháp Luân. Tay của chư vị là tùy theo cơ mà chuyển động, tới tầng thứ cao thì chính là như vậy.

Đệ tử: Trong Quán Thông Lưỡng Cực Pháp có phải trước tiên nghĩ tới hai cái ống rỗng không?

Sư phụ: Đương nhiên, khi Quán Thông Lưỡng Cực Pháp chủ yếu là bảo mọi người, để thêm vào trong tư tưởng mọi người một khái niệm như vậy, thân thể của ta như một cái ống rỗng, giống hai cái ống rỗng hoặc giống một cái ống rỗng. Chủ yếu là khi quán thông khiến dòng năng lượng này của chư vị thông suốt không gặp trở ngại, trong thân thể không có trở ngại, chủ yếu là ý tứ ấy. Nhưng khi chư vị luyện công thì không được nghĩ mãi mình là cái ống rỗng, trước khi luyện công thêm vào cách nghĩ như vậy là được rồi.

Đệ tử: Không thể kiên trì đứng được, thì ngồi có thể luyện công không?

Sư phụ: Đại Pháp này của chúng ta chính là yêu cầu những người thật sự có thể tu luyện. Chư vị nói chư vị không thể đứng được mà vẫn muốn luyện, bởi vì chư vị luyện như vậy sẽ không thể đạt được yêu cầu của luyện công, bộ cơ này cũng dễ bị lệch, không giống với yếu lĩnh của chúng tôi.

Đệ tử: Niệm Phật, bái Phật có ảnh hưởng tu luyện không?

Sư phụ: Có ảnh hưởng. Người tin Phật giáo, tôi nói với chư vị, Pháp trong Phật giáo không phải là toàn bộ Phật Pháp, nó chỉ là một bộ phận rất nhỏ bé trong Phật Pháp. Tín đồ Phật giáo vẫn luôn không dám thừa nhận thực tế này; kỳ thực ngay cả kinh sách [Phật giáo] cũng có luận thuật [như vậy]. Chư vị tu pháp môn nào là một vấn đề nghiêm túc. Chư vị muốn tu pháp môn nào chúng tôi cũng không phản đối, chư vị cứ tu. Nếu chư vị muốn tu pháp môn này thì chư vị là tu pháp môn này. Bất nhị pháp môn; trong Phật giáo quá khứ đều không cho phép loạn tu, chư vị niệm tên của họ, thì chẳng phải chư vị muốn để họ quản chư vị hay sao? Chư vị niệm tên của họ làm gì đây?

Đệ tử: Trong những khí công thịnh hành ở Trung Quốc những môn nào thuộc về chính Pháp?

Sư phụ: Giả nhiều hơn thật mấy trăm lần. Chúng tôi không thể điểm danh, không thể làm như vậy, không thể chuyện gì cũng nói rõ ra, như vậy thì con người tu cũng quá dễ rồi. Nhưng có một số chúng ta cũng nên là có thể phân biệt ra.

Đệ tử: Kinh Lăng Nghiêm là do chính miệng Thích Ca Mâu Ni truyền ra phải không?

Sư phụ: Kinh Lăng Nghiêm à, tôi bảo mọi người này, Thích Ca Mâu Ni không hề nói mình đã truyền Lăng Nghiêm Kinh, Kim Cương Kinh, [hay] Tâm Kinh. Thích Ca Mâu Ni khi còn tại thế, hoàn toàn không hề giảng rằng ta truyền kinh sách nào đó, cũng không hề đặt tên. Thích Ca Mâu Ni giảng Pháp; là người đời sau chỉnh lý ra kinh sách, đặt tên cho kinh sách, gọi là kinh này kinh kia. Đều là người đời sau chỉnh lý ra, và đặt tên. So với điều mà Phật lúc tại thế giảng —thời gian, không gian, tính nhắm thẳng— đều đã thay đổi rồi; thêm vào là những giải thích và những thay đổi một cách vô ý hay cố ý khi người đời sau chỉnh lý, thêm nữa là ký ức không hoàn chỉnh v.v., những điều của Phật trong đó đã không còn nhiều nữa.

Đệ tử: Phật thờ cúng trong nhà có thể dâng hương không?

Sư phụ: Chư vị muốn dâng hương thì dâng hương thôi. Chư Phật đều tôn kính lẫn nhau, đều là Phật gia, không có chuyện là ta tôn kính vị này mà không tôn kính vị kia, không có ý này. Đều là Phật gia thì đều phải tôn kính. Nhưng tu môn nào là vấn đề nghiêm túc, kính [trọng] là vấn đề kính [trọng], tu là vấn đề tu.

Đệ tử: Người tu luyện Pháp Luân Đại Pháp có thể ăn hành, gừng, tỏi chăng?

Sư phụ: Tôi bảo mọi người này, người thường chúng ta làm cơm, bảo chư vị cho hành, gừng, tỏi thì tôi nói rằng cũng không vấn đề gì. Nếu chư vị không phải là tu luyện tập thể chư vị không can nhiễu tới người khác, thì chư vị ăn ít đi một chút, chư vị đừng ăn nhiều. Bởi vì những thứ này mùi vị kích thích rất mạnh. Nói rằng tôi nghiện, chỉ thích ăn hành chấm tương, đó

cũng là nghiện, cũng là chấp trước. Nghĩa là chúng ta không truy cầu thứ này. Hơn nữa cái mùi vị này, phàm là những thứ có mùi vị kích thích, thì đối với thần kinh của chư vị sẽ kích thích rất mạnh, dễ gây nghiện. Đồng thời, những linh thể mà chư vị tu luyện xuất lai kia, cũng không thể chịu nổi cái mùi này. Uống rượu cũng như vậy, cho nên mọi người thử nghĩ xem, nó chính là vấn đề này. Đương nhiên chư vị ăn ít đi một chút, bởi vì chư vị tu luyện trong người thường, chư vị không chấp trước mà ăn một chút cũng không sao. Tự mình hãy thu xếp thích đáng quan hệ này; nói rằng chúng ta tu luyện trong người thường, [phù hợp] ở mức độ tối đa, dẫu sao cũng để chư vị giống với người thường. Nhưng tự mình nên dùng tiêu chuẩn của người luyện công mà yêu cầu bản thân.

Đệ tử: Vì sao có người lần đầu tiên nghe giảng bài có ba, bốn hôm đã cảm thấy Pháp Luân xoay chuyển? Chỗ nào cũng có, đều xoay chuyển, nhưng có người đã học tới ba lớp, nhưng vẫn không có cảm giác?

Sư phụ: Có người học tập Pháp Luân Đại Pháp này, đi theo lớp học [các nơi], cảm thấy Pháp này tốt, đây là khẳng định. Nhưng mà, tâm trị bệnh của họ hoàn toàn không buông bỏ, nói rằng tôi theo thêm vài lớp thì bệnh này sẽ khỏi, có người như vậy. Đương nhiên ôm giữ tâm thái nào cũng đều có, những người đi theo lớp không phải đều tới để tu luyện, tới để cầu Pháp. Còn có người vốn là không mẫn cảm, khi Pháp Luân bắt đầu xoay chuyển thì không biết, đợi tới khi Nó ổn định xong, thì chư vị lại càng không biết. Chúng ta có rất nhiều người rất mẫn cảm, ngay lúc ban đầu đã cảm thấy Pháp Luân này xoay chuyển tới xoay chuyển lui,

cuối cùng lại không cảm giác nữa. Vì sao không cảm giác nữa? Bởi vì Pháp Luân đó, khi Nó thích ứng được rồi thì chư vị sẽ không còn cảm giác nữa; lúc đó còn cảm giác gì nữa? Chư vị có biết được khi bình thường dạ dày này của chư vị đang co bóp không? Tức là khi trở thành một bộ phận của thân thể thì chư vị sẽ không cảm giác thấy được. Máu trong huyết quản đang chảy chư vị có cảm giác thấy không? Ý tứ là như vậy.

Đệ tử: Hiện tại con sắp tới Hàn Quốc, nếu người Hàn Quốc muốn học Pháp Luân Đại Pháp thì có thể dạy họ không?

Sư phụ: Đương nhiên có thể. Dùng tiếng Triều Tiên để phiên dịch cho họ. Chư vị có thể phiên dịch ra mà giảng cho họ, vậy không vấn đề gì, Đại Pháp cần truyền cho toàn nhân loại.

Đệ tử: Một người học Pháp cả nhà thọ ích, thế còn toàn bộ người nhà đều không học Pháp Luân Đại Pháp, cũng không tin vào công [Pháp] mà đôi khi còn châm chọc, thì họ có thể thọ ích được không?

Sư phụ: Vấn đề này cần xét theo hai phương diện. Có người châm chọc chư vị, có lẽ là khảo nghiệm tâm của chư vị với Pháp này có vững vàng hay không, có kiên định hay không. Người nhà có thể nói với chư vị những lời không dễ nghe, cũng là giúp chư vị tiêu nghiệp, nó có thể có nhân tố về nhiều phương diện tồn tại. Đương nhiên chúng ta giảng trong tình huống thông thường, không phải trong [tình huống] cực đặc thù này, luyện công khẳng định là toàn gia thọ ích. Ngay cả trường trong nhà chư vị cũng phải thanh lý ra hết, đương nhiên trong hoàn cảnh của một trường như vậy những người này là đã được thọ ích rồi. Còn một loại

[tình huống] là có thể người nhà bị một loại ma khống chế, ngược lại mà xét thì cũng là việc tốt, [để] kiên định chư vị mà, kiên định rồi thì Sư phụ sẽ thanh lý.

Đệ tử: Chúng con một lòng một dạ tu luyện Pháp Luân Đại Pháp, thực lòng mà tu luyện cũng tức là đệ tử Pháp Luân Đại Pháp rồi, nhưng còn chưa tu luyện tới quả vị La Hán mà đã chết đi [thì sao]?

Sư phụ: Giống như tôi vừa giảng, chư vị phó xuất bao nhiêu thì đắc được bấy nhiêu. Cho nên chúng tôi giảng tu luyện nếu muốn đạt được viên mãn thì hãy tận dụng thời gian tu luyện! Mọi người biết trong chùa kia vì sao lại gọi điện mà Thích Ca Mâu Ni ngồi tọa là 'Đại Hùng bảo điện' không? Bởi vì Thích Ca Mâu Ni giảng tu luyện Phật Pháp phải dũng mãnh tinh tấn như 'hùng sư'[93]! Cho nên thời bấy giờ có người [ví] Ông là 'hùng sư'. Ngoài ra chúng ta là tính mệnh song tu, những người thực sự tinh tấn thì nhất định sẽ kéo dài sinh mệnh mà viên mãn.

Đệ tử: Muốn bái Thầy làm sư?

Sư phụ: Tôi bảo mọi người này, [với] người chân chính tu luyện Pháp Luân Đại Pháp tôi đều phải coi chư vị như đồ đệ mà dẫn dắt. Cấp cho chư vị nhiều thứ như thế này, cài cho chư vị nhiều thứ như thế này, Pháp đã giảng cho chư vị đến mức này rồi, công cũng dạy cho chư vị rồi, Pháp thân của tôi sẽ bảo hộ chư vị luyện công. Như vậy còn không phải là dẫn dắt chư vị như đồ đệ sao? Người ta độc tu đơn truyền[94]cũng không có dẫn dắt như vậy đâu. Nói với chư vị rằng, tôi đã làm việc trước nay chưa từng có ai làm, đã mở ra cánh cửa to lớn nhất. Nhưng chúng tôi không giảng hình thức xưa kia; nói như mọi người đều quỳ tại đây dập đầu

trước tôi, chắp tay lạy, thì chúng ta là bái sư rồi; tôi không hề giảng điều này. Vì sao không giảng điều đó? Mọi người nghĩ xem, chư vị không tu luyện, chư vị bái lạy thì có tác dụng gì chứ? Chư vị nói tôi là đệ tử Pháp Luân Đại Pháp, tôi cũng dập đầu bái sư rồi, Lý Hồng Chí thừa nhận tôi là đệ tử. Chư vị ra khỏi cửa lại muốn gì làm nấy, chư vị làm chuyện tổn hại Pháp Luân Đại Pháp chúng tôi, chư vị không chiểu theo yêu cầu của Pháp này mà làm, chư vị có thể được tính là đệ tử không? Cho nên tôi không giảng cái hình thức ấy, ngược lại chư vị còn làm bại hoại danh tiếng chúng tôi, do đó tôi hoàn toàn không giảng hình thức này. Chư vị tu thì chư vị chính là đệ tử môn này, chúng tôi sẽ có trách nhiệm với chư vị; chư vị không tu vậy thì chúng tôi không thể chịu trách nhiệm với chư vị được, chư vị cũng không phải là đệ tử môn này. Chính là đối đãi như vậy.

Đệ tử: Khi luyện Quán Thông Lưỡng Cực Pháp "ý tưởng"[95]*, "cảm giác" có phải là không phù hợp với yêu cầu không?*

Sư phụ: Đúng rồi. Đừng cảm giác cũng đừng ý tưởng gì hết. Chư vị chỉ quản việc luyện, tĩnh tĩnh mà luyện, không nghĩ gì cả.

Đệ tử: Khi người khác nói chuyện, trước lúc họ nói con thường có thể biết họ sắp nói những gì? Vì sao?

Sư phụ: Đây chính là vì chư vị đã có công năng tha tâm thông[96], nếu chư vị chăm chỉ luyện công thì có thể gia cường nó. Nhưng không được dùng nó làm việc bất hảo. Không làm những việc bất hảo thì có thể giữ được nó. Người khác nghĩ chư vị không tốt chư vị không được tức giận, hãy dùng tiêu chuẩn của người luyện công mà yêu cầu bản thân.

Đệ tử: Con ở xa tận Thượng Hải, trong khi luyện công nếu có nghi vấn thì liên hệ với ai?

Sư phụ: Thượng Hải không tính là xa. Học viên chúng ta có việc gì cùng nhau giao lưu một chút thì cũng khá tốt. Bởi vì một số người nghe giảng xong rồi, nhưng tôi giảng nhiều quá không thể nhớ hết. Có thể dùng băng tiếng, cố gắng nghe nhiều băng tiếng. Thượng Hải cách chỗ của chư vị gần nhất chính là trạm phụ đạo Hợp Phì. Thượng Hải có lời mời, nhưng mãi không có xác nhận cuối cùng. Thượng Hải cũng có không ít người học, cũng có rất nhiều người tới học, có thể cùng nhau giao lưu đề cao. Thượng Hải, Vũ Hán, Quảng Châu, Trịnh Châu, Trùng Khánh, Thành Đô, nói chung là toàn quốc hầu như tất cả các thành phố lớn đều có trạm phụ đạo Pháp Luân Đại Pháp chúng ta, đều có thể liên hệ. Kỳ thực có một số sự việc, [nếu] tự mình chiểu theo Pháp này mà làm, tôi nghĩ đều có thể ngộ ra được. Bởi vì tôi đều đã giảng ra một cách hệ thống. Tương lai chúng ta sẽ còn xuất bản sách, cung cấp thuận tiện lớn hơn nữa cho tu luyện.

Đệ tử: Khi đả tọa lúc bình thường thường hay ngửi thấy một mùi thơm?

Sư phụ: Đây là điều rất bình thường, rất bình thường. Bởi vì loại mùi thơm này nó bắt nguồn từ không gian khác.

Đệ tử: Chưa tham gia lớp học thì có thể đắc Pháp Luân không?

Sư phụ: Người chân chính tu luyện Pháp Luân Đại Pháp, chư vị học theo sách, thật sự có thể theo yêu cầu trong sách mà làm, thì có thể đắc được như nhau. Tức là chư vị chân chính tu luyện thì có thể [đắc] được.

Đệ tử: Trong khi ngủ con dùng tay sờ được Pháp Luân? Phía trước ngực trái, còn nhớ rất rõ ràng, dùng tay đẩy có thể di chuyển trái phải, nhưng khi con tỉnh dậy vừa sờ vào thì không có gì cả?

Sư phụ: Đó là chư vị làm chủ thân thể tại không gian khác mà sờ được. Đúng, khi chư vị tỉnh lại cái thân thể này mà sờ thì không còn nữa rồi. Bởi vì nhục thân phải hoàn toàn đồng hóa sau đó mới có thể sờ được.

Đệ tử: Chữ Nhẫn trong đặc tính Chân-Thiện-Nhẫn của vũ trụ này, trong xã hội người thường còn dễ lý giải, trên tầng thứ cao không có tranh đấu không có mâu thuẫn, mà cũng cần có Nhẫn là vì sao? Vũ trụ vì sao cần Nhẫn?

Sư phụ: Vũ trụ này không giống như lý giải đó của chư vị, Nó là một hệ thống khổng lồ phức tạp lắm. Ngoài sự tồn tại của chủng nhân loại hữu hình này, còn có tồn tại chủng nhân loại vô hình. Không gian mà chúng tôi nói, chẳng hạn không gian cao tầng cũng có vấn đề tồn tại nơi tầng thứ của họ. Tôi bảo chư vị này, tại rất nhiều nơi xa xôi cũng đều có tồn tại thân thể giống nhân loại chúng ta, sắc thân như thế này khá nhiều, trải khắp vũ trụ. Hơn nữa trong các tầng thứ khác nhau còn có chư Giác Giả khác nhau, giữa họ với nhau cũng có tồn tại quan hệ xã hội. Cũng có hình thức như vậy thuộc tầng thứ cao hơn tồn tại; Nhẫn mà chư vị lý giải là Nhẫn được lý giải trên cơ sở tư tưởng con người, Nhẫn còn tồn tại nội hàm cao hơn. Chư vị [bảo] không có điều đó có được không? Chư vị đứng tại góc độ người thường đây mà chư vị lý giải Đại Pháp này thì hoàn toàn không thể lý giải được.

Đệ tử: Có chuyện mất đức giữa vợ chồng với nhau hay không?

Sư phụ: Đúng vậy. Chư vị cứ hay đánh vợ mình, tôi thấy chư vị đã nợ họ rồi; chư vị cứ hay mắng chửi chồng mình thì chư vị cũng nợ họ giống như thế. Đều là con người, đều là sinh mệnh, ai với ai cũng đều là loại quan hệ nghiệp lực ấy. Con cái và cha mẹ cũng có tồn tại loại quan hệ này, bởi vì nhục thân của nó là chư vị cấp cho, nhưng sinh mệnh của nó lại không phải chư vị cấp cho, cho nên cũng không thể đối xử với nó quá phận quá. Là con cái mà đối với cha mẹ nuôi dưỡng chư vị sinh ra chư vị thì tối thiểu họ đã nuôi dưỡng chư vị, có ân có đức đối với chư vị, chư vị phải tôn kính họ, nếu không chư vị cũng đã nợ người ta rồi.

Đệ tử: [Từ khi] tham gia lớp học tới nay chân của con bệnh vẫn chưa thấy khỏi?

Sư phụ: Chư vị không buông được cái tâm này rồi, tại đây tôi không phải tới trị bệnh cho chư vị. Chư vị không buông bỏ được thì tôi không thể quản gì được; không sợ chư vị có bệnh, chỉ sợ chư vị không buông tâm xuống được; thêm nữa chư vị không tin vào tu luyện thì lại càng không có cách nào. Ở đây [tôi] quản là người tu luyện. Một người thường, thì Pháp thân của tôi không quản. Tôi cũng không thể tự tay trị bệnh cho chư vị. Cách nghĩ đến để trị bệnh này của chư vị, chủng tư tưởng này mà không bỏ đi, chư vị không thể coi mình là người luyện công thì quản thế nào? Tôi không phải tới để trị bệnh, mà là để truyền Phật Pháp.

Đệ tử: Trong mộng thấy chỗ thiên mục Pháp Luân đang xoay chuyển? Lại nhìn thấy vật chất màu trắng, còn nhìn thấy cao thủ võ công v.v.?

Sư phụ: Đó không phải là mộng, chính là chư vị đã nhìn thấy. Đây đều là bình thường, nhìn thấy điều gì thì cũng đều là bình thường. Đừng chấp trước nó, đừng truy cầu nó, cứ tự nhiên, tĩnh tĩnh quan sát là được rồi.

Đệ tử: Thường xuất hiện cảm giác toàn thân cao, lớn, trống rỗng?

Sư phụ: Phải rồi. Thân thể người, thân thể tại không gian khác, khi luyện công nó sẽ biến lớn, thân thể tại không gian khác bao gồm nguyên thần trong đó, đều có thể biến lớn và thu nhỏ. Có người biến tới mức cảm thấy mình rất nhỏ, có người cảm thấy rất lớn, đây đều là hiện tượng chính thường. Khi luyện công đều sẽ xuất hiện, công đang tăng trưởng mà dung lượng của thân thể cũng đang lớn hơn lên.

Đệ tử: [Trong] năm bài công pháp, bài một, bài ba, và bài năm có động tác nam tả nữ hữu, bên nào là âm, bên nào là dương?

Sư phụ: Bên trái được coi là dương, bên phải được coi là âm; sau lưng được coi là dương, phía trước được coi là âm; thân trên được coi là dương, thân dưới được coi là âm.

Đệ tử: Chúng sinh trên trái đất có phải sẽ không luân hồi nữa?

Sư phụ: Trọng điểm của luân hồi chính là nói sinh mệnh trên địa cầu này, lẽ nào có thể không luân hồi? Con người làm người không phải là mục đích, hãy nhanh chóng nắm chắc cơ hội làm người này mà tu luyện cho tốt, đời sau không chừng sẽ chuyển sinh thành thứ gì đó, không có thân thể người thì sẽ không cho chư vị tu luyện nữa. Nhưng không phải ai ai cũng đều tu luyện,

mọi người đều tu luyện cũng không nhất định đều tinh tấn. Xã hội nhân loại sẽ vĩnh viễn tồn tại.

Đệ tử: Trong mộng xin Thầy ký tên, ký xong tên của mình, và nghe Thầy nói về tâm tính, sau khi tỉnh dậy lại cảm thấy người trong mộng càng ngày càng không giống Thầy?

Sư phụ: Đúng đó. Mọi người phải hết sức chú ý những chuyện này, họ lẽ nào có thể ký tên cho chư vị trong mộng, nói chuyện tâm tính gì gì đó, lấy cờ hiệu của chúng ta[97], giảng những thứ gì đi nữa thì cũng không nhất định [là vậy]. Mọi người phải hết sức chú ý, đây chính là do chấp trước cầu ký tên dẫn khởi. Kỳ thực Pháp này của chúng ta đã thuyết rất rõ ràng [vấn đề này] rồi, chỉ là chư vị có muốn đối chiếu theo đó hay không. Mọi người nghĩ xem, chúng tôi lặp lại nhấn mạnh rằng, Giác Giả kia không thể giảng Pháp ở đó, giảng Pháp chính là tiết lộ thiên cơ, đều có thể rớt xuống. Họ sao dám giảng Pháp cho chư vị trong mộng chứ, chính là vấn đề này. Cho nên chúng tôi giảng đi giảng lại những điều này, [đó] đều là can nhiễu của ma.

Đệ tử: Thầy giảng không tu tâm tính chỉ luyện động tác thì không đắc công, những thứ như cáo là không giảng tâm tính, chúng chỉ là làm động tác luyện công mà thôi, chúng sao có thể đắc công?

Sư phụ: Người thường cũng có tồn tại năng lượng nhất định, nhưng họ [có] rất ít. Hơn nữa người có căn cơ tốt bẩm sinh[98]còn mang theo năng lượng rất lớn. Những thứ động vật này, nó tại không gian khác nó không chịu cái mê của xã hội người thường, có thể nhìn thấy năng lượng, vậy thì nó vừa trộm vừa luyện, nó cũng có thể đắc được một chút công. Nhưng không

cho phép nó cao. Người mà căn cơ tốt một chút, chư vị luyện công một chút, chư vị không tu tâm tính chư vị cũng có thể tăng lên một chút công. Vì sao? Vì tâm tính của căn cơ chư vị có lẽ cao một chút, tiêu chuẩn tâm tính của chư vị tại đó. Nhưng mà, chư vị nếu muốn tu luyện chân chính, thì chư vị cần tu luyện cho hẳn hoi, nếu không chư vị [muốn] tăng trưởng lên cao hơn thì chư vị cũng không thể tăng trưởng lên được, chư vị không đắc chính Pháp. Là một người bình thường muốn tu luyện, đều phải chân chính tu luyện tâm tính, chư vị mới có thể vọt trội lên, mới có thể nhảy ra được. Tại không gian khác những thứ kia chúng có thể đắc được một chút năng lượng, [và] người kia cũng có thể đắc được một chút năng lượng, nhưng không đáng kể gì cả. Tôi đã giảng rồi, nó nghìn năm tu đạo, vạn năm tu đạo cũng không đủ cho ngón tay nhỏ của Phật vê một cái, nó liền không còn gì cả, nhưng trong người thường đã coi nó rất huyền [diệu] rồi.

Đệ tử: Có người nói một số thành thị phía Nam nghiệp lực rất lớn, con học đại học ở Thượng Hải thì có bị ảnh hưởng không?

Sư phụ: Tôi giảng cho mọi người rằng, tới thời kỳ mạt Pháp không phải [là nói vấn đề] ở địa phương nào, [mà] các nơi đều có người tốt, các nơi đều có người không tốt. Nhưng từ nghiệp lực lớn nhỏ mà giảng, mỗi nơi có hoàn cảnh khác nhau của mỗi nơi. Nhưng tư tưởng của con người xét về một điểm nào đó, có địa khu bất hảo một cách nổi cộm, điều này thì có.

Đệ tử: Dùng thiên mục nhìn thấy màu xanh lam trong ảnh của Thầy biến thành màu vàng kim?

Sư phụ: Đó đều là bình thường. Khi khai thiên mục, con mắt này thấu qua một không gian thì lại có thể [nhìn thấy] là một màu sắc khác.

Đệ tử: Thế giới Pháp Luân trong vũ trụ thì ở hướng nào, vị trí nào?

Sư phụ: Vũ trụ không có cảm nhận về phương hướng giống người ta nhận thức. Tôi nói rằng đó là nơi nào, bao xa, cự ly này sao có thể đo lường với chư vị đây? Không thể dùng [khái niệm] ki-lô-mét kia của người thường mà tính toán, nhưng mà, từ thân thể của tôi có thể phản ánh ra được, bởi vì tôi và Nó có liên hệ. Cho nên học viên của chúng ta nhìn thấy sau thân của tôi có non có nước, lâu đài đình các đẹp đẽ phi thường. Có rất nhiều học viên cũng nói với tôi, họ đã nhìn thấy những cảnh tượng này, kỳ thực đó là chư vị nhìn thấy một phần của Nó thôi.

Đệ tử: Thế giới Pháp Luân và thế giới Cực Lạc trong Tịnh Độ có gì khác biệt?

Sư phụ: Thế giới Pháp Luân chúng ta to lớn hơn, tầng thứ cao hơn, cũng tức là xa hơn.

Đệ tử: Con là giáo đồ Ki Tô[99]*đã được mục sư làm lễ rửa tội?*

Sư phụ: Có thể tu Đại Pháp như nhau. Luyện Pháp Luân Đại Pháp chư vị muốn luyện thì cứ luyện không sao cả. Không ai trừng phạt chư vị, đều là tu luyện chính Pháp. Chư vị muốn ở môn nào là do chư vị quyết định; tôi bảo chư vị này, Ki Tô giáo cũng là chính giáo. Chỉ là [họ] cũng vào thời kỳ mạt Pháp rồi, giáo nghĩa đều [bị] con người ngày nay lý giải lệch lạc rồi. Nhưng tôi không nhìn thấy trong thiên quốc của Jesus có người

phương Đông. Jesus và Jehovah đương thời đều không bảo [tôn] giáo của Họ truyền về hướng Đông.

Đệ tử: Dùi mài nghiên cứu kỹ thuật, nỗ lực học tập tri thức văn hóa có được coi là chấp trước không?

Sư phụ: Chúng ta [nếu] là nhân viên kỹ thuật, [thì] công việc chức trách của chư vị trong đơn vị là làm nghiên cứu. Chư vị không tạo ra thành quả, làm không ra thành tích gì, tôi nghĩ rằng, chư vị cũng không xứng đáng với công việc và tiền lương mà đơn vị cấp cho chư vị. Người luyện công thì đâu đâu cũng đều nên thể hiện ra là người tốt, công việc chúng ta làm thì nên làm nó cho tốt, bởi vì đây không phải chấp trước. Vì sao nói vậy? Chư vị là đang mưu cầu phúc lợi cho người khác, sáng tạo giá trị cho nhiều người trong xã hội hơn nữa. Ít nhất thì chư vị là vì đơn vị, không phải vì một cá nhân chư vị. Đây là việc chư vị nên làm trong xã hội người thường. Còn như học tập tri thức văn hóa có được coi là chấp trước không? Tôi đã giảng, chúng ta cũng cần ủng hộ việc học tập văn hóa. Bởi vì người ta nếu không có tri thức, thì đối với Pháp này của chúng ta cũng rất khó lý giải. Còn như học sinh này có tâm muốn vào đại học thì có phải là chấp trước không? Chư vị cứ mãi nghĩ tới việc vào đại học, ở nhà lẩm bẩm rằng chư vị phải vào đại học, áp lực tinh thần rất lớn, tôi nói rằng đó chính là chấp trước. Đó chẳng phải là chấp trước sao? Cũng giống như hôm nọ tôi giảng, chư vị làm tốt công việc chư vị phụ trách, chư vị xứng đáng với cha mẹ chư vị, xứng đáng với trường học, chư vị học tập cho tốt thì những gì chư vị đáng có chẳng phải sẽ có sao. Chư vị không học tập cho tốt thì chư vị có thể vào đại học không? Chư vị đã học tập tốt rồi, những gì chư vị

nên đắc được chẳng phải sẽ đắc được sao? Chư vị học tập một cách tự nhiên là được rồi, [và] chư vị sẽ vào đại học; cứ nghĩ ngợi mãi, truy cầu mãi, thì đó chính là chấp trước.

Đệ tử: Sau khi nghe Thầy giảng bài thì không còn hứng thú với chuyện của người thường nữa, không còn hứng thú với việc điều chỉnh cấp bậc, với những cuốn sách khác, không biết có đúng không?

Sư phụ: Là như vậy, kỳ thực đó là hiện tượng tự nhiên, nghĩa là thuận theo việc bản thân chúng ta luyện công, tư tưởng thăng hoa, [sẽ] phát hiện một số sự việc nơi người thường chính là những thứ rất thấp, [là] những thứ tầng thứ người thường này. Họ sẽ cảm thấy không có ý nghĩa gì, kỳ thực là cảnh giới tư tưởng của chư vị đã thăng hoa lên trên rồi. Chẳng phải tôi thường giảng câu đó sao? Tôi nói rằng người luyện công này, sau khi lên tới tầng thứ cao, sẽ cảm thấy có một rãnh ngăn lớn với người thường. Điều chư vị muốn nói thì người khác nghe không vào, chư vị cũng không muốn nói chuyện với người thường. Những sự tình giảng trong người thường chư vị hoàn toàn không muốn nghe. Quanh đi quẩn lại chỉ là chút chuyện đó nơi người thường, mấy nghìn năm nay cứ nói đi nói lại chút chuyện nơi người thường đó, chư vị không thích nghe. Thông thường người tu luyện ít nói, không thích lên tiếng; đây cũng là một nguyên nhân, sẽ xuất hiện vấn đề này. Cùng với việc chư vị càng ngày càng thăng hoa, chư vị sẽ phát hiện càng ngày càng coi nhẹ những sự tình này.

Đệ tử: [Trong] bài công pháp thứ năm có bốn động tác tĩnh chỉ[100]*mỗi [động tác] bảo trì thời gian bao lâu?*

Sư phụ: Động tác gia trì công năng này yêu cầu cần luyện thời gian rất lâu, [những người] đi làm thì buổi sáng hàng ngày làm theo thời gian trong băng ghi âm là khả dĩ, kỳ thực không có thời gian cụ thể. [Bài] công pháp này tuy đơn giản, nhưng độ khó lớn phi thường, bởi vì yêu cầu người ta phải ngồi một thời gian rất lâu, hiện tại có người không thể ngồi lâu được như vậy. Không thể ngồi lâu đến vậy, thì chư vị có thể ngồi được bao nhiêu lâu thì tính bấy nhiêu thời gian vậy. Chư vị chia đều nó ra, có thể ngồi thời gian bao lâu [để] sau đó chư vị chia ra một nửa. Kỳ thực khi ngồi đả tọa, cuối cùng định được rồi thì yêu cầu thời gian còn dài hơn, hiện nay chư vị chưa làm được điểm này, thì chư vị hãy từ từ mà luyện. Hiện nay muốn quy định cứng nhắc thì căn bản cũng không phù hợp với thực tế.

Đệ tử: Đồng nghiệp cùng văn phòng chúng con hiện đang luyện tà pháp, tương lai hợp tác thời gian lâu thì nên làm thế nào?

Sư phụ: Đang luyện tà pháp thì chư vị hãy bảo với họ thứ họ luyện không tốt, họ thực sự vẫn muốn luyện, thì tùy họ vậy thôi. Sự việc trong công tác thì cứ qua lại làm việc với họ bình thường, tu luyện chính Pháp thì không sợ thứ gì cả, kệ nó, không hề gì đâu.

Đệ tử: Học viên tham gia lớp học lần này phải chăng thì là đệ tử Pháp Luân Đại Pháp?

Sư phụ: Điều này đã giảng rồi, chân chính tu luyện thì tôi sẽ coi chư vị như đệ tử mà dẫn dắt; không tu luyện thì tôi sẽ không coi chư vị là đệ tử.

Đệ tử: Học Pháp Luân Đại Pháp thì có thể học những tri thức ngoài công pháp [khí công] không?

Sư phụ: Không hề gì. Nào là toán lý hóa, hình học, các vị học tri thức của các vị nơi người thường. Chư vị vẫn đang sống nơi người thường, chư vị chỉ đang tu luyện trong Pháp Luân Đại Pháp; những việc nơi người thường chư vị không làm cũng không được.

Đệ tử: Trong khi luyện công đôi khi trong miệng xuất hiện nước bọt thì xử lý thế nào?

Sư phụ: Chư vị đừng nhổ ra. Nước bọt thì chư vị hãy nuốt vào trong, bởi vì tôi đã cài cho chư vị bộ cơ sẵn có cả rồi, chư vị kệ nó, và nó sẽ tự nhiên nuốt xuống. Ai rỗi việc cứ hay nhổ nước bọt ra, 'kim tân ngọc dịch'[101], cho nên người luyện công coi nó rất trân quý.

Đệ tử: Trong quần chúng người ta có những người rất xấu, cách nghĩ xấu, loại người này lẽ ra nên gặp ác báo; còn người hành thiện vui vẻ giúp người, người hành thiện lại không có phúc báo là vì sao?

Sư phụ: Ý của chư vị là nói vì sao người tốt sống không thoải mái, người xấu lại sống tự tại như vậy, là ý này phải không? [Tôi] bảo mọi người này, người tốt sống không thoải mái là vì từ sinh mệnh cao cấp mà nhìn, thì con người sống không phải vì để chư vị làm người. Cho nên chư vị làm người [thế này] là vì chư vị rớt đến bước này rồi, cấp cho chư vị cơ hội này để chư vị quay trở về. Nhưng [nếu] vẫn không ngộ ra, tại nơi đây còn tạo nghiệp nữa, còn làm chuyện xấu nữa, thì sẽ có nghiệp lực luân báo. Giác Giả thấy rằng, mau chóng trả xong những nghiệp lực này và chư vị thoát khỏi nơi này. Người càng tốt thì càng để chư vị gấp rút trả nghiệp, chư vị trả thứ này thì chẳng phải chư vị cần chịu khổ chịu tội sao? Cho nên thường thường có người tại đời này, người này khá lắm, [nhưng] mãi cứ

chịu tội chịu khổ. Thậm chí làm việc gì tốt thì người ta cũng chẳng hiểu cho, cứ vu oan giá họa. Còn có người, bản thân làm được thành tích gì đó, công danh lại bị người khác đoạt mất. Thường xảy ra sự việc như thế, là như vậy đó, chúng tôi thấy là như vậy, là đạo lý ấy. Đây là một nguyên nhân mà người tốt thường sống không được tự tại lắm, nhưng cũng không phải hoàn toàn như vậy, [còn] có quan hệ với [lượng] nghiệp lực lớn nhỏ. Mục đích là muốn sau khi chư vị trả nghiệp nhanh chóng thoát ly bể khổ. Vậy người xấu kia thì làm thế nào? [Với] kẻ xấu họ cũng từ góc độ tâm từ bi mà xét. Kẻ xấu ấy chư vị thấy họ làm việc xấu, họ là đang cấp đức cho người ta, họ làm bao nhiêu việc xấu thì cấp cho người ta bấy nhiêu đức. Thấy rằng người này đang tự hại mình trong vô tri, họ hại bản thân họ, [thì] chư vị quản họ thế nào? Người ta cũng không muốn trừng phạt họ nữa, bản thân họ đã tự hại mình rồi, chư vị còn trừng phạt họ làm chi?! Người kia làm việc xấu và dường như không trừng phạt họ, không ai quản họ. Họ giống như bị mất kiểm soát, không ai muốn quản họ. Vì sao vậy? Vì họ chính đang đợi tự mình hủy diệt chính mình, đợi khi họ chết thì sẽ tiêu hủy triệt để, chả còn gì cả. Họ chính là như vậy. Tốt xấu mà con người nhìn nhận [thì ở cao tầng] là phản [đảo] lại.

Thông thường tiêu chuẩn mà người thường đo lường người tốt xấu đều là đứng từ góc độ cá nhân mà đo lường, đối tốt với tôi thì tôi nói rằng họ tốt, hoặc là trong quan niệm của tôi tôi cho rằng là tốt, thì tôi nói họ tốt; nhưng như thế không được. Đối tốt với chư vị thì nói là tốt, [thì] quan niệm của chư vị vẫn là quan niệm người thường hữu hạn, tiêu chuẩn của họ cũng

thấp. Đặc tính của vũ trụ này mới là tiêu chuẩn chân chính để đo lường tốt xấu.

Đệ tử: Con nhìn thấy tượng Phật các loại trong cửa hàng bách hóa, đầu cảm thấy nặng trĩu?

Sư phụ: Phải rồi, có những thứ xấu không chỗ nào không xâm nhập vào[102], nhưng với người tu luyện Đại Pháp thì không hề gì.

Đệ tử: Trước đây từng tiếp xúc với ngôn ngữ Phật giáo, khi luyện công ngẫu nhiên vọt ra 'úm-ba-hông-mi...'?

Sư phụ: Đó là trong Mật tông, đó là chú ngữ trong Mật tông. Hiện nay những thứ tà môn oai đạo [người ta] cũng đang niệm, cũng đang dùng, ngay cả Đạo gia cũng niệm, hiện nay cũng đã loạn cả rồi, đừng để những thứ này can nhiễu. Có người khi đang ngủ còn đánh ra đại thủ ấn, đánh ra các loại thủ ấn, chư vị đều phải buông bỏ, không thể đánh. Điều tôi dạy chư vị chính là những điều này, chư vị hãy nắm chắc những điều này mà luyện.

Đệ tử: Xảy ra chuyện ngộ độc thức ăn thì nên làm thế nào?

Sư phụ: [Với] học viên tu luyện chân chính chúng ta thì loại việc này quá ít. Chúng ta mà gặp nạn nào không liên quan tới tu luyện, là người tu luyện chân chính thì đều có thể tránh được, đảm bảo là như vậy. Phát sinh nạn lớn đến mấy cũng có thể tránh được, nhưng tiền đề phải là người tu luyện chân chính. [Nếu] không thể đạt tiêu chuẩn tu luyện, tại người thường hoàn toàn không yêu cầu đề cao tâm tính tự thân thì khó nói lắm. Có người hỏi tôi rằng, nói tôi đã luyện thời gian lâu như vậy sao bệnh này mãi không khỏi nhỉ? Tâm tính

của chư vị như thế nào chứ? Chư vị làm vài động tác liền muốn khỏi bệnh ư? Chúng tôi cũng không phải là tới để trị bệnh cho chư vị, chúng tôi tại đây là tu luyện, chẳng phải vấn đề này sao? Nói như nếu xảy ra trúng độc, tôi thấy rằng trong học viên của chúng ta vẫn quả thực không có hiện tượng này. Có người gặp chuyện loại này, thì cái bát đó cũng đánh vỡ rồi không lọt vào miệng. Nếu chư vị quả thực trúng độc, vậy chư vị thật sự phải đi bệnh viện. Bởi vì nếu chư vị quả thực không thể giữ vững bản thân, biết mình không phải người luyện công chân chính mà xuất hiện vấn đề này, thì chư vị thật sự vẫn phải đi khám bác sỹ. Là người luyện công, những việc này thông thường sẽ không xuất hiện.

Đệ tử: Người luyện Pháp Luân Đại Pháp hiến máu chắc không có vấn đề gì?

Sư phụ: Đương nhiên chúng tôi cũng không chủ trương không cho chư vị hiến. Dù sao thì máu của chư vị nếu hiến cho người khác thì quá trân quý. Nhưng mà, những việc này trong học viên, đệ tử Pháp Luân Đại Pháp chúng ta dường như cũng rất ít xuất hiện, việc này tôi không thể nói một cách tuyệt đối. Thực sự mà gặp phải [việc] khiến chư vị hiến thì chư vị cũng phải hiến thôi.

Đệ tử: Hy vọng hàng năm vào dịp Tết hoặc ngày lễ khác dù là mỗi năm một lần Ngài có thể dùng hình thức truyền hình để gặp mặt học viên chúng con?

Sư phụ: Đó là việc của đài truyền hình. Thực ra một số việc chúng ta nên là tùy duyên.

Đệ tử: Khi con luyện công một chữ 'hỷ' lớn được trùm bởi tấm vải dần dần được kéo mở ra, để con xem?

Sư phụ: Điều này chính là bảo rằng chư vị đã đắc Pháp, điểm hóa chư vị, [rằng] đã học Đại Pháp rồi.

Đệ tử: Người nghiệp lực rất lớn toàn muốn cùng luyện với người công cao hơn, thì có ảnh hưởng gì đến người cao công không?

Sư phụ: Không hề có chút ảnh hưởng nào, đối với người công cao mà xét, thì nghiệp lực không là gì cả.

Đệ tử: Pháp Luân biến dạng trong tình huống nào?

Sư phụ: Trộn lẫn công khác vào mà luyện, trong ý niệm trộn lẫn ý niệm của công khác mà luyện thì cũng biến dạng. Ngoại lực vĩnh viễn cũng không phá hoại nổi Pháp Luân.

Đệ tử: Thành-trụ-hoại trong vũ trụ là kết quả diễn hóa của chính Nó hay là do Đại Giác Giả khống chế?

Sư phụ: Vũ trụ này chính là [theo] hình thức tồn tại như thế. Đồng thời vũ trụ này lại có Giác Giả rất to lớn có thể khống chế Nó. Nhưng cũng là chiểu theo Lý của vũ trụ này mà hành sự, gọi là 'tự nhiên mà sinh, tự nhiên mà diệt'[103]. Nó diệt hay không diệt thì cũng không quan hệ gì đến Ông, không quản được Ông, Nó nổ tung thì cũng không nổ được Ông, Ông lại tạo lại. Lịch sử của vũ trụ quá lâu dài rồi, Phật Đạo Thần thì khỏi cần suy nghĩ, còn đối với con người thì rất đáng sợ.

Đệ tử: Pháp Luân tại bụng dưới của con đang xoay chuyển, nóng lên, trướng lên thì có bình thường không?

Sư phụ: Ái chà, trong bụng của chư vị có Pháp Luân rồi, [là] thứ của sinh mệnh cao cấp, [mà] trong tâm chư vị sao vẫn bất ổn. Pháp Luân còn có thể hại chư vị sao?! Nói cách khác đó chính là Phật đó!

Đệ tử: Trước "Cách mạng Văn hóa" Diên Cát có năm ngôi chùa, thời "Cách mạng Văn hóa" bị dỡ bỏ. Nghe nói

hiện nay đang xây lại, học viên Pháp Luân Đại Pháp có thể quyên góp không?

Sư phụ: Tôi nghĩ rằng những sự việc này đều không nên quản, người ta quyên góp cho người ta, người ta tu điều trong pháp môn kia của người ta.

Đệ tử: Con hạ quyết tâm luyện thật tốt Pháp Luân Đại Pháp, thường hay nghĩ yêu cầu bản thân như vậy thì có tính là chấp trước hay không?

Sư phụ: Yêu cầu bản thân làm người tốt đó không tính là chấp trước, muốn phản bổn quy chân, đây là bản tính con người đã xuất lai. Ngược lại còn có thể phá trừ chấp trước.

Đệ tử: Con là một cư sỹ xin hỏi đọc kinh Lăng Nghiêm được không?

Sư phụ: Chúng ta có sách tu luyện Pháp Luân Đại Pháp, chư vị có thể đọc, tương lai còn xuất bản nữa. Chư vị cứ đọc kinh Lăng Nghiêm, kinh Kim Cương, kinh này kinh khác, thì chẳng phải chư vị tu luyện những điều của môn đó rồi sao? Chính là vấn đề này. Tôi cũng không phản đối chư vị xem, [thế] chư vị đi tu luyện môn đó là được rồi; [nói] chư vị không thể chân đặt trên hai thuyền chính là ý này.

Đệ tử: Dạy cho người mắc bệnh tâm thần nhẹ?

Sư phụ: Tôi nghĩ rằng tốt nhất chư vị vẫn là đừng chiêu mời phiền phức này, vì họ không thể khống chế bản thân, họ nghe không minh bạch. Tới khi não bộ của họ bị những tín tức ngoại lai khống chế, ma nào cũng có thể can nhiễu họ, lúc đó chư vị sẽ không dễ xử lý. Đến khi họ lên cơn, ma nào cũng có thể khống chế họ, cho nên họ không những không khởi tác dụng tốt, họ còn phá hoại hình tượng của Pháp Luân Đại Pháp. Xưa nay

chúng tôi đều không muốn dạy học cho người bệnh tâm thần chính là ý đó, họ hoàn toàn không khống chế nổi, hễ tới lúc đó, ma nào cũng can nhiễu tới họ, thứ gì cũng bị phá hoại, luyện cũng như không.

Đệ tử: Vài ngày trước bạn bè tới nhà mang theo phụ thể, sáng sớm hôm sau luyện công con phụ thể đó tiện thể tới cùng luyện công, luyện xong thì rời đi, chuyện này nên làm thế nào?

Sư phụ: Nhìn thấy sự việc này hãy gọi tên của tôi, kỳ thực cũng là khảo nghiệm chư vị. Những chuyện này rất phức tạp.

Đệ tử: Làm thế nào để bảo vệ Đại Pháp?

Sư phụ: Chúng ta không thể đi đánh đi đấu với người ta, [chúng ta] không cấp thị trường[104]cho họ là được rồi. Bản thân can nhiễu mà người tu luyện gặp phải chính là một quan [khảo nghiệm].

Đệ tử: Có người nói xấu Pháp Luân Đại Pháp thì đối đãi thế nào?

Sư phụ: Không để ý tới họ. Nếu họ cứ nói một cách ngoan cố, ngang ngược vô lý, thì chư vị có thể đối đãi giống họ không? Không để ý tới họ, không có thị trường là xong, kỳ thực chuyện này xuất hiện cũng là để khảo nghiệm tâm tính người ta.

Đệ tử: Pháp Luân mà Thầy cấp cho chúng con có trở nên mạnh hơn không?

Sư phụ: Sẽ càng ngày càng mạnh mẽ, tự Nó có thể biến thành rất lớn cũng có thể biến thành rất nhỏ, tại không gian khác Nó có thể biến hóa.

Đệ tử: Lúc luyện công tạm thời vẫn chưa thể nhập tĩnh thì có luyện ra tà pháp không?

Sư phụ: Sẽ không. Chư vị không nghĩ thứ xấu, coi mình là người luyện công. Bài trừ niệm xấu mà nghiệp tư tưởng phản ánh trong đầu não.

Đệ tử: Ngài nói rằng cây có linh tính thì nó có thể tu luyện không? Có thể thành Phật không?

Sư phụ: Ngoài con người ra thì không cho những thứ khác tu luyện đắc chính Pháp, vạn vật đều có linh không chỉ là cây, chỉ có con người mới có thể tu chính Pháp đắc Đạo.

Đệ tử: Luyện Đại Pháp có thể thờ cúng bài vị của tổ tiên không?

Sư phụ: Có những thứ gọi là 'tổ tiên' [nhưng] không phải là tổ tông tiên thiên của chư vị, đó không phải là người đắc Đạo nào cả, cũng không phải Phật nào ở cao tầng. Đó chính là âm hồn tại tầng thấp. Tâm tính của nó rất hữu hạn, đều có thể can nhiễu chư vị tu luyện. Chư vị có cái tâm đó thì hãy tu luyện cho tốt, sau khi đắc chính quả thì đi độ họ.

Đệ tử: Luyện công [mà] sản sinh tâm từ bi thì sẽ chảy nước mắt phải không?

Sư phụ: Có hai loại tình huống, bây giờ có người luyện công cứ hay chảy nước mắt, hễ nhìn thấy tôi họ cũng muốn rơi lệ. Khi luyện công [họ] cũng muốn rơi lệ. Đây là chuyện gì? Đó chính là phó nguyên thần nhìn thấy tôi thanh lý ra bao nhiêu thứ bất hảo khỏi thân thể chư vị, đồng thời tôi lại cho chư vị những thứ trân quý vô tỷ, do đó nó vô cùng kích động. Chủ nguyên thần của chư vị không biết. Vì sao cứ rơi lệ? Chính là vì nó đã nhìn thấy. Chủ nguyên thần của chư vị nếu thật sự tự mình nhìn thấy rồi, chư vị làm thế nào để cảm tạ tôi tâm tình ấy của chư vị cũng không thể biểu đạt nổi.

Còn có một tình huống nữa, khi chúng ta luyện tới một trình độ nhất định, cũng sẽ xuất tâm từ bi, cũng sẽ rơi lệ. Nhưng đó đều có tính nhắm thẳng. Nhìn thấy việc sát sinh, nhìn thấy người này bị bắt nạt, nói chung nó có tính nhắm thẳng thì cũng sẽ rơi lệ. Đó chính là tâm từ bi đã xuất ra.

Đệ tử: Khi luyện công đột nhiên có việc thì làm thế nào?

Sư phụ: [Tình huống] có việc thì tôi đã giảng rồi. Chúng ta không giảng thu công, chư vị đứng dậy là đi thôi, cần làm gì thì làm đó. Pháp Luân này tự Nó sẽ ngay lập tức thu hồi lại năng lượng mà chư vị tản xạ.

Đệ tử: Khi luyện Pháp Luân Trang Pháp có phải hai tay cảm thấy Pháp Luân xoay chuyển thì mới được tính là ôm tròn?

Sư phụ: Không nhất định thế. Có người cá biệt không cảm giác được sự xoay chuyển, 80 đến 90% số người tại đây đều có thể cảm giác được sự xoay chuyển.

Đệ tử: Khi tu luyện có thể đeo trang sức bằng vàng bạc không?

Sư phụ: Khi luyện công tốt nhất đừng đeo những thứ này, kỳ thực người ta đeo nó không gì khác là tâm hiển thị thôi. Đã kết hôn mà đeo nhẫn đó là biểu thị đã kết hôn, tôi nói rằng điều đó thì lại không có vấn đề gì lắm. Nhưng khi luyện khí nó sẽ khởi tác dụng cản trở. Vàng bạc đều có thể phát ra một loại vật chất [màu] vàng trắng, tựa như một loại khí, nó có thể khởi một loại tác dụng cản trở. Bởi vì nó mạnh hơn khí trong thân thể người thường của chư vị, cho nên nó có thể cản trở. Luyện công thì nó không cản trở nổi. Có một số người có thể cảm thấy rằng [nó] có thể tránh tà,

đương nhiên các chủng tâm thái đều có. Luyện công thì chư vị còn sợ tà gì? Tu luyện chính Pháp thì cái gì cũng không sợ.

Đệ tử: Khi luyện công tay luôn nóng?

Sư phụ: Vậy là đúng rồi. Bệnh đều là thứ thuộc về âm tính. Đôi khi chúng ta sẽ xuất hiện trạng thái âm dương phân minh, thân thể một nửa thì mát, một nửa thì nóng. Nó còn có thể hoán vị, chẳng hạn bên này thì mát, bên kia thì nóng. Đó đều thuộc về hiện tượng bình thường, đó thuộc về trạng thái âm dương phân minh.

Đệ tử: Người luyện Pháp Luân Đại Pháp có thể dập đầu trước người đã chết không?

Sư phụ: Nếu chư vị thực sự là một người luyện công đã xuất công rồi, thì nó thực sự không thể chịu nổi cái dập đầu này của chư vị. Chư vị hễ dập đầu tiếp, nó sẽ sợ tới không còn bóng dáng đâu. Nếu thực sự là thứ không tốt lắm, thì cái dập đầu này của chư vị sẽ khiến nó phải chết. Đương nhiên người thường không thể phân biệt được những sự việc này. Người tu luyện chư vị có thể khom lưng {cúi mình}, làm thế tay theo lễ tiết của nhà Phật, tôi nghĩ cũng khá tốt. Không thể dập đầu trước người đã chết. Chúng còn đang đợi chư vị độ đấy, chư vị dập đầu trước nó gì chứ.

Đệ tử: Tâm tính không thể nâng lên được thì đả tọa sẽ đau phải không?

Sư phụ: Chư vị tâm tính nâng lên rồi chân vẫn sẽ đau.

Đệ tử: Điệp khấu tiểu phúc và hai tay đẩy Pháp Luân chuyển động thuận chiều kim đồng hồ bốn lần [thì] bàn tay có phải vẫn là liên hoa chưởng phải không?

Sư phụ: Đúng vậy. Đều là liên hoa chưởng, năm bài công pháp từ đầu đến cuối đều là hình dạng ấy.

Đệ tử: Có tạp chí từng đăng rằng cáo biến thành người có phải thật không?

Sư phụ: Vũ trụ này vốn rất phức tạp, chỉ là con người không tin, những sự việc này người luyện công chúng ta mặc kệ nó, điều này không có quan hệ với người luyện công chúng ta nên đừng hỏi nữa.

Đệ tử: Nghiên cứu Chu Dịch có thể luyện Pháp Luân Đại Pháp không?

Sư phụ: Tốt nhất là chư vị hãy buông bỏ, bên trong đó cũng mang theo một số thứ khác. So với Đại Pháp thì nó quá nhỏ bé, không đáng để người tu Đại Pháp nghiên cứu, trừ khi đó là công tác bình thường của chư vị.

Đệ tử: Tầng thứ nơi con người này nghiệp lực rất nặng, làm sao [có thể] xuất hiện người đại căn khí?

Sư phụ: Thông thường đều là có lai lịch, đều là có lai lịch cả đấy.

Đệ tử: Trong Thần Thông Gia Trì Pháp dùng lực và khí cơ thì có mâu thuẫn với nhau không?

Sư phụ: Khi đả thủ ấn là cẳng tay dẫn động bắp tay[105], cho nên giữa cẳng tay và cổ tay, ngay cả ngón tay cũng có một lực độ nhất định. Tới khi gia trì thần thông thì thả lỏng, hoàn toàn là thả lỏng. Phối hợp khéo léo với bộ cơ.

Đệ tử: Luyện công tới tầng thứ nào thì mới có Pháp thân?

Sư phụ: Pháp thân kia đều là hình tượng Phật. Tóc màu xanh lam, mặc áo cà sa màu vàng, tu luyện phải đạt tới tầng thứ đó mới có thể tu xuất Pháp thân.

Đệ tử: Có được uống thuốc hay không?

Sư phụ: Có người hỏi tôi nếu tu luyện Pháp Luân Đại Pháp mà uống thuốc thì không được phải không? Chư vị có uống thuốc hay không tôi không quản, tôi ở đây chỉ yêu cầu người luyện công làm theo tiêu chuẩn của người luyện công. Chư vị không làm được điều đó, chư vị không chiểu theo tiêu chuẩn tâm tính này mà làm, tới lúc đó chư vị không uống thuốc mà xuất hiện vấn đề, chư vị nói Lý Hồng Chí không cho chư vị uống. Mọi người thử nghĩ xem, chư vị không thể coi chư vị là người luyện công, [nếu] chư vị xuất hiện vấn đề, chư vị không uống thuốc đương nhiên sẽ xuất hiện nguy hiểm. Người thường họ chính là như vậy. Học viên chúng ta cũng không được coi nó là điều kiện hoặc quy định cho học viên mới nhập môn, phải để cho bản thân họ ngộ, nhưng có thể điểm hóa.

Đệ tử: Trong khi giáo dục con cái do tình huống bức bách mà đánh mắng con cái thì có lưu lại nghiệp lực cho mình không?

Sư phụ: Con cái thì nên quản giáo, không quản giáo mà dung túng cũng sẽ mất đức, chư vị không quản giáo thì sẽ thất trách với trách nhiệm làm cha mẹ của chư vị, cho nên cần phải quản. Con cái không nghe lời, chẳng hạn chúng ta quản nặng một chút cũng không vấn đề gì, nhưng chư vị không được coi nó như súc sinh, như vậy thì không được, điều này phải phân rõ. Chúng ta quản con cái cũng đừng nóng giận, chư vị thực sự nóng giận cũng không được, như thế chư vị vẫn có vấn đề Nhẫn. Nhẫn không phải là tức giận rồi mới nhẫn, mà là không tức giận. Sinh mệnh chân chính của nó không phải chư vị cấp cho, con cái cũng có nơi nguồn gốc tiên

thiên của nó, cho nên nó cũng là sinh mệnh độc lập. Phải quản một cách lý trí.

Đệ tử: Nếu luyện công [của] phụ thể thì có xảy ra hậu quả gì không?

Sư phụ: Vậy chính là có phụ thể rồi. Hàng ngày hút tinh hoa của thân thể chư vị.

Đệ tử: Luyện Pháp Luân Đại Pháp có thể nổ tung không?

Sư phụ: Không thể. Phó xuất bao nhiêu đắc được bấy nhiêu, sẽ không bị nổ.

Đệ tử: Tại điểm luyện công ai có thể sớm ngồi song bàn, thời gian đả tọa lâu thì cho là công của họ luyện được tốt?

Sư phụ: Họ ngồi thời gian lâu, chỉ có thể nói là luyện được tốt về một phương diện này. Còn nói về tổng thể người ta tu luyện tốt thế nào, thì không thể dùng thời gian đả tọa dài ngắn mà đo lường, cũng không thể dùng công năng mà đo lường. Nói rằng người này có công năng, tầng thứ thiên mục cao thì họ là [tu được] cao, [liền] sùng bái họ, [thế] không được! Tiêu chuẩn duy nhất mà chúng ta đo lường tốt xấu chính là xem tâm tính cao thấp của người ta, lấy Đại Pháp làm chuẩn, lấy tâm tính cao thấp mà đo lường người ta tu luyện được tốt hay xấu. Tương lai đến một tầng thứ nhất định, nhìn màu sắc trên thân thể người ta cũng có thể nhìn ra tầng thứ tu luyện. Vì sao? Bởi vì màu sắc là như thế này, đỏ cam vàng lục lam chàm tím[106]hữu sắc vô sắc, biến hóa chín loại màu sắc. Đợi đến lúc màu trắng, toàn thân thể trắng mờ mờ, [lúc] màu trắng, thì người đó đã luyện tới tầng thứ cao nhất của thế gian pháp rồi. Đợi đến khi tu luyện thành vô sắc, vậy sẽ tiến nhập vào trong

trạng thái quá độ là thấu minh thể[107]rồi, xuất khỏi thế gian Pháp. Cho nên [từ] đỏ cam vàng lục lam chàm tím trong tầng thứ này, đã có thể phân biệt ra tầng thứ tu luyện của người ta. Vừa mới vào thì thân thể của họ là màu đỏ thắm, chính là màu đỏ. Đến khi tu luyện La Hán Pháp, vẫn là bắt đầu lại đỏ cam vàng lục lam chàm tím, nhưng màu sắc đó đẹp hơn nhiều so với màu sắc khi chư vị tu luyện thế gian pháp, [nó] trong suốt. Khi bước ra khỏi La Hán sơ quả[108], khi bước vào tu luyện La Hán chính quả, vẫn là đỏ cam vàng lục lam chàm tím, nhưng màu sắc này lại đẹp hơn nữa, không ngừng thăng hoa lên trên. Chính là ánh sáng do thân thể chư vị phát ra, màu sắc của công đều là như vậy.

Đệ tử: Cơ chế và khí cơ có gì khác nhau?

Sư phụ: 'Cơ chế' chính là những nhân tố như là tăng công xuất công cho chư vị mà được cài vào trong thân thể của chư vị, có thể cải biến thân thể chư vị và tu luyện xuất ra mọi thứ của chư vị, bao gồm sản sinh những thứ như nguyên anh, chúng tôi đều thống nhất gọi nó là cơ chế. Còn 'khí cơ', trên thực tế chính là thứ mà được cài bên ngoài thân thể chư vị, thứ mà tay chư vị không động [nhưng] nó lại có thể dẫn động tay của chư vị luyện công.

Đệ tử: Có [người] dân tộc Triều Tiên nghe không hiểu, [đối với việc] đắc Pháp Luân có ảnh hưởng không?

Sư phụ: Tôi nghĩ rằng tới đây đại đa số đều là có duyên phận. Rất nhiều người chúng ta nghe không hiểu tiếng Hán, nhưng bệnh của họ đều đã khỏi rồi, bởi vì căn cơ tốt vẫn có thể đắc như nhau, ở đây còn có vấn đề căn cơ tốt.

Lời kết

Mấy ngày nay đều là tôi giảng, không còn nhiều để giảng hơn nữa. Chúng ta rất nhiều học viên đều muốn tôi tặng họ vài câu, tôi không thể đều tặng cho chư vị vài câu cho từng người một. Bởi vì mọi người tu hay không còn cần xem bản thân chư vị, cho nên tôi thống nhất tặng cho mọi người mấy câu. Thời tôi mới truyền công, gặp rất nhiều ma nạn, là không thể tưởng tượng nổi. Lúc đó tôi chỉ giữ chắc một cách nghĩ như thế này. Những Đại Giác Giả vô cùng cao những lúc nhìn thấy tôi rất khó nhẫn chịu họ bèn nói: Nan nhẫn năng nhẫn, nan hành năng hành[109]. Tôi muốn tặng cho mọi người hai câu ấy. Công này của tôi truyền tới ngày hôm nay, tạm thời đến lúc kết thúc, tôi cũng cần nghỉ ngơi một chút.

Tôi trong quá trình truyền công, đã bảo trì nhất quán thái độ có trách nhiệm với học viên, có trách nhiệm với xã hội, trong suốt quá trình truyền công hiệu quả thu được khá tốt, khá lý tưởng. Mặc dù chúng ta có một số học viên dân tộc thiểu số không nghe hiểu tiếng Hán, nhưng cũng lần lượt thu được hiệu quả khá lý tưởng. Bởi vì Phật gia có câu rằng, chúng tôi giảng duyên phận, mọi người ngồi tại đây chính là duyên phận. Đã là đều có duyên phận này rồi, chúng ta hãy nắm chắc cơ hội này, đừng để tuột mất. Có thể có được duyên phận thế này, mọi người chúng ta nên trân quý nó; đã học rồi thì tôi cũng nghĩ rằng mọi người cần kiên trì luyện nó tiếp tục. Cứ như vậy, tối thiểu nhất [dù] chư vị không muốn đạt tới tầng thứ thật cao, bởi vì chúng tôi giảng phó xuất bao nhiêu sẽ đắc được bấy nhiêu, tối thiểu là chư vị sẽ có một thân thể khỏe mạnh, hoặc là

chư vị có thể đề cao tầng thứ của chư vị, điều này bảo đảm sẽ đạt được. Đương nhiên mục đích của chúng tôi là muốn thật sự dẫn những người có thể viên mãn lên tầng thứ cao. Hôm nọ tôi đã giảng, đừng thấy hằng mấy nghìn người ngồi đây nghe Pháp, tôi nói tôi không quá lạc quan, không biết có bao nhiêu người có thể thật sự tu luyện tiếp tục, có thể thật sự đạt được mục tiêu lý tưởng nhất. Tôi là nghĩ như vậy, tôi hy vọng mọi người đều có thể hạ quyết tâm tu luyện tiếp tục. Tựa như hai câu tôi vừa tặng mọi người: kiên trì đến cuối cùng ấy mới là vàng ròng, ai có thể kiên trì tới cuối cùng thì ấy mới là viên mãn.

Bản thân phương pháp tu Phật không hề khó, khó chính là khó ở chỗ ngay trong xã hội người thường mà vứt bỏ tâm chấp trước của người thường, đó là khó nhất. Nhưng điều tốt là hôm nay tôi đã giảng ra đạo lý này, Pháp ở cao tầng này cho mọi người rồi, có thể chiểu theo Pháp này mà tu, mà luyện. Quá khứ rất nhiều người muốn tu luyện lên cao tầng, họ không đắc Pháp, khổ vì không có Pháp họ không cách nào tu lên được. Hôm nay thuận tiện chính là thuận tiện ở chỗ này, Pháp này đã đưa tới tận cổng nhà chư vị. Trong quá khứ có rất nhiều người, các địa khu đều có, muốn tới nơi nào đó, đi tìm minh sư, mà học, mà tu. Pháp môn này của chúng tôi có thể nói là pháp môn thuận tiện nhất, cũng là tu được nhanh nhất, bởi vì Nó tu luyện trực chỉ nhân tâm. Thế này chư vị cũng không cần phải đi đâu bái sư nữa, thứ này chúng tôi đã mang tới tận cửa cho chư vị rồi, xem xem có thể tu hay không. Có thể tu thì chư vị tu, nếu không thể tu thì chư vị cũng đừng nghĩ tới chuyện tu luyện nữa, chính là đạo lý như vậy. Trong

toàn bộ quá trình giảng bài, những vấn đề đề cập đến khá cao, nội dung được giảng ra cũng là những điều mà trước nay chư vị chưa từng nghe. Không chỉ là khí công sư, ngay cả trong tôn giáo cũng có rất nhiều thứ không được phép biết cao như vậy, rõ như vậy. Cho nên tôi nói rằng tôi đã làm một chuyện tiền nhân chưa hề làm, đã mở ra một cánh cửa lớn. Hơn nữa có một số việc đã giảng rất rõ ràng, nếu vẫn không thể tu thì là vấn đề cá nhân rồi. Đương nhiên chúng tôi là có trách nhiệm với mọi người, Pháp được giảng thấu cho chư vị, Lý được giảng thấu cho chư vị, tương lai chúng tôi còn cần bảo hộ chư vị nữa.

Trường luyện công của chúng tôi không giống với trường thông thường, toàn bộ trường luyện công đều được chụp bởi một cái nắp, công pháp khác muốn tiến nhập vào luyện, vào trong nhóm người này của chúng ta, vào giữa các học viên, thì nó cũng không thể tiến vào được cái nắp này của chúng tôi. Bởi vì nó giống như khí cầu, chư vị tiến nhập vào chỗ ở giữa, chư vị cũng không thể vào được. Năng lượng của toàn bộ trường khá lớn, không cần tôi thanh lý, vì Pháp thân của tôi sẽ trực tiếp làm chuyện này. Chư vị có Pháp thân của tôi quản, họ tất nhiên sẽ làm việc này. Chúng tôi đã cấp cho mọi người bao nhiêu thứ, tôi cũng không muốn nói nó chi tiết thêm nữa. Mục đích duy nhất chính là muốn mọi người có thể thật sự đắc Pháp tu luyện, chính là mục đích ấy. Cũng hy vọng mọi người đều có thể trong quá trình tu luyện sau này, không ngừng hướng thượng, không ngừng đề cao công lực của mình, đều có thể công thành viên mãn!

* * * * * * * * *

Giải đáp thắc mắc tại giảng Pháp ở Quảng Châu

Lý Hồng Chí

Tôi giảng một chút vấn đề băng thu âm của Pháp Luân Đại Pháp có được sao ghi ra hay không. Trước kia chúng tôi mở lớp là không cho ghi băng lại, từ khi tôi thực sự bắt đầu truyền Pháp mới cho phép ghi lại. Nội dung tôi giảng tại vài lớp ở Tế Nam, Đại Liên, Trường Xuân, Hợp Phì đều quy nạp lại với nhau, hiện nay đã bắt đầu in cuốn sách thứ ba là cuốn «Chuyển Pháp Luân», đây chính là cuốn sách chỉ đạo cuối cùng cho chúng ta tu luyện. Ngoài băng thu âm mà tôi đồng ý chính thức phát hành ra, thì chất lượng hiệu quả những băng thu âm khác tôi nghĩ rằng không nhất định đã tốt bằng chúng. Hơn nữa, những điều tôi giảng [có] khẩu ngữ rất nhiều, sách được xuất bản đã qua tôi chỉnh lý, đã loại bỏ đi rất nhiều khẩu ngữ. Có đôi chút còn mang tiếng địa phương vùng Đông Bắc của tôi, sẽ dễ xuất hiện vấn đề về lý giải, cho nên không được trích viết ra tài liệu giảng Pháp từ băng thu âm nữa. Sau khi cuốn sách này của tôi xuất bản thì sẽ cố định lại làm nền tảng để chúng ta tu luyện. Rất nhanh sẽ xuất bản ra, mọi người có thể liên hệ với tổng hội, để đặt mua.

Đệ tử: Người đã quy y cửa Phật có thể hàng ngày niệm kinh Quán Âm và chú Đại Bi không?

Sư phụ: Câu nói quy y cửa Phật này của chư vị chung chung lắm, chúng tôi cũng là Phật môn[110]; nên là nói [môn] chư vị quy y là Phật giáo. Chư vị nói có thể

hàng ngày niệm kinh Quán Âm, chú Đại Bi hay không? Chư vị niệm kinh Quán Âm cũng vậy, chú Đại Bi cũng vậy, về thực chất chư vị chính là đang tu theo phương pháp tu luyện của tôn giáo rồi. Đây lại là vấn đề bất nhị pháp môn, lại là vấn đề tu luyện có thể chuyên nhất không. Đương nhiên tôi không phản đối chư vị quy y tu luyện pháp môn đó, chư vị muốn tu thì chư vị cứ tu thôi; nhưng tại đây chúng tôi chính là bảo mọi người phải tu luyện chuyên nhất. Có người đúng là không thể buông bỏ cái tâm ấy, không thể buông bỏ tâm ấy thì chư vị cũng đừng mắc cái tội đó, trong tâm mãi cứ lẩm nhẩm, chư vị thấy tu môn nào tốt thì tự chư vị cứ tu môn đó. Nhưng tôi phải có trách nhiệm với chư vị, cho nên lời phải nói cho thấu. Tôi nói với chư vị rằng, giới tôn giáo hiện nay không phải là [miền] tịnh thổ, hòa thượng đều rất khó tự độ. Rất ít người chân tu; đương nhiên vẫn có người chân tu, không có thì nó đã kết thúc cả rồi. Tu gì ấy là bản thân quyết định, nhưng tuyệt đối không được tu đồng thời.

Đệ tử: Sách khí công khác và sách của khí công sư khác có thể giữ lại không?

Sư phụ: Chúng tôi đã giảng vấn đề này rồi. Tu môn nào, đi đâu về đâu là do tự mình quyết định. Có khí công sư đúng là khí công sư thật sự tốt, [dù] họ bước ra phổ cập khí công cũng vậy, tự thân họ mặc dù không có gì xấu, nhưng họ cũng không xử lý nổi những thứ kia. Cho nên trường của họ rất loạn, ai họ cũng gọi là thầy, cho nên tín tức trong sách của họ, những thứ đó của họ cũng rất loạn. [Còn] sách như sách giáo khoa, sách kỹ thuật trong xã hội người thường thì không vấn đề gì. Nhưng những [sách báo] hạ lưu, sách bất hảo thì

đừng nói là giữ, mua cũng không nên mua, càng không nên xem, ảnh hưởng nghiêm trọng đến đạo đức xã hội nhân loại. [Còn] sách khí công kia hễ không phải là sách trong môn này của chúng ta thì nhất định không được giữ lại.

Đệ tử: Phó ý thức và chủ ý thức mà Đạo gia tu?

Sư phụ: Đều như nhau. Nhưng mà, người tu chủ ý thức đến từ tầng thứ cực cao, hoặc là chủ ý thức của họ cực đặc thù thì mới có thể làm như vậy. Pháp tu truyền phổ biến đều là phó ý thức tu luyện.

Đệ tử: Chủ ý thức đời này có thể thành phó ý thức ở đời sau không?

Sư phụ: Đó là chuyện không nói chắc được, điều này không có hạn chế.

Đệ tử: Hai tay kết ấn tại phần bụng có phải cần chừa lại khe hở không, tựa vào bụng có được không?

Sư phụ: Những điều này đều đã giảng trên lớp rồi, hôm qua giảng chư vị không chú ý nghe. Khi kết ấn tay cần tựa vào thân thể, hơi hơi tựa vào thân thể. Bài công pháp thứ năm Thần Thông Gia Trì pháp khi lưỡng thủ kết ấn thì tay có thể đặt trên chân, nếu không, khi chư vị đả tọa hai cánh tay rất nặng, nặng mấy chục cân[111], sẽ trĩu cột sống của chư vị cong xuống, sẽ ngồi không thẳng. Khi kết ấn tay để trên chân thì giảm bớt trọng lượng.

Đệ tử: Động tác Di Lặc duỗi lưng trong bài Phật Triển Thiên Thủ chỉ cần duỗi ra thì tiếp sau chính là [động tác] Như Lai quán đỉnh?

Sư phụ: Đúng, hai động tác đó là nối liền với nhau. Sau khi Di Lặc thân yêu hễ xoay chưởng thì chính là thả lỏng, thả lỏng xuống thì gọi là Như Lai quán đỉnh.

Nhưng không có ý niệm quán đỉnh, chẳng hạn 'tôi dùng khí quán vào trong', không có khái niệm này, là cơ chế tự động đang khởi tác dụng.

Đệ tử: Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thích Ca Mâu Ni là tu chủ ý thức hay phó ý thức?

Sư phụ: Tôi không thể chỉ bất kỳ ai, không thể chỉ bất kỳ cái tên nào [khi] nói chuyện này. [Tôi] nói với mọi người những gì được lưu truyền trong quá khứ, tuyệt đại bộ phận, trên 95% công pháp đều là phó ý thức tu luyện, bản thân công pháp chính là yêu cầu như vậy. Đây là Thiên cơ, quá khứ là tuyệt đối không thể giảng.

Đệ tử: 'Toàn cơ' là gì?

Sư phụ: 'Toàn cơ' mà tôi giảng và 'huyền cơ' viết trong sách tu Đạo thời Trung Quốc cổ đại trước kia, tức là 'huyền' trong 'huyền diệu', là khác nhau. 'Toàn cơ' này của chúng tôi là 'toàn' trong 'toàn chuyển', 'cơ' trong 'cơ năng', 'cơ' trong 'cơ chế' cũng là 'cơ' trong 'cơ khí'. 'Toàn cơ', cơ chế xoay chuyển, là ý này. Từ Thiên thể[112]tới tinh cầu, từ tinh cầu tới vật chất vi quan, hết thảy đều đang vận động [theo] cơ chế ấy mà chúng tôi gọi là 'toàn cơ'.

Đệ tử: Trên trang bìa tạp chí khí công có ảnh của Thầy, cũng có Pháp thân tồn tại phải không?

Sư phụ: Trên ảnh của tôi đều có, phàm là có ảnh của tôi hoặc là văn chương mà tôi viết, hoặc là trong sách in thì đều có, in ra cũng như vậy. Điều này không huyền hoặc.

Đệ tử: Trên đỉnh đầu của con thường có một thứ đang xoay chuyển?

Sư phụ: Tôi nghĩ những tờ câu hỏi kiểu này mọi người đừng đưa lên cho tôi nữa, phản ứng này, phản ứng kia nơi thân thể chư vị, nếu chư vị là người luyện công thì đều là hảo sự[113]. Chư vị cũng biết là đang xoay chuyển, Pháp Luân đang [xoay] chuyển, cứ nhất định để tôi phải giảng ra cho chư vị, các loại cảm giác chư vị đừng đưa ra nữa, hàng nghìn hàng vạn cảm giác quá nhiều rồi. Chư vị đều tới hỏi tôi, bản thân chư vị lại không ngộ, kỳ thực đều là hảo sự, nếu không sau này chư vị hỏi ai?

Đệ tử: [Khi] học cuốn «Pháp Luân Công (bản hiệu chỉnh)» chép một số phần ra khá nhiều giấy để trong nhà, để trong nhà sợ người khác lấy lung tung thì làm thế nào?

Sư phụ: Điều này không phải lo, tôi thấy gói ghém cất Nó đi, hoặc là thống nhất giao Nó lại cho trạm phụ đạo bảo quản. Tương lai sẽ tặng lại cho nông dân khu vực nghèo khó.

Đệ tử: Xin hãy giải thích sự khác biệt giữa Phật giáo, Phật Pháp và Phật học?

Sư phụ: Pháp trong Phật giáo chỉ là một phần nhỏ bé trong Phật Pháp, nó không thể đại biểu cho toàn bộ Phật Pháp. Thích Ca Mâu Ni giảng phương pháp tu luyện có tám vạn bốn nghìn pháp môn, mà trong Phật giáo chỉ có mười mấy pháp môn. Nào là Thiên Thai tông, Hoa Nghiêm tông, Tịnh Độ tông, Thiền tông, Mật tông, chỉ có mười mấy pháp môn. Tám vạn bốn nghìn pháp môn tôi nói cũng không chỉ có vậy, Phật Pháp to lớn nhường này. Tôn giáo hiện nay làm sao có thể khái quát toàn bộ Phật Pháp được? Nó chỉ là một bộ phận trong Phật Pháp. Nó chỉ là một bộ phận nhỏ trong Phật

Pháp, hình thành tôn giáo nên gọi là Phật giáo. 'Phật học' là danh từ và nhận thức của người thường.

Đệ tử: Vì sao luyện tĩnh công không nhập tĩnh được?

Sư phụ: Luyện tĩnh công không nhập tĩnh được, là vì chúng ta trong xã hội người thường có rất nhiều thứ chấp trước không buông đang can nhiễu. Cùng với nhận thức Đại Pháp nâng cao lên, những thứ chấp trước sẽ càng ngày càng nhạt đi, khi luyện tĩnh công sẽ dần dần tĩnh lại được; hiện nay nếu chư vị có thể buông bỏ hết, thì tầng thứ sớm đã nâng lên rồi, cũng đã tu luyện được tương đối cao rồi. Hiện nay có một vài tạp niệm thì cũng đừng lo, cùng với việc chư vị dần dần đề cao tâm tính trong xã hội người thường phức tạp, vứt bỏ những thứ chấp trước của người thường, dần dần sẽ trở nên thanh tịnh. Khi vứt bỏ tâm chấp trước thì tâm tính cũng dần dần được đề cao, tầng thứ cũng được đề cao, chúng là tương phụ tương thành[114]. Lúc đó chư vị sẽ hoàn toàn nhập tĩnh.

Đệ tử: Thần thông là gì?

Sư phụ: Thần thông, đó là Phật gia gọi công năng siêu thường của thân thể người là 'thần thông'. Ở tầng thấp nhất người thường gọi là 'công năng đặc dị'.

Đệ tử: Gia trì là gì?

Sư phụ: Gia trì không phải là tăng trưởng công. Đặt lên cho chư vị một khối công để chư vị cao hơn một chút, lại cấp cho chư vị một khối công nữa để chư vị cao hơn chút nữa, không có chuyện ấy. Công, hoàn toàn dựa vào cái tâm này của mình mà tu, ai đặt lên cho chư vị cũng không được. Chư vị không tin, bây giờ tôi có thể lấy ra một cột công trụ nối lên cho chư vị, lập tức để chư vị đạt đến trình độ xuất thế gian Pháp. Nhưng

chư vị hễ bước ra khỏi cửa này thì sẽ phải rớt xuống, bởi vì công đó không phải là của chư vị, tiêu chuẩn tâm tính của chư vị chưa ở đó, cho nên nó không đặt lên được. Vì trong một không gian rất đặc thù, còn đồng thời tồn tại cái thước[115]đo tiêu chuẩn tâm tính, nó là có khắc vạch. Tâm tính không đạt được cao như vậy, thì cột công trụ kia sẽ không thể đạt được cao như vậy. Trước kia chẳng phải có người nói công đã phát xuất ra, năng lượng này tiêu hao đi thật đáng tiếc. Không thể lý giải như vậy được, bởi vì khi chư vị phát xuất ra, tiêu chuẩn tâm tính của chư vị ở đây, phát xuất ra một năng lượng nhất định thì cột công trụ sẽ ngắn lại, nhưng mà, trong khi chư vị luyện công không cần chịu khổ cũng sẽ được bổ sung trở lại. Bởi vì tâm tính của chư vị, tiêu chuẩn của chư vị, quả vị của chư vị ở đó. Đương nhiên nếu chư vị muốn tăng trưởng lên nữa, thì chư vị phải tiếp tục đề cao tâm tính của chư vị thì mới có thể tăng công, nếu không thì cái gì cũng không có tác dụng [tăng công]. Gia trì chỉ là tịnh hóa thân thể một cách cao độ, và trợ giúp diễn hóa những thứ khác trong công.

Đệ tử: Trong mệnh của con giàu có, điều này có quan hệ gì với việc tăng trưởng công không?

Sư phụ: Có mấy loại tình huống, có những người là dùng đức của mình mà đổi lấy, cầu lấy phúc phận; có người là do quá khứ đã tích lại được; còn có người mang tới từ cao tầng. Có tình huống khác nhau, nên nó cũng khá phức tạp, không thể xem xét những vấn đề này nhất loạt như nhau được. Do một số người họ là có đức, đức lớn, nên họ muốn gì có nấy, vì thứ này rất then chốt. Xác thực là tình huống như vậy. Đức này có thể chuyển hóa thành công, [là] một phương diện

quyết định tầng thứ cao thấp và quả vị lớn nhỏ của một người tu luyện. Nếu cầu phúc báo trong xã hội người thường, vậy thì thứ này có thể trao đổi với người khác, trao đổi lấy tiền tài vật chất. Có người làm một chút việc đã có rất nhiều tiền, bởi vì đức của họ rất lớn; có người làm việc gì cũng không có tiền, có thể là đức nhỏ; điều này không tuyệt đối. Đương nhiên có một số người rất phức tạp, tôi chỉ nói về quy luật thông thường. Người đức nhỏ thậm chí xin ăn cũng không xin được, bởi vì khi người khác cho chư vị cơm, chư vị cũng phải cấp đức cho họ để trao đổi, chư vị không có đức để cho họ, cho nên chỗ cơm đó chư vị cũng không xin được. Phải trao đổi là vì chủng đặc tính cân bằng vũ trụ 'bất thất bất đắc'[116]này đang khởi tác dụng.

Đệ tử: Tượng Phật đã cũ thì xử lý như thế nào?

Sư phụ: Trong Phật giáo có quy định rồi, nếu không muốn [tượng] đó nữa thì tiễn vào chùa.

Đệ tử: Vì sao khi nghe giảng lại suy nghĩ lung tung?

Sư phụ: Chư vị tập trung tinh lực mà nghe sẽ tốt thôi. Chủ ý thức phải mạnh, kỳ thực là nghiệp lực tư tưởng đang can nhiễu.

Đệ tử: Còn có thể trị bệnh hay không?

Sư phụ: Nếu chư vị là bác sỹ ở bệnh viện, là bác sỹ xoa bóp, tôi nói rằng vấn đề cũng không lớn. Nếu bản thân chư vị là muốn làm việc này, hoặc là làm loại công tác này, hoặc là bản thân mở nghề, thì đều là việc trong người thường. Nếu chư vị dùng công để trị bệnh thì tuyệt đối không được! Tôi truyền tại đây không phải những gì chữa bệnh khỏe người nào đó, [mà] là tu luyện chân chính. Hơn nữa tu luyện chân chính lại là một vấn đề nghiêm túc phi thường, chư vị muốn tu

thành Giác Giả như thế, [mà] chư vị không nghiêm khắc yêu cầu bản thân, cứ ào ào như vậy thì sao được đây? Nghiêm túc phi thường. Thật sự phải chịu rất nhiều khổ, chư vị phải hạ quyết tâm chiểu theo Đại Pháp mà tu. Thật sự muốn tu luyện thì tôi nói rằng những vấn đề này chư vị cũng khỏi cần nghĩ nữa.

Đệ tử: Chủ ý thức có phải là linh hồn của con người?

Sư phụ: 'Linh hồn' này nói ra rất chung chung. Mà thân thể con người rất phức tạp, nó nói về cái gì thì cũng rất không minh xác. Cho nên tại đây chúng ta hoàn toàn bài trừ cách nói của quá khứ đó, hoàn toàn là kết hợp với khoa học thân thể người hiện nay mà giảng; điều chúng ta giảng đây đã rất rõ ràng rồi.

Đệ tử: Đôi khi bị thất thần?

Sư phụ: Hiện nay chư vị không thể đạt được nhập tĩnh tuyệt đối thì là bình thường, đó là thể hiện của đề cao tầng thứ. Nếu chư vị mà thật sự có thể nhập tĩnh được, thì tầng thứ của chư vị cũng đã không thấp rồi.

Đệ tử: Trước kia từng học công khác, một số thứ trong đó như chú ngữ thỉnh thoảng lóe lên trong đầu một cách vô ý?

Sư phụ: Đều phải bài trừ chúng đi. Thứ này không giống với nghiệp tư tưởng bình thường, nhất định phải bài trừ chúng.

Đệ tử: Vì sao khi trừ bỏ tư tưởng xấu rất khó, thậm chí đôi khi cảm thấy chúng ngược lại còn đang mạnh lên?

Sư phụ: Chư vị muốn tiêu trừ chúng thì chúng không để chư vị tu, cho nên sẽ có phản ứng. Có người phản ứng rất mạnh, nhưng chủ tư tưởng của chư vị nhất định phải rõ ràng, hãy bài trừ chúng. Đợi tới khi

chư vị có thể phân biệt được, tư tưởng lại kiên định rồi, thì Pháp thân của tôi sẽ giúp chư vị tiêu trừ chúng.

Đệ tử: Con là luyện Pháp Luân Đại Pháp, em gái con cúng [thờ] tiên?

Sư phụ: Học viên Pháp Luân Đại Pháp không cần phải sợ gì cả, ngay cả là một người thường, cũng thường gặp những thứ bất hảo, chúng không thể làm hại chư vị, cũng không động tới chư vị được, nhưng tư tưởng bản thân chư vị phải ổn định, bài xích những thứ này. Chư vị kiên định tu Đại Pháp, thì Pháp thân của tôi sẽ xử lý chúng.

Đệ tử: Trước kia thiên mục đã khai mở, sau này lại không nhìn thấy?

Sư phụ: Trước kia khai mở, sau này đóng lại là có nhiều loại nguyên nhân, có [trường hợp] có thể là bị đóng lại; có trường hợp có thể là đã bị tổn thương. Nhưng khi tu luyện đều đang được tu bổ[117]. Khi cần đả khai thì sẽ đả khai, điều này không cần quản, cứ thuận theo tự nhiên.

Đệ tử: 'Thần Thông Gia Trì pháp' không thể kiên trì thời gian thật lâu thì làm thế nào?

Sư phụ: Yêu cầu là luyện càng lâu càng tốt. Vì bài công pháp thứ năm là điều bản thân tôi độc tu, không thay đổi chút gì mà lấy ra cấp cho mọi người, mục đích chủ yếu là để khi chư vị tu luyện trên tầng thứ cao, có Pháp để tu, có công để luyện. Hiện nay chư vị bắt đầu luyện thì độ khó là lớn, chư vị không thể ngồi thời gian lâu như vậy. Chư vị hãy cân bằng một chút thời gian xem, gia trì thần thông dùng thời gian bao lâu, [phần nhập tĩnh] định lại dùng thời gian bao lâu, tự mình hãy

cân nhắc. Hơn nữa dần dần chư vị sẽ đề cao, lâu rồi sẽ có thể ngồi được thời gian rất lâu.

Đệ tử: Rất tiếc là con phải xuất ngoại không thể tham gia buổi học cuối cùng?

Sư phụ: Sau này hãy đọc sách nhiều một chút thì không vấn đề gì, tự học cũng đều có thể viên mãn, chỉ xét có thực tu hay không.

Đệ tử: Ai có thể sinh ra chủ nguyên thần của một người?

Sư phụ: Chư vị quản những thứ này làm gì? Tâm chư vị dùng vào cầu tri thức hay là dùng vào tu luyện? Kỳ thực tôi giảng cả rồi, các chủng vật chất trong vũ trụ to lớn này, dưới tác dụng vận động của chúng thì có thể sản sinh ra sinh mệnh. Trên thân thể người thì phân ra chủ nguyên thần, phó nguyên thần, đó chẳng phải đều là sinh mệnh sao?

Đệ tử: Khi Ngài giảng bài, [con] đột nhiên nhìn thấy Ngài hiển tướng một vị đạo trưởng búi tóc vấn cao trên đỉnh đầu, thân thể rất cao, tóc trắng?

Sư phụ: Tôi xuống đây chuẩn bị thực hiện việc này thời gian rất lâu rồi, Phật Đạo Thần tôi đều từng làm. Nhìn thấy thì nhìn thấy thôi.

Đệ tử: Luyện công trong nhà tổ tiên có sợ không?

Sư phụ: Chư vị chấp trước thật là nhiều. Sinh mệnh của cha mẹ, con cái chư vị còn sống chư vị cũng không chi phối được, còn quản cả người đã khuất. Tu hành chính Pháp đối với ai cũng có chỗ tốt. Pháp môn này của tôi là pháp môn tiện lợi nhất, tu luyện trong người thường. Tôi cứ giảng đi giảng lại rằng tu luyện là vấn đề rất nghiêm túc, chư vị lại để tâm cái này, để tâm cái kia, cái tình này chư vị cũng không dứt, cái tình kia

cũng không dứt. Trong quá khứ thế nào gọi là xuất gia? Hòa thượng hiện nay khó nói lắm. Quá khứ hòa thượng sau khi xuất gia cả cha mẹ cũng không nhận, hoàn toàn đoạn tuyệt thế duyên[118], ngay cả tên cũng đặt lại. Vì sao họ phải đặt pháp danh? Chính là đoạn tuyệt hết thảy mọi dục vọng ở thế gian, không còn bất kỳ vương vấn, dính dáng gì với những người kia, họ mới có thể tĩnh tâm xuống mà tu. Tu luyện là một việc nghiêm túc. Chư vị đừng quản những việc kia, chư vị chỉ quản tu luyện là được rồi. Nhưng mà, không được thờ cúng tổ tiên ngay trong phòng, [như thế] mới tốt với cả chư vị và người đã chết, người và quỷ[119]không thể ở chung phòng, duyên thế gian đã hết.

Đệ tử: [Tu luyện] Pháp Luân Đại Pháp có ảnh hưởng đến chơi cổ phiếu không?

Sư phụ: (Học viên đều đang cười chư vị). Chư vị đang chấp trước vào đánh bạc, tôi nói với chư vị thua bạc cũng có người nhảy lầu đó! Cái tâm khi chơi cổ phiếu là cái tâm gì, việc tốt hay xấu tôi nói rằng hiện nay có những người đã rất khó phân được rõ. Có người còn hỏi tôi có thể đánh mạt chược không, chư vị chẳng phải muốn ăn tiền của người khác sao? Đó chẳng phải là đánh bạc sao? Dù sao đi nữa tôi giảng cho chư vị chính là câu nói này: khóa giảng của chúng tôi tại đây không phải là giảng một cách tùy tùy tiện tiện cho người thường, chúng tôi có trách nhiệm với người tu luyện chân chính, [đây] là giảng cho người luyện công. Nếu chư vị nói việc gì trong xã hội chư vị cũng [muốn] làm, chư vị muốn làm gì thì cứ làm nấy, cũng khỏi cần tu luyện.

Đệ tử: Con có con trai bảy tuổi gần đây thường kể rằng trong mộng luyện công cùng với Ngài, ban ngày nhìn thấy bản thân Ngài luyện công, nhưng nó lại không muốn học Pháp Luân Đại Pháp?

Sư phụ: Vậy thì phải xem xem điều nó học là gì? Xem xem điều nó nhìn thấy là thật hay là giả. Chính Pháp hồng truyền, ma sẽ nghĩ hết mọi cách để phá hoại. Bản thân người đó không luyện thì là có vấn đề.

Đệ tử: Trong thời không nhanh một đời người ta đã kết thúc, vì sao hiện nay chúng ta vẫn có thể thông qua tu luyện mà cải biến vận mệnh của người ta?

Sư phụ: Bởi vì chủ thể của chư vị vẫn chưa kết thúc, chúng ta cũng có thể xoay ngược thời gian của những không gian đó, đây là điều tôi muốn giảng trong khóa giảng. Tiện đây tôi cũng nói một vấn đề cho mọi người, sinh mệnh của con người thì tự mình hoàn toàn cải biến không nổi. Bất cứ người thường nào cũng không thể thay đổi cho chư vị được, Giác Giả cũng không thể cải biến cho chư vị một cách vô điều kiện, cho nên con người không chi phối được sinh mệnh[120]của mình, chư vị càng không chi phối nổi sinh mệnh người khác. Có người muốn phát tài, kiếm nhiều tiền, cho gia đình ổn thỏa, để họ sống được tốt, rồi mình mới đi tu luyện. Quả thực là chuyện cười! Người nào có mệnh người đó, dẫu là thân nhân, làm sao có thể để chư vị cải biến cuộc đời người khác đây? Hơn nữa nạn gì cũng không có, thì chư vị tu cái gì? Chư vị có biết họ có nghiệp lực lớn ngần nào không? Trong cả đời họ thì sẽ phải bước đi như thế nào? Chư vị có thể chi phối được người khác chăng? Không chi phối được. Có thể có người nghĩ rằng tôi không tin, tôi đã kiếm được rất nhiều tiền, tôi đã

phát tài lớn, thế hệ sau của tôi sẽ kế thừa thôi. Tôi thấy không nhất định, chưa biết chừng thiên tai nhân họa một ngọn lửa là không còn gì cả, thua mất, rơi mất, không thể nói chắc chắn điều gì, phải xem họ có phúc phận này hay không, không có phúc phận ấy thì cũng không kế thừa được gì cả, chính là ý này. Mỗi người mỗi mệnh, không phải người này có thể cải biến vận mệnh của người kia, thế không được.

Vậy thì cuộc đời của người tu luyện có thể cải biến được không? Được. Có hai cách có thể thay đổi được, con người bước trên con đường tu luyện, có thể cải biến cuộc đời của họ. Một người muốn tu luyện thì đó chính là Phật tính đã xuất lai, có thể giúp họ một cách vô điều kiện. Những [trường hợp] khác thì không thể làm tùy tùy tiện tiện, vì trong sinh mệnh của chư vị không có tu luyện, nên ắt phải cải biến cho chư vị, toàn bộ thứ đó đều phải xáo trộn lại, nghĩa là an bài lại mới, điều này là có thể làm được. Còn một tình huống nữa, chính là chúng ta có người quá chấp trước vào những thứ của người thường, bằng những thủ đoạn không chính đáng, hoặc dùng cách nào đó làm tổn hại người khác, hoặc chư vị cảm thấy là không làm hại người khác, thông qua nỗ lực của bản thân chư vị v.v. mà làm những sự việc gì đó, dường như là chư vị đắc được rồi. Kỳ thực, chư vị có thể cải biến được rất ít, cũng có lẽ chư vị thông qua nỗ lực làm sự việc đó, chính là cần phải nỗ lực, chư vị làm như thế chư vị mới có thể đắc được, đó cũng là đã an bài cả rồi. Nhưng mà, xác thực là về phương diện nhỏ thì có thể cải biến, còn phương hướng lớn thì không cải biến nổi. Cải biến một chút là có thể sẽ tạo nghiệp, nếu không thì không tồn tại người

tốt xấu. Trong vận mệnh của chư vị không có an bài thứ đó, chư vị khăng khăng muốn [nó], dùng thủ đoạn không chính đáng để đạt được, vậy thì thứ chư vị đạt được chính là thứ của người khác. Như vậy chư vị đã làm tổn hại người khác, chính là nợ người khác, chư vị là đã tạo nghiệp rồi, chính là cái ý này. Đời này không trả thì đời sau trả.

Đệ tử: Vì con tâm tính kém [đã] luyện lẫn với công của người khác, mấy ngày sau khiến Pháp Luân bị tổn thất thì làm thế nào?

Sư phụ: Tu luyện là việc nghiêm túc, có người họ chính là không nghe khuyên ngăn, họ cứ khăng khăng luyện lẫn, kết quả hỏng cả. Pháp Luân này và toàn bộ bộ cơ chế này của chúng ta, những thứ này đã trải qua những niên đại rất là xa xưa, những thời kỳ lịch sử rất là xa xưa, biết bao nhiêu thế hệ mới hình thành nên! Đó không phải là thứ mà người thường chúng ta hình thành được, là thứ rất trân quý, đã tu luyện xuất ra vô số Đại Giác Giả. Chư vị nói hủy là hủy Nó đi, trộn lẫn công khác luyện đã hủy Nó rồi. Tôi nói với chư vị rằng, chúng ta nói một câu cao hơn một chút, xét về một ý nghĩa nào đó thì Pháp Luân kia, Nó chính là vũ trụ, so với sinh mệnh của tự thân chư vị, so với nguyên thần của chư vị thì Nó trân quý hơn không biết bao nhiêu lần. Chư vị tùy tiện hủy Nó đi, mọi người hãy thử nghĩ xem. Đương nhiên tôi đã là độ chư vị, nên mang thứ này ra, có thể học thì học, không thể học thì cũng không còn cách nào cả. Phàm là Pháp Luân lại bị biến dạng nữa, tôi sẽ không tùy tiện lại cấp Pháp Luân cho họ nữa. [Nếu] họ thật sự muốn học, nhất tâm muốn học, thì còn phải xem có phải họ có thật sự muốn học

hay không, có thể kiên trì tiếp tục không. Thật sự có thể học, nếu có thể học thì cấp cho một bộ cơ chế, họ tự mình dần dần thông qua luyện cũng có thể hình thành Pháp Luân.

Đệ tử: Thầy Lý nếu Ngài là Phật, thì Ngài không được nói, [rằng] hết thảy các Pháp đều là tà?

Sư phụ: Mọi người học viên chúng ta có nghe được tôi nói rằng hết thảy các Pháp đều là tà không? *(Không có!)* Người này bị con phụ thể kia chi phối não bộ của anh ta mà không biết đã nói gì nữa. Những người chủ ý thức không thanh [tỉnh] thì không độ được. Thời kỳ mạt Pháp hiện nay chính là rất loạn. Hơn nữa, những thứ loạn bát nháo, tà môn oai đạo kia có thể xứng được gọi là Pháp không? Chúng có Pháp gì chứ? Pháp chỉ có một: Chân-Thiện-Nhẫn! Những chính Pháp khác, chính giáo khác đều là Lý được chứng ngộ ở các tầng thứ khác nhau.

Đệ tử: Trong mơ không giữ tâm tính vững vàng thì làm thế nào?

Sư phụ: Vậy là tâm tính tự thân chư vị không kiên định, yêu cầu với bản thân còn chưa cao, nguyên nhân là lúc bình thường nền tảng học Pháp chưa vững chắc; cho nên phải chân tu thực tu, những việc này trong tư tưởng mới có thể coi trọng lên.

Đệ tử: Những người chưa từng tham gia lớp học, mà luyện theo yêu cầu trong sách của Ngài thì có thể hình thành Pháp Luân không?

Sư phụ: Mọi người biết rằng, điều chúng tôi truyền là tu luyện, những điều tu luyện tầng thứ cao, chứ không phải là thứ chữa bệnh khỏe người gì, vậy thì yêu cầu đối với người ta cũng phải cao. Không phải là chư

vị cứ luyện là có thể có đắc Pháp Luân, chư vị luyện tốt đến mấy, thời gian lâu đến đâu, nếu chư vị không theo tiêu chuẩn tâm tính chúng tôi yêu cầu mà làm, không nghiêm khắc yêu cầu chính mình, không trọng đức, không học Pháp, thì không có gì cả, thứ gì cũng không thể hình thành. Nếu chư vị theo yêu cầu của Pháp này mà làm, vậy thì thứ gì cũng có thể đắc được. [Những gì] đáng được đắc, thì chư vị tự học cũng như thế, thứ gì cũng không bỏ sót. Chữ trong sách đó đều là Pháp thân của tôi, cho nên tự nhiên chư vị sẽ đắc được, cũng không cần tự mình phải hình thành Pháp Luân, cũng sẽ tự nhiên có Pháp thân của tôi bảo hộ chư vị.

Đệ tử: Tại xã hội có người công kích Pháp Luân Công ngay trước mặt học viên Pháp Luân Công, chúng ta nên duy hộ Pháp Luân Đại Pháp như thế nào?

Sư phụ: Không cần để ý tới họ là xong, cũng không cần tranh với họ đấu với họ, họ thích nói gì thì nói nấy, không cần để ý tới họ là xong. Không cấp cho họ thị trường, không nghe là được rồi.

Đệ tử: Đệ tử Pháp Luân Đại Pháp có thể tới phòng sinh sản không?

Sư phụ: Điều đó có quan hệ gì chứ? Có những câu hỏi nêu ra rất ấu trĩ, tu luyện Đại Pháp không sợ bất cứ thứ gì, nhất chính áp bách tà. Hơn nữa, phòng sinh đó nó cũng không phải là tà, còn có ích với trẻ nhỏ nữa.

Đệ tử: Sách khí công do tác giả không phải là khí công sư viết thì có những thứ phụ thể tà ma ở trong đó không?

Sư phụ: Tôi bảo mọi người này, bất kể họ là tác giả cũng vậy, hay là người nào đó cũng vậy; không phải là khí công sư mà viết ra sách khí công, thì cũng sẽ có

những thứ phụ thể loạn bát nháo khống chế họ làm ra. Tư tưởng của họ đến [xuất hiện] như thế nào bản thân họ [vẫn] cho rằng là bản thân mình nghĩ ra. Cũng có những tác giả muốn viết những thứ về phương diện khí công, họ đi phỏng vấn những khí công sư giả kia, bởi vì họ cũng không biết công của khí công sư đó đến từ đâu, [họ] cũng giống thế mà chiêu mời những thứ này, những gì viết lên đó cũng đều là những thứ kia như nhau cả thôi. Hiện nay ở xã hội rất loạn, các loại khí công giả đều có; ngay cả không có thứ tà ở trong đó, [sách mà] không phải là khí công sư viết thì có thể tu luyện không?

Đệ tử: Những lúc rảnh rỗi sau khi luyện công tìm sách đọc, chủ yếu là đối với một vài danh từ, thuật ngữ không hiểu muốn đọc nhiều một chút để tìm hiểu mà thôi, chứ không muốn học nhiều pháp môn?

Sư phụ: Đừng biện giải. Tại đây chúng tôi là có trách nhiệm với chư vị, những thứ giảng ở các pháp môn đó, là thứ của pháp môn đó, có mang theo nhân tố của pháp môn ấy ở bên trong, chư vị có thể dùng nó tại chỗ chúng ta không? Tại đây chúng tôi giảng thế nào dạy thế nào, thuật ngữ khác cũng không phải là nội hàm trong môn này của chúng tôi. Động tác hay sách có ma phụ thể thì từng chữ đều là cái thứ đó. Hễ xem thì sẽ tiến nhập vào thân thể chư vị. Còn về phương diện tu luyện và tri thức Phật học, tôi sẽ chọn một số nhân vật tu luyện trong lịch sử mà xuất bản, đều là tốt, là chính, để làm thứ để đọc như tri thức thông thường, để mọi người nhận thức.

Đệ tử: Giấy nháp ghi chép Thầy giải đáp câu hỏi trên lớp học thì xử lý thế nào?

Sư phụ: Hãy giữ lại. Ngoài ra [tôi] nói với mọi người rằng, có một số người chúng ta ngồi đây đã quen với việc ghi chép, nhưng thông thường lại nghe giảng không tốt, chính là những người làm việc ghi chép này. Vì tư tưởng của họ đang dùng vào ghi chép, nhưng họ thường ghi không đầy đủ và nghe cũng không đầy đủ; chư vị chỉ có [là] tĩnh tĩnh mà nghe. Chư vị ghi chép không đủ, khi chư vị chiểu theo ghi chép mà làm, nhưng trong đó không toàn vẹn, hơn nữa rất có thể là đoạn chương thủ nghĩa[121], vì chư vị ghi không toàn vẹn. Nếu chư vị làm theo thì không khéo sẽ khởi hậu quả bất hảo. Điều tôi giảng cho mọi người chính là từ lúc tôi mở lớp cho tới nay, [là] kinh nghiệm đã nhiều lần xảy ra những việc này [nên] nói cho mọi người biết, trước kia có không ít người làm vậy. Đây không phải là lý luận trong người thường, [ghi chép] thông thường hiệu quả đều không tốt, chư vị nghe không toàn vẹn và chép cũng không toàn vẹn. Tương lai chúng ta sẽ có sách thì có thể đọc.

Đệ tử: Hiệu quả luyện công có phải có quan hệ với tâm trạng?

Sư phụ: Khi tâm trạng không tốt thì không được luyện công, đặc biệt là khi tức giận thì càng không được luyện. Tu luyện chính Pháp cần phải Nhẫn, Nhẫn không phải là sau khi sinh ra tâm trạng không tốt rồi mới Nhẫn, không phải là tức giận rồi mới Nhẫn. Chư vị ôm giữ tâm trạng không tốt vậy thì chư vị còn luyện gì đây? Trong tâm chư vị nào là tức giận, nào là hận, các chủng tâm do tức giận mà sinh ra chư vị có thể tĩnh lại được không? Chư vị luyện công có thể có hiệu quả tốt không? Không làm theo yêu cầu của Pháp, không phải

luyện chính Pháp thì chính là luyện tà pháp. Không hề nói luyện động tác này rồi, thì chư vị đã là [trong] Pháp này. Có rất nhiều sư phụ dạy người ta, nhưng họ không làm theo tiêu chuẩn tâm tính, đạo đức mà sư phụ yêu cầu, kết quả họ luyện ra đều là những thứ tà, loạn bát nháo. Chư vị chớ thấy họ dạy là công tốt, cùng một công pháp nhưng những thứ luyện ra có thể khác nhau; chư vị phải thật sự làm theo tiêu chuẩn tâm tính của họ. Tu luyện là vấn đề nghiêm túc phi thường.

Đệ tử: Xem sách y học cổ kim có ảnh hưởng đến Pháp Luân Đại Pháp không?

Sư phụ: Không ảnh hưởng gì. Xem sách y học không có ảnh hưởng gì. Nhưng những sách y học khí công hiện nay thì không được xem.

Đệ tử: Có loại sách Yoga[122]giảng là kinh điển của Thần, giảng rằng Thần ấy sáng tạo ra tất cả vũ trụ?

Sư phụ: Đừng nghe những thứ đó, Yoga gì chứ, thời kỳ mạt Pháp nơi nào cũng không phải là tịnh thổ.

Đệ tử: Đắc được thông qua lao động cũng là dùng đức mà đổi lấy phải không?

Sư phụ: Cũng có quan hệ với phó xuất lớn hay nhỏ, thông thường bản thân lao động đã là phó xuất, đắc được nhiều hơn phó xuất thì phải cấp đức.

Đệ tử: Chỉ tu tâm tính không luyện công?

Sư phụ: Vậy chư vị chỉ là người tốt chứ không phải người tu luyện. Tương lai chư vị chỉ có thể làm người tốt, đời sau đắc phúc báo.

Đệ tử: [Động tác] đẩy Pháp Luân xoay chuyển[123]vì sao chỉ đẩy xoay bốn vòng mà không cho phép đẩy cho xoay chín vòng?

Sư phụ: Đẩy bốn vòng là đủ dùng rồi, đẩy nhiều bụng chư vị sẽ đau, chư vị sẽ bị trướng bụng. Đương nhiên khi chư vị học thì không hề gì, sau khi học xong rồi, nếu chư vị bắt đầu luyện công thì không được đẩy nhiều hơn, đẩy nhiều chư vị sẽ bị trướng bụng.

Đệ tử: Sinh con xong trong vòng một tháng có thể luyện công không?

Sư phụ: Đương nhiên có thể. Điều này không vấn đề gì, không có vận động mạnh mẽ.

Đệ tử: Chưa từng tham gia lớp học của Thầy, sau khi làm xong bài công pháp thứ năm lại xuất ra vài bộ động tác khác?

Sư phụ: Vậy chính là có thứ khác khống chế cô ta rồi. Vấn đề này tôi đã giảng rồi, điều chúng tôi truyền chỉ là năm bộ công pháp này. Cô ta cảm thấy rất tốt, tâm hoan hỷ hễ nổi lên liền theo đó mà [chuyển] động. Chư vị không muốn, thì chư vị hãy dừng lại, nó cũng sẽ không còn nữa. Khi chư vị bắt đầu động theo, chư vị càng [chuyển] động thì càng cao hứng, ái chà tốt quá, vậy thì nó sẽ chỉ huy chư vị. Nhưng những thứ đó, chư vị chớ thấy động tác của nó thật đơn giản, toàn đều là phá hoại thân thể chư vị. Chư vị chớ thấy chư vị đánh ra mấy động tác đó, toàn là phá hoại những thứ trên thân chư vị, chỉ cần một lúc thôi là sẽ có thể hủy đi công phu của chư vị.

Đệ tử: Tín ngưỡng Thiên Chúa giáo lại luyện Pháp Luân Đại Pháp?

Sư phụ: Bàn tới vấn đề này thì có lẽ sẽ nói rất cao, [chư vị] là người phương Đông tôi chỉ có thể tại đây nói với mọi người rằng chư vị gắng sức tu. Đại Pháp, chính Pháp khó gặp. Chỉ có thể nói với chư vị như vậy,

[nếu] tôn giáo hiện nay có thể độ nhân thì tôi đã không tới truyền Đại Pháp; dù sao mọi người hãy ngộ, chư vị hiện nay là con người, nói quá cao chư vị cũng không thể tiếp thu được.

Đệ tử: Thanh niên luyện Pháp Luân Đại Pháp có thể được phép tồn tại tình yêu khác giới không?

Sư phụ: Tôi giảng cho mọi người rồi, nếu ở tầng thứ này, bảo chư vị thứ gì cũng vứt bỏ thì hoàn toàn không khả năng, chư vị cũng làm không nổi. Đương nhiên có những người đối với những việc này có thể xem rất nhẹ; bất quá tôi bảo mọi người này, [với người] tu luyện trong xã hội, chúng ta không đề xướng làm như vậy. Nhưng Pháp Luân Đại Pháp chúng ta xác thực có một lô những người chuyên tu[124]. Tương lai khi chúng ta có chùa, có thể cung cấp cho họ một trường sở tu luyện. Có rất nhiều tăng nhân, sau khi tu luyện Pháp Luân Đại Pháp [thì ở lại] trong chùa có thể sẽ tạo thành khó khăn rất lớn cho họ, tương lai phải cấp cho họ một trường sở tu luyện như vậy. Nhưng với bộ phận tu luyện trong người thường này, chúng tôi không chủ trương chư vị làm thế. Nếu thế ai ai tu luyện Pháp Luân Đại Pháp rồi đều không kết hôn nữa, không thể sinh nở đời sau nữa, con người sẽ tuyệt chủng, vậy thì không được. Chính là trong giai đoạn hiện có chư vị có thể thành gia lập nghiệp. Tu luyện trong người thường, phải phù hợp với trạng thái này của người thường ở mức độ tối đa. Chúng ta lấy ví dụ, chư vị không kết hôn, cha mẹ chư vị sẽ rất lo lắng cho chư vị, họ không lý giải chư vị, người khác cũng không lý giải chư vị. Phù hợp với trạng thái này của người thường, đối với tu luyện của chúng ta

vẫn là có chỗ tốt. Bởi vì hoàn cảnh phức tạp nhất mới có thể xuất cao nhân.

Đệ tử: Đại sư có thể giảng về trải nghiệm tình yêu của Ngài không?

Sư phụ: Chư vị không phải là tới học Pháp, chư vị tới để làm gì? Chư vị còn muốn biết những gì? Tu luyện là việc nghiêm túc phi thường, hiện nay chư vị còn bị tình dẫn động mà chấp trước vào những thứ này. Sự cách biệt lớn biết nhường nào!

Đệ tử: Tu thành Pháp Luân Đại Pháp thì có thể tới thế giới khác không?

Sư phụ: Muốn đi đâu thì tới đó. Tu thành rồi mà. Hiện tại hỏi câu này, tương lai nếu quả thực có một ngày tu thành rồi, chư vị sẽ không biết giấu mặt vào đâu! Chư vị không biết lời chư vị nói là gì. Hiện nay chư vị là tư tưởng của con người, không có tư duy tại cảnh giới của Thần.

Đệ tử: Khi luyện tĩnh công yêu cầu thanh tịnh vô vi, không có bất cứ ý niệm nào, vậy phải chăng về tâm tính cũng phải tu thành loại trạng thái tâm lý này?

Sư phụ: Đúng vậy! Nhưng phải từ từ mới có thể đạt tới, lúc bình thường phải chú ý; bất kể nhập tĩnh đến mức độ nào, chư vị cũng phải biết mình đang ngồi đả tọa tại nơi đây, đang luyện công ở đây, một chút tư tưởng duy nhất này phải giữ vững, không giữ vững thì chư vị sẽ mơ hồ đi mất không biết gì cả, [người] tu sẽ không phải là chư vị.

Đệ tử: Học sinh ở trường nỗ lực học tập thi đỗ đại học, hành vi xứng đáng với cha mẹ thì có trái với Chân-Thiện-Nhẫn không?

Sư phụ: Điều này không trái với Chân-Thiện-Nhẫn. Những gì thuộc về chấp trước, những gì không thuộc về chấp trước, rất dễ bị lẫn lộn. Tôi có thể nói cho mọi người rằng, những việc làm để đạt mục đích cá nhân, để thỏa mãn ham mê, dục vọng, đó chính là chấp trước; còn làm những việc vị công, vì đại chúng, vì người khác, hoặc nỗ lực làm tốt công tác và bài tập lại là điều nên làm. Mọi người thử nghĩ xem, vậy đã là một học viên, là một học sinh thiên chức của chư vị chính là học tập cho tốt, vì chư vị là học sinh. Vậy thì có người nghĩ rằng, mục đích của tôi là thi đại học. Đương nhiên mục đích của học tập chính là không ngừng phát triển lên trình độ cao hơn, tiểu học, trung học, đại học; chư vị cũng không thể cứ ở mãi tiểu học, khẳng định là như vậy. Đã vậy chúng ta muốn lên đại học thì điều này cũng không sai, nhưng mà, nếu chư vị không chăm chỉ học tập, trong đầu óc chư vị cứ nghĩ lên đại học lên đại học, cứ mãi là lên đại học, thì tôi nói rằng đó chính là chấp trước. Vậy mọi người hãy nghĩ, chúng ta xoay ngược trở lại giảng, chư vị là học sinh thiên chức của chư vị chính là nên học tập cho tốt, xứng đáng với phụ huynh, xứng đáng với nhà trường, xứng đáng với thầy cô giáo. Thầy cô vì chư vị mà phó xuất, họ giảng bài cho chư vị; phụ huynh cung cấp cho chư vị đi học, nuôi chư vị đi học. Vậy thì chư vị xứng đáng với phụ huynh, xứng đáng với thầy cô nhà trường ấy, bản thân chư vị nỗ lực học tập cho tốt, chẳng phải chư vị sẽ tự nhiên lên đại học sao. Chư vị cứ nghĩ tới lên đại học, lên đại học mãi, chư vị học tập không tốt liệu chư vị có thể lên đại học không? Chư vị không cần cứ mãi nghĩ lên đại học, đại học, chư vị không thể lên nổi chẳng phải vô ích hay sao? Chư vị

không nghĩ tới chuyện đại học, chư vị cứ nỗ lực học tập tốt là được rồi. Chư vị học tập cho tốt chẳng phải sẽ có đại học sao? Sẽ có nghiên cứu sinh sao? Chính là đạo lý như vậy. Có những việc đơn giản thôi, nhưng rất dễ bị lẫn lộn. Chúng ta còn có một số người làm nghiên cứu khoa học, làm nghiên cứu có tính là chấp trước không? Thành quả nghiên cứu của chư vị, những sự việc mà chư vị làm ấy, là sự nghiệp công ích phục vụ cho quảng đại xã hội, phục vụ cho người khác, làm tốt những sự việc ấy, đó là bổn phận của chư vị. Là một công nhân thì cũng phải làm việc chăm chỉ, xứng đáng với tiền lương của chư vị, xứng đáng với thù lao của chư vị. Phải như vậy không? Bởi vì người luyện công ở đâu thì cũng nên thể hiện là người tốt.

Đệ tử: Khi luyện công tiến nhập vào trạng thái hoàn toàn vong ngã[125]*, trạng thái mà ngay cả bất kể âm thanh nào xung quanh cũng không nghe thấy, cảm thấy thân thể của mình tiêu [đi] mất?*

Sư phụ: Trạng thái này rất tốt. Chúng ta luyện công yêu cầu nhập tĩnh, sẽ xuất hiện hai loại trạng thái. Nhưng không giống những công pháp khác, hễ ngồi đó thì chẳng biết gì nữa, luyện hàng mấy tiếng đồng hồ rồi xuất định, ái chà, cảm thấy dường như ngồi một lúc, mới có mấy chục phút, nhưng hễ nhìn đồng hồ thì đã qua thời gian rất lâu rồi. Họ còn vui mừng khôn tả, định lực thật là cao, luyện thật là tốt. Nếu chư vị tu luyện trong những công pháp khác thì đều sẽ nói chư vị luyện được tốt; nhưng ở chỗ tôi đây thì tôi nói họ rất đáng buồn, rất đáng thương! Mọi người biết đó, chúng ta tu luyện chính là đòi hỏi bản thân chư vị phải thật sự tu luyện chính mình, để chư vị thật sự đắc công. Cho

nên trong trạng thái chư vị định rất sâu, chư vị cũng phải biết mình đang luyện công tại nơi này. Chư vị sẽ xuất hiện trạng thái như câu hỏi nêu ra, không biết nào chân, nào thân thể, nào cánh tay, nào bàn tay đi đâu mất rồi, thậm chí đại não của mình cũng không còn nữa, dường như chỉ có một tư tưởng ở đó. Tư tưởng trong ý thức ấy, biết mình đang luyện công nơi đây, đó là một trạng thái rất tốt. Còn nữa, chúng ta còn có thể có một loại trạng thái khác, giống hệt đang ngồi trong vỏ trứng gà không thể động được, vô cùng mỹ diệu, nhưng biết bản thân đang luyện công ở đây, cũng sẽ xuất hiện trạng thái này.

Đệ tử: Nửa đêm tỉnh giấc phát hiện bản thân đang làm một số động tác của Pháp Luân Đại Pháp, tự mình cảm thấy Pháp Luân đang xoay chuyển, dòng năng lượng rất mạnh?

Sư phụ: Nếu thật sự là động tác của Pháp Luân Đại Pháp thì rất tốt, đó có thể là nguyên thần của chư vị đang luyện, đang giúp chư vị luyện. Nếu là động tác khác thì là có vấn đề.

Đệ tử: Khi con đang thực hiện bốn bài công pháp đầu trong thân thể có luồng lực khiến người lay động?

Sư phụ: Chúng ta có rất nhiều người rất mẫn cảm. Khi Pháp Luân trong thân thể chư vị đang chuyển động, sẽ lắc lư theo; đừng động theo Nó. Có người không mẫn cảm, lực lượng chuyển động rất lớn họ cũng không cảm giác ra được. Trạng thái của mỗi người đều khác nhau.

Đệ tử: Chúng con từng tu luyện Mật tông nhiều năm, nay đã có công năng và có thể tương thông với Pháp thân của Đại sư, nếu những điều này đều là thật thì có

tác dụng phụ đạo[126]*chúng con tu luyện Pháp Luân Đại Pháp không?*

Sư phụ: Không có tác dụng phụ đạo, mà cũng không có bất kể tác dụng phụ đạo nào. Mật tông là Pháp Lý của Như Lai của tầng vũ trụ thấp nhất này, sao có thể phụ đạo Pháp của vũ trụ đây? Tôi giảng cho mọi người rồi, điều nhìn thấy là thật hay là giả đều rất khó nói. Cứ cho điều nhìn thấy là thật, thì cũng rất khó đạt đến trình độ tương thông với Pháp thân của tôi, Họ sẽ không liên hệ với chư vị như vậy; [đó] là những thứ mà chư vị đã học trước đây diễn hóa ra cho chư vị để lừa chư vị. Cho nên phải chú ý những việc này, công năng thì không thể nhìn ra ai cao thấp, mà là lấy tâm tính để phân biệt ra quả vị cao thấp của người tu luyện.

Đệ tử: Đối chiếu với Đại Pháp của Thầy mà viết nhật ký kiểm tra những chỗ thiếu sót của bản thân thì có được không?

Sư phụ: Tôi nói rằng không nhất định ghi chép chúng. Nếu chư vị đã muốn ghi lại thì cứ ghi; trong tâm biết sai ở đâu, lần sau mình chú ý học Pháp, đề cao bản thân là được rồi.

Đệ tử: Khi đọc tác phẩm của Sư phụ thường thường có vài hàng rất lóa mắt? Hễ kiểm tra thì vừa đúng là vấn đề mà bản thân gặp phải, có phải là Pháp thân của Thầy điểm hóa?

Sư phụ: Đây đều là Pháp lực mang theo trong Đại Pháp. Từng chữ đều là Pháp thân của Phật-Đạo-Thần.

Đệ tử: Trong một khoảng thời gian mỗi khi làm sai một việc hay nói sai một câu đều sẽ bị Pháp thân của Ngài trừng phạt, nhưng trong một khoảng thời

gian khác làm sai, nói lời sai thì Pháp thân của Ngài lại không quản?

Sư phụ: Cứ mãi quản chư vị, chư vị vẫn làm sai mà không biết hối cải, cũng không thể cứ mãi điểm hóa như vậy! Ngoài ra lại nói một việc. Có rất nhiều học viên cứ muốn câu thông với Pháp thân của tôi, mục đích thì, chính là muốn hỏi một số sự việc, tu luyện thế nào thế nào. Tôi nói mọi người này, chư vị chỉ quản việc tu, [điều] nên [để] chư vị biết, tất nhiên chư vị sẽ biết; [điều] không nên [để] chư vị biết, thì chứng tỏ chưa đến lúc chư vị nên biết. Bình thường chư vị đọc sách cho nhiều đọc cho thấu rồi, thì vấn đề gì chư vị cũng đều giải quyết được, đều ở trong đó. Có một số vấn đề chư vị chưa nhận thức được cũng vậy, hay là có vấn đề nan giải cũng vậy, chỉ cần sau khi chư vị thật sự học Pháp này, chư vị sẽ phát hiện rằng vấn đề gì của chư vị cũng không còn nữa, từng vấn đề từng vấn đề đều được hóa giải dễ dàng.

Đệ tử: Chỉ cần khai công khai ngộ thì chính là chính quả, là có thể tới được thế giới Pháp Luân phải không?

Sư phụ: Ngộ có tiệm ngộ và đốn ngộ. Cái ngộ mà đến cuối cùng thật sự hoàn toàn đả khai thì gọi là viên mãn. Nhưng có người chỉ có thể tu tới khai công khai ngộ trong tam giới thì không gọi là viên mãn, không thể đắc chính quả. Tôi nói ấy là có người không thể bỏ ra nỗ lực lớn như vậy, không có quyết tâm tu lớn như vậy, cho nên họ đạt không được đắc chính quả, vậy sẽ không tới được thế giới Pháp Luân. Sẽ có [người] khai ngộ trong tam giới, vì họ chỉ có thể tu cao ngần ấy. Tu luyện Đại Pháp không nhất định đều tới thế giới Pháp

Luân, người viên mãn tại quả vị cao hơn thì có thế giới cao hơn.

Đệ tử: Người ta rớt xuống không gian vật chất này phải chăng vì có 'tình'?

Sư phụ: Không phải đều như vậy. Bên trên không có tình, trong tam giới mới có tình. Chư vị rớt xuống là vì chư vị trở nên không phù hợp với tiêu chuẩn bên trên nữa, mới rớt xuống dưới. Mà trong không gian này nơi người thường thì tình là nặng nhất. Tình là gốc rễ sinh ra tâm chấp trước.

Đệ tử: Phân biệt phụ thể, nguyên thần như thế nào?

Sư phụ: Hiện giờ chư vị phân biệt không nổi. Không được cứ hứng thú với những việc này, bởi vì phụ thể đó và thân thể của chư vị sẽ biểu hiện lớn như nhau, thân thể trước đây của chính chư vị đến đời này cũng sẽ biểu hiện ra, cho nên về căn bản chư vị rất khó phân [biệt] rõ là thân thể của đời trước hay là phụ thể. Phụ thể có [cái] ở trong thân thể, có [cái] ở ngoài. Ngồi trên đầu, ngồi trên vai, hoặc bám sau cổ, thứ này tương đối dễ phân biệt. [Thứ] nằm trong thân thể thì chư vị phân [biệt] không rõ được. Người tu luyện Đại Pháp thì đều không tồn tại chuyện phụ thể gì cả, đó là tuyệt đối không được phép.

Đệ tử: Xin hỏi bậc trên Phật thì xưng hô thế nào?

Sư phụ: Bậc trên Phật nào? Người thường bình thường vĩnh viễn không được biết việc cao như thế. Về đại thể tôi đều đã giảng hai gia lớn Phật và Đạo, phía trên họ cũng là Phật, cũng là Đạo. Chư vị coi nó là tri thức, chư vị bước ra khỏi cửa này, bước ra lớp học này, dần dần không cần tới vài ngày thì chư vị sẽ không thể nghĩ ra điều gì. Những điều tôi giảng này, chư vị chỉ có

thể biết được đại khái, hơn nữa chư vị mơ mơ hồ hồ không thể nói ra được điều gì. Không thể tu luyện thì sẽ xóa bỏ nó trong ký ức trong đại não của chư vị, người thường không được phép biết những điều này.

Đệ tử: Hàm nghĩa chân chính của 'tình' trong Phật Pháp là gì?

Sư phụ: Là một loại nhân tố tại tầng thấp nhất của Đại Pháp vũ trụ, của đặc tính vũ trụ. Trước kia chúng ta vẫn chưa hề giảng điều căn bản này. Trong Phật giáo đều giảng tâm chấp trước, tâm chấp trước này, tâm chấp trước kia; tại đây chúng tôi cũng bàn về các chủng tâm chấp trước. Nhưng mà, trong Phật giáo không hề nói tới căn bản của tâm chấp trước là gì; tại đây chúng tôi giảng ra cho mọi người rồi, chính vì có 'tình' ở đó. Đương nhiên tu luyện tới muốn đắc chính quả, thì về cơ bản tình này phải bỏ.

Đệ tử: Khi luyện công cần đầu lưỡi bắc cầu[127]*, lắp răng giả không thể bắc cầu thì làm thế nào?*

Sư phụ: Lắp răng giả cũng không ảnh hưởng, trong miệng chư vị ngậm một miếng chì cũng không hề gì, công đều có thể xuyên thấu cho chư vị. Điều này không hề gì, chúng ta không phải là luyện khí mà là luyện công.

Đệ tử: Đời trước Ngài là ai?

Sư phụ: Tôi chính là Lý Hồng Chí. Tôi không phải là Phật Thích Ca Mâu Ni.

Đệ tử: Pháp Luân Thánh Vương mà Ngài nhắc tới trong bài giảng trước kia có phải cùng là một với Pháp Luân Thánh Vương mà Thích Ca Mâu Ni nhắc tới trong kinh Diệu Pháp Liên Hoa không?

Sư phụ: Trong lịch sử Phật Thích Ca Mâu Ni xác thực đã nhắc tới Pháp Luân Thánh Vương. Trước đây

Phật Thích Ca Mâu Ni nhiều lần giảng những chuyện về Pháp Luân và Pháp Luân Thánh Vương; người đời sau khi nhớ lại những sự tình mà Phật Thích Ca Mâu Ni giảng ấy, thì đã không thể phản ánh chúng ra một cách toàn diện. Cho nên người đời sau cũng không thể lý giải nguyên nghĩa mà Phật Thích Ca Mâu Ni giảng, gây ra hiểu lầm. Sau lại còn sinh ra lối nói nào là ngân luân, thiết luân, đồng luân, v.v., đều là người đời sau biên tạo ra. Thuyết rằng Phật Thích Ca Mâu Ni chuyển Pháp Luân như thế như thế; [kỳ thực] việc này Phật Thích Ca Mâu Ni hoàn toàn không giảng rằng chính mình chuyển Pháp Luân. [Mà là] Phật Thích Ca Mâu Ni dự kiến tương lai một việc như vậy sẽ xảy ra mà [Ông] nhìn được, biết được.

Đệ tử: Buổi tối luyện Thần Thông Gia Trì pháp khi vừa đả tọa liền mê mê muốn ngủ?

Sư phụ: Điều này tuyệt đối không được, nhất định phải khắc phục bệnh này, nếu không thì kẻ tu luyện có thể không phải bản thân chư vị. Chúng ta cần tu luyện một cách tỉnh táo minh bạch. Hễ ngồi là ngủ, kỳ thực không luyện công mà là ngồi ngủ thôi, đó cũng là can nhiễu.

Đệ tử: Ở Tịnh Độ Cực Lạc chúng sinh không có phiền não, không có ma luyện thì tu hành như thế nào?

Sư phụ: Tôi nói với chư vị rằng không có phiền não thì không thể tu luyện, cho nên trong thế giới Cực Lạc rất khó tu luyện.

Đệ tử: Pháp hiệu của Pháp thân của Sư phụ?

Sư phụ: Pháp thân của tôi chính là tôi, [là] nhất thể. Điều này không dễ lý giải lắm, không có Pháp hiệu nào cả, chính là Lý Hồng Chí.

Đệ tử: Những nghi vấn trong tu luyện có thể tìm tòi thảo luận với các học viên cũ mà chúng con cho là luyện khá tốt được không?

Sư phụ: Tìm tòi thảo luận giữa các học viên với nhau điều này không hề gì, rất tốt.

Đệ tử: Khi làm việc vô tình cảm giác thấy chỗ giữa hai lông mày trước trán nhiều lần phóng xuất ra ánh sáng màu hồng nhạt, màu xanh lam, màu trắng bạc?

Sư phụ: Đây chính là hiện tượng khai thiên mục, các loại hiện tượng rất là nhiều. Có người nói năng lượng này của chúng con là ánh sáng sao lại tồn tại trên thân thể con? Hôm qua tôi thấy một tờ câu hỏi mà chưa kịp giải đáp. Tôi bảo chư vị này, nhìn thấy là ánh sáng là vì biểu hiện nhìn thấy được do tầng thứ thiên mục không cao mà thôi, còn vật thể tồn tại kia nó là vật chất rất thật. Tầng thứ thiên mục chư vị không cao thì nhìn các thể sinh mệnh tại không gian khác sẽ giống như ánh sáng, vì năng lượng lớn mà. Nếu tầng thứ thiên mục chư vị rất cao, chư vị sẽ phát hiện vật thể bên đó còn thật hơn cả vật thể bên này mà chư vị dùng mắt [thịt] nhìn thấy. Cho nên người tu luyện trong quá khứ mới nói xã hội người thường là huyễn tượng [hư] giả.

Đệ tử: Ngài nói rằng phải trừ bỏ tất cả tâm chấp trước, nhưng Ngài vì phổ độ chúng sinh bản thân đó chẳng phải là tâm chấp trước sao?

Sư phụ: Người này hồ đồ rồi! Thấy một người dưới nước sắp chết rồi, cứu họ lên đó là chấp trước sao? Tôi là tới độ chư vị, tôi không phải tới tu luyện, chư vị phải phân rõ sự việc này. Hơn nữa tôi là làm việc lớn hơn, tại thế gian cõi người bất quá chỉ là giảng Pháp mà thôi.

Đệ tử: Vì phổ độ chúng sinh thoát ly khổ nạn mà tâm sinh từ bi đó có tính là 'tình' không?

Sư phụ: Trên cơ sở hiện nay từ bi mà chư vị nói tới thực tế là tác dụng của tình. Từ bi không phải là tình! Người thường là có tình; thăng hoa lên trên rồi không có tình, chư vị mới có thể thật sự lý giải từ bi là gì.

Đệ tử: Người thiên mục khá cao thường nói cho học viên đã luyện tới trình độ nào rồi?

Sư phụ: Họ là phá hoại Pháp Luân Đại Pháp. Tôi bảo mọi người này, chúng ta dù tới lúc nào cũng không được nghe theo những lời đó. [Việc] một người đã luyện được cao ngần nào, thì tuyệt đối sẽ không tùy tùy tiện tiện để ai nói giảng [ra]. Có người dưới tác dụng của tâm hiển thị chỉ thích nói những chuyện này; thiên mục đã khai mở, chư vị cũng không nhất định nhìn thấy người kia tu luyện cao bao nhiêu. [Trường hợp] cực đặc thù thực sự rất khá, [nếu] thật sự có thể nhìn thấy thì họ cũng sẽ không nói. Chúng ta chia sẻ với nhau, nói rằng anh về chỗ nào có công như thế nào, luyện ra được thứ gì tốt, điều này thì lại khả dĩ. [Còn nói] bạn đã luyện được bao cao, tôi bao cao rồi, bạn bao cao rồi, họ bao cao rồi, đó chính là phá hoại Pháp. Tuyệt đối sẽ không để họ nhìn thấy hiện tượng đó, thế chẳng phải khuyến khích tâm chấp trước của người ta sao? Rồi là ganh đua, giữa mọi người với nhau hiện tượng gì cũng sẽ xuất hiện. Tôi vẫn là câu nói ấy, mọi người dù tới lúc nào cũng phải lấy tâm tính tu luyện được cao thấp [thế nào] làm chuẩn. [Người] tâm tính không cao mới làm những chuyện này, như vậy tâm tính không cao liệu công có cao không? Công không cao thì có thể nhìn chuẩn không?

Đệ tử: Trên lớp học viên mới đã đắc được Pháp Luân, khí cơ, Pháp thân mà Sư phụ cấp cho, đều cực kỳ trân quý; căn cứ vào Lý 'bất thất bất đắc' của vũ trụ thì chúng con vì thế mà nên phải phó xuất những gì?

Sư phụ: Pháp thân đó là bảo hộ chư vị, chứ không phải là cấp cho chư vị. Kỳ thực tôi chính là để chư vị đắc Pháp, để chư vị tu luyện, để chư vị phản bổn quy chân, chỉ cần cái tâm hướng thượng của chư vị thôi.

Đệ tử: Pháp luân trong Mật tông và Pháp Luân mà Ngài giảng có khác biệt không?

Sư phụ: Không phải là một chuyện. Pháp luân của họ là ý niệm, hơn nữa là ý niệm cố ý khống chế. Của tôi là thứ chân chính, hữu hình, thực thể.

Đệ tử: Con đã tham quan Thiên Đàn Đại Phật ở Hồng Kông, xin hỏi Thầy xã hội hiện nay vì sao xây tượng Phật to lớn như vậy?

Sư phụ: Đó là những việc người thường muốn làm. Hiện nay trong Phật giáo có rất nhiều người còn muốn xây chùa to hơn, đó đều là việc người thường.

Đệ tử: Nếu có người tu thành viên mãn [thì] ở trên kia có thể thấy Đại Sư không?

Sư phụ: Chư vị chỉ cần tu chân chính, không cần chư vị viên mãn chư vị cũng có thể thấy được. Đương nhiên viên mãn thì càng có thể thấy được.

Đệ tử: 'Đệ tử chuyên tu' là gì? ‹Đệ tử chân tu› là gì?

Sư phụ: 'Đệ tử chuyên tu' chính là loại hình thức tu luyện giống trong chùa, [họ] thuộc về đệ tử chuyên tu. 'Đệ tử chân tu' chính là đệ tử tu luyện chân chính.

Đệ tử: Con là học sinh lúc bình thường ngồi đả tọa để đọc sách hoặc làm bài có được không?

Sư phụ: Bình thường ngồi đả tọa mà đọc sách hoặc làm bài, vậy thì chư vị chỉ có thể là đơn thuần luyện xếp bằng thôi, đó không tính là luyện công. Dù sao cũng có chỗ tốt, có thể khiến thời gian xếp bằng lâu hơn, chỉ là đơn thuần luyện chân.

Đệ tử: Khi tam hoa tụ đỉnh nguyên anh có lớn như bản thân người ta không?

Sư phụ: Điều đó không thể nào. Nguyên anh khi tam hoa tụ đỉnh thì kích cỡ như đứa trẻ 1, 2 tuổi, [đó] phải là luyện được tốt, có [trường hợp] chỉ lớn như đứa trẻ vài tháng tuổi.

Đệ tử: Thể sinh mệnh sinh ra đồng hóa với đặc tính vũ trụ nên chăng chỉ có Chân-Thiện-Nhẫn, làm sao còn có tính cách tiên thiên?

Sư phụ: Tính cách là vấn đề tính cách của con người. Chẳng hạn người này hay sốt ruột, tính cách khá gấp gáp, làm gì cũng nhanh; người kia thì tính chậm, làm gì cũng chậm. Tính cách là tính cách, đây là hai chuyện khác nhau. Vì sao vật chất bản nguyên tổ hợp thành những vật thể khác nhau, có gỗ, có sắt, là cùng một chuyện, nhưng đặc tính đều là Chân-Thiện-Nhẫn.

Đệ tử: Đại thủ ấn mà Ngài làm phải chăng có hàm nghĩa giống như truyền Pháp?

Sư phụ: Vì điều đó giảng ra là cao hơn một chút, dù sao thì con người đắc Pháp cũng không dễ, duyên phận này đến cũng không dễ dàng, chính là bảo mọi người đừng bỏ lỡ cơ hội này.

Đệ tử: Người ta có thể tu vượt qua tầng thứ sở tại của cha mẹ sinh ra chủ nguyên thần của họ không?

Sư phụ: Bây giờ chư vị đừng nghĩ viển vông. Tôi bảo mọi người này, chư vị còn chưa biết hiện nay chư

vị thấp nhường nào, chư vị còn dám nghĩ chuyện cao như vậy. Một người có thể tu cao bao nhiêu còn phải xem năng lực chịu đựng của bản thân họ; xem tỷ lệ vật chất đức và nghiệp mà họ mang theo. Nghĩa là căn cơ của chư vị và năng lực nhẫn nại của chư vị, những nhân tố này quyết định chư vị có thể tu được bao cao. Cho nên chư vị nói tôi là muốn tu cao ngần ấy, chư vị không có sức chịu đựng đó, tới lúc thì chư vị sẽ bị điên. Nhưng cũng không phải là tuyệt đối, chỉ là hiện nay chư vị là tư duy của con người.

Đệ tử: Đỏ cam vàng lục lam chàm tím hữu sắc vô sắc đại biểu cho tầng thứ khác nhau, từ phương diện nào có thể nhìn ra? Nếu thiên mục chưa khai mở thì có thể nhìn ra từ sắc da trên mặt không?

Sư phụ: Nhìn không ra, đây không phải việc mà người thường nhìn được, cho nên mắt người sẽ nhìn không ra.

Đệ tử: Trước kia con học công ABC bị thiên [sai][128]*, cứ luôn có vật thể chạy loạn trong thân thể con, [con đã] lầm đường lạc lối. Hiện nay quyết tâm tu luyện Pháp Luân Đại Pháp lại mơ thấy ABC tới can nhiễu?*

Sư phụ: Chư vị muốn tu gì luyện gì thì hãy xem cái tâm của chư vị thôi. Tất cả ở mình quyết định. Tâm tu Đại Pháp của chư vị rất kiên định rồi thì ai cũng không can nhiễu nổi, cũng không cho phép lại can nhiễu nữa. Tôi cũng không cho phép.

Đệ tử: Nguyên thần rất trẻ thì có thể tu được rất cao không?

Sư phụ: Điều này không ở việc nguyên thần trẻ hay không, già hay không, không phải bởi điều ấy.

Đệ tử: Sau khi nghe [giảng] Đại Pháp biết được tu luyện là việc rất cấp bách, làm thế nào mới có thể tăng thêm tâm Đại Nhẫn dũng mãnh tinh tấn?

Sư phụ: Có thể Nhẫn hay không, Nhẫn tới mức độ nào đều là bản thân chư vị quyết định. Tăng thêm năng lực Nhẫn thì không có [chuyện] huấn luyện gì cả, đó đều xem năng lực nhẫn chịu của bản thân chư vị trong chịu khổ. Trong tâm có Pháp, từ bi đối đãi với mọi thứ xung quanh, gặp phải chuyện gì cũng sẽ có thể làm được tốt hơn một chút.

Đệ tử: Công thân, Pháp thân có gì khác nhau?

Sư phụ: Chư vị sẽ không có công thân, sau này cũng sẽ không có. Sau khi tu luyện viên mãn chỉ có thể có Pháp thân. Hết thảy sinh mệnh trong vũ trụ đều không có công thân.

Đệ tử: Vượt qua một lượt khảo nghiệm các chủng tâm trong thế gian Pháp, đến xuất thế gian Pháp là mỗi quả vị thì vượt qua một lượt, hay là mỗi tầng thượng trung hạ của quả vị thì vượt qua một lượt?

Sư phụ: Con người trong quá trình tu luyện về đại thể là an bài cho chư vị con đường hoàn chỉnh, tức là một mạch đến chư vị khai ngộ ấy là một quá trình tu luyện, cần phải trong quá trình tu luyện này mà tất cả các tâm của chư vị toàn bộ vứt bỏ hết. Không phải nói nào là một tầng thế gian Pháp như thế, một tầng xuất thế gian Pháp như thế; một mạch đến khi chư vị viên mãn, đều là an bài cho chư vị như vậy.

Đệ tử: Thành-trụ-hoại trong vũ trụ phải chăng chính là cần cho nổ tung toàn bộ tất cả thứ xấu rồi tổ hợp lại mới?

Sư phụ: Quá khứ là như vậy, xấu tệ thì hủy đi rồi tái tạo. Nhân loại từng nhiều lần bị hủy diệt; một số người không lý giải nổi. Chư vị không thể đứng tại góc độ người thường mà suy xét những vấn đề này. Hôm nọ tôi giảng đạo lý này, tôi nói rằng Phật Đạo Thần tại tầng thứ rất cao rất cao nhìn con người thì quả thực quá bé nhỏ; mà Đại Giác Giả rất rất cao thì thấy Như Lai cũng như người thường; mà Đại Giác Giả cao hơn cao hơn nữa nếu họ nhìn con người, thì ngay cả vi khuẩn, vi sinh vật cũng không bằng. Vậy thì đạo đức nhân loại nếu bại hoại, địa cầu sẽ giống như một quả táo, thứ đó đã thối rữa, thì chẳng phải nên ném nó đi sao? Không ở trong cảnh giới đó thì rất khó thể nghiệm được những điều này.

Đệ tử: Xin Ngài tịnh hóa chủ nguyên thần cho đệ tử chân tu chúng con?

Sư phụ: Những gì nên cần làm thì tôi đều làm rồi; chư vị không được suy nghĩ lung tung, có những việc chư vị không hiểu. Tương lai chư vị sẽ là tốt nhất.

Đệ tử: Trong quá khứ có người dùng hương của Quan Âm dự báo được các việc, hiện giờ sau khi dùng Pháp tượng của Sư phụ khai quang cho tượng Quan Âm thì hương phổ có thể dùng không?

Sư phụ: Chư vị dùng hương phổ đó làm gì? Đó chẳng phải là cách làm của người thường sao? Người tu luyện chư vị đoán biết điều gì? Chư vị muốn biết gì? Chư vị có nạn hay không? Chư vị dễ dàng trốn tránh, trốn được rồi thì chư vị không đề cao được nữa, vậy thì còn tu thế nào? Xem chư vị có phát tài không? Chư vị làm việc tốt, chư vị làm tốt công việc hoặc chuyện làm ăn làm được lớn, tự nhiên sẽ có. Những việc này

đều là việc trong người thường, không phải việc của người tu Đại Pháp. [Người theo] tiểu đạo đương nhiên có thể dùng.

Đệ tử: Ngài giảng tu luyện của đệ tử chuyên tu nếu giống tu hành của hòa thượng trong chùa, vậy là thoát ly xã hội người thường như thế thì ma luyện tâm tính thế nào?

Sư phụ: Vấn đề đệ tử chuyên tu tu như thế nào, chúng ta không giảng tại lớp này, đó là việc của tương lai. Đệ tử chuyên tu cũng phải tới nơi người thường, hòa thượng quá khứ có 'vân du', phải chịu khổ xin ăn trong người thường, không được tồn tiền tồn vật. Vân du trong người thường cũng là cơ hội tốt để ma luyện trong người thường.

Đệ tử: Khi luyện song bàn có thể trước hết xếp bằng cho tốt sau đó dùng dây cố định lại để luyện không?

Sư phụ: Điều này chúng ta không có yêu cầu đặc thù, hãy căn cứ theo trạng thái của mình.

Đệ tử: Quốc gia...?

Sư phụ: Ngoài ra có hỏi chuyện quốc gia, những việc cụ thể nơi người thường, tôi không thể giải thích cho chư vị. Có những câu hỏi liên quan tới chính trị chư vị cũng đừng tới hỏi tôi, chúng ta xưa nay không can thiệp chính trị, không can thiệp pháp luật kỷ cương của quốc gia. Người luyện công chúng ta làm thế nào, thế nào gọi là vô vi, nên làm thế nào, những sự việc này chúng tôi đều đã giảng rồi.

Đệ tử: Ai ai cũng có sự câu thúc của tâm pháp thì nhân loại có thể trở thành tịnh thổ[129]*của Phật gia không?*

Sư phụ: [Nếu nói] tiêu chuẩn đạo đức của nhân loại đều nâng cao trở lại, điều này thì có khả năng. Không

những có khả năng, mà đó là tất nhiên; từ hiện tại mà xét thì là như vậy. Nếu nói đều có thể thành Phật thì không thể nào, người ta tâm tính cao thấp khác nhau, sức chịu đựng lớn nhỏ cũng khác nhau. Xã hội nhân loại nhất định sẽ tồn tại, vì nó là thể hiện của tầng Pháp thấp nhất của Đại Pháp từ trên xuống dưới, sẽ không thành giống như thiên quốc được.

Đệ tử: Người luyện công nếu gãy xương?

Sư phụ: Có người cũng luyện công, ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới[130], cũng không luyện thường xuyên, cũng không chiểu theo tiêu chuẩn tâm tính mà yêu cầu bản thân, [vậy] chư vị cũng không là đệ tử tu luyện Pháp Luân Đại Pháp, chư vị chuyện gì cũng có thể xảy ra. Ồ, tới lúc đó chư vị nói đệ tử luyện Pháp Luân Đại Pháp bị gãy xương rồi. Tôi nói với chư vị rằng nếu chân tu thì thông thường sẽ không xảy ra chuyện gãy xương. Có trường hợp cá biệt nếu đời trước nợ chủng nghiệp ấy, thì cũng rất khó nói, cho nên phải chú ý. Phụ đạo viên không nên thúc ép học viên mới luyện công, hễ thúc ép thì sẽ xuất hiện vấn đề, đó không phải là cách làm của tôi. Đại Pháp cũng giảng cải biến của tự tâm, thúc ép chẳng phải là cưỡng chế sao? Nhất định phải đặc biệt chú ý vấn đề này.

Đệ tử: Từ sau khi con giới thiệu Pháp Luân Đại Pháp cho vài người bạn mới, con cảm thấy tâm tính và trạng thái thân thể của mình xấu đi, có phải là [do] đã nói với người khác không?

Sư phụ: Đây hẳn là cảm giác của bản thân chư vị thôi. Có người họ muốn học, chư vị hễ nói là họ đã muốn học, chư vị sẽ không có cảm giác trạng thái nào

là kém đi hay không kém đi; [còn] kia là trạng thái đang tịnh hóa thân thể, là biểu hiện tiêu nghiệp.

Đệ tử: Con là thầy giáo trung học rất muốn dạy Pháp Luân Đại Pháp cho học sinh của con, không biết có đúng không?

Sư phụ: Đương nhiên là đúng. [Người] không lý giải được cao như vậy, thì vẫn có thể rèn luyện thân thể. Có thể thật sự lý giải Pháp này, đều làm người tốt, nhân tâm hướng Thiện, tôi nói đó chẳng phải đại hảo sự sao? Nếu họ muốn tu luyện lên cao tầng, thì tôi nói rằng chư vị đã tích đại công đức.

Đệ tử: Khi chuyển nhà không cẩn thận lau hỏng ảnh của Thầy?

Sư phụ: Là vô ý, không ai trách chư vị cả.

Đệ tử: Nếu người sống quanh chúng con hỏi con những thứ liên quan tới luyện công, thì có thể nói cho mọi người biết và dạy họ luyện không?

Sư phụ: Mọi người có nguyện vọng muốn học như thế, vậy chư vị cứ dạy thôi. Người ta chủ động hỏi chư vị còn không dạy sao, hồng dương Pháp mà.

Đệ tử: Vì sao con nói về Pháp Luân Đại Pháp xong thì từ vô cùng thành tâm lại trở nên có chút hoài nghi về công lý[131]*của Pháp Luân Đại Pháp?*

Sư phụ: Điều này có nguyên nhân nhiều phương diện. Ngộ tính của chư vị, nghiệp lực tư tưởng của chư vị, bản thân lý giải không sâu, khi chư vị nói với người khác người khác không tin. Bởi vì chư vị cũng vừa mới học, can nhiễu đối với chư vị có thể cũng có quan hệ về phương diện này. Thông thường can nhiễu từ bên ngoài rất nhỏ, đều là nghiệp lực tư tưởng của chư vị và bản thân chư vị lý giải Đại Pháp không sâu tạo thành.

Thêm vào sự không tin tưởng của người khác, có thể sẽ khiến chư vị nảy sinh cách nghĩ đó.

Đệ tử: Mùa đông luyện xong Thần Thông Gia Trì Pháp bỏ chân xuống cảm thấy thân thể rất lạnh, hiện tượng này có bình thường không?

Sư phụ: Khi luyện công thời kỳ đầu sẽ không lập tức đạt tới cảnh giới rất cao. Ngồi ở đó thân thể rất dễ chịu, âm ấm, thời kỳ đầu sẽ không như vậy. Trong giai đoạn đầu luyện công, thân thể chư vị là có nghiệp lực, thứ này là thứ đen, là có tính lạnh. Luyện công chính là tiêu nghiệp, cảm thấy có chút mát, lạnh, có tồn tại hiện tượng này. Thêm nữa là mùa đông, thân thể chư vị sẽ không thật nhanh chóng lập tức cải biến, đó là không thể, về sau thì sẽ ổn.

Đệ tử: Trước kia bản thân không giữ vững tâm tính hiện nay bắt đầu tu thì có còn kịp không?

Sư phụ: Hiện giờ chẳng phải có rất nhiều học viên mới đều mới bắt đầu tu sao. Nhưng mà, xác thực là phải nhanh lên, đặc biệt là những người lớn tuổi.

Đệ tử: Khi thấy người khác khó khăn mà giúp đỡ người ta thì nghiệp lực của bản thân sẽ chuyển hóa thành đức hay sẽ lấy đức của người khác?

Sư phụ: Chư vị thấy người khác khó khăn thì giúp đỡ người ta, hành Thiện, làm việc tốt mà. Khi chư vị giúp người ta làm việc tốt, nếu việc ấy rất khó, chư vị sẽ chịu khổ, thì nghiệp lực của tự thân chư vị sẽ được chuyển hóa. Thông thường chủ động giúp đỡ người ta là tự nguyện thì sẽ không chuyển hóa đức. Việc ấy có một giá trị nhất định, thì lại là một chuyện khác. Ngoài ra thường hay có nạn cũng có thể là đang trả nghiệp, hoặc có quan hệ nhân duyên gì đó; người tu luyện dụng

tâm vào việc này thì sẽ làm chuyện xấu, vì chư vị nhìn không thấy quan hệ nhân duyên trong đó, cho nên chúng tôi mới bảo người luyện công phải thủ đức[132], vô vi. Điều chúng tôi giảng còn có một tầng ý nghĩa như thế này: Người thường người ta giảng tích đức, tích đức, đó là người thường làm việc của người thường, họ là do Pháp của tầng người thường ước thúc. Còn chư vị là do Pháp của tầng tu luyện ước thúc, chấp trước vào những việc này là không đúng đâu.

Đệ tử: Nếu chân tu Pháp Luân Đại Pháp thì Thầy có an bài ma nạn đến tu thành đắc chính quả không?

Sư phụ: Đúng vậy. Người trong quá trình tu luyện đều phải có nạn, hơn nữa nạn là do nghiệp bản thân tạo ra, từ trong nạn mà đề cao tâm tính bản thân chư vị. Chư vị sẽ gặp các loại chuyện phiền phức, chư vị đối đãi ra sao? Chư vị thể hiện ra chư vị là người luyện công thế nào? Không so đo với người khác; cho nên trong toàn bộ quá trình tu luyện đều sẽ gặp các vấn đề như thế, một mạch đến khi chư vị viên mãn. Hơn nữa mãi cho tới viên mãn mới thôi, đều thể hiện ra vấn đề chư vị có thể kiên định đối với Pháp hay không, sẽ xuất hiện khảo nghiệm về phương diện này; về căn bản đối với Pháp mà chư vị còn không tin tưởng, thì khỏi cần bàn cái khác nữa.

Đệ tử: Đối với những người có căn cơ vừa và thấp mà nói, so sánh ra thì thế giới Cực Lạc và thế giới Pháp Luân thì cái nào dễ tu luyện hơn? [Theo] Đại Đạo ở giữa của vũ trụ tu được nhanh, hay theo biên duyên tu được nhanh?

Sư phụ: Không thể so sánh tu luyện Đại Pháp với cái khác. Trong quá trình tu luyện, dù cho chư vị tu như

thế nào thì đều yêu cầu như nhau, tiêu chuẩn yêu cầu như nhau. Tu được cao bao nhiêu chư vị đắc được tầng thứ cao bấy nhiêu, điều đó trong tôn giáo gọi là quả vị, đắc được quả vị cao bao nhiêu.

Đệ tử: Quảng Châu có rất nhiều người thờ Quan Công thì có thể dùng ảnh của Ngài khai quang cho Quan Công không?

Sư phụ: Quan Công, trong lịch sử Phật giáo gọi đó là Bồ tát Già Lam, nhưng là do người bái lạy ra. Vậy vì sao Đạo gia cũng thờ Quan Công? Đó là phó nguyên thần của ông ấy tu thành. Còn có những người làm ăn cũng thờ Quan Công, coi đó là Thần Tài, trên đó toàn là người bái lạy ra, hoặc là động vật phụ thể. Chư vị dùng Pháp thân của tôi khai quang để làm gì? Phật lại không quản việc chư vị phát tài. Có thể là khi chư vị gặp nạn thì Phật, Bồ Tát sẽ giúp chư vị, còn phải là giúp đỡ người có căn cơ tốt kia, hoặc là người tu luyện. Thật sự cứu vớt chư vị thoát khỏi bể khổ người thường này, chứ không phải cho chư vị phát tài. Một người bệnh gì cũng không có, nạn gì cũng không có, thoải mái dễ chịu, sống còn dễ chịu hơn cả thần tiên, thì bảo chư vị tu luyện chư vị cũng không làm; còn phải chịu khổ. Lên thế giới Cực Lạc gì chứ? Ngay lập tức đây cũng đủ cực lạc[133]rồi; nào có chuyện như vậy. Người ta đời này qua đời khác nghiệp tạo ra không trả có được không? Muốn trả nghiệp sao có thể sống dễ chịu được chứ? Kỳ thực những thứ chư vị bái lạy ra ấy cũng vậy, hay những thứ phụ thể kia cũng vậy, những thứ loạn bát nháo ấy, nó không hề giúp chư vị một cách vô điều kiện. Nó muốn lấy đi, lấy đi từ trên thân thể chư vị, cho nên chư vị đừng nhìn vào phát tài đó lại không phải là chuyện

tốt. Đương nhiên người ta có tiền tài hay không nó có nguyên nhân phức tạp, không phải cầu là được, là bản thân mình mang đến từ đời trước.

Đệ tử: Thước đo giữa tình thân, tình yêu, tình bạn và yêu thương sinh ra từ tâm từ bi thì nên đo lường như thế nào?

Sư phụ: Hiện tại chư vị còn chưa thể nghiệm ra con người không có 'tình' là tư vị gì, nên cũng không biết 'từ bi' là gì. Từ bi mà chư vị bây giờ tưởng tượng vẫn là xuất phát từ tình, do đó chư vị thể nghiệm không được. Nào là tâm tật đố, tâm hoan hỷ, tâm tranh đấu, tâm không phục nào đó, tâm sợ hãi của con người, dù sao cũng là các chủng dục vọng, chấp trước vào các loại các thứ thì đều cần bỏ đi. Thích hay không thích, làm việc gì đó, yêu thích và không yêu thích, muốn ăn gì không muốn ăn gì, cao hứng thế nào thế nào, không cao hứng thế nào thế nào, hết thảy đều bắt nguồn từ cái tình này. Con người chính vì cái tình này mà sống. Vậy hỏi sinh mệnh cao cấp sống mà không có tình thì sao? Ai ai cũng mặt mày lạnh cứng với nhau ư, không phải thế đâu. Người ta mà tống khứ cái tình này, thì tâm từ bi hiển hiện ra. Còn Đại Giác Giả vì sao có thể độ nhân? Bởi vì họ có từ bi, họ thương xót chúng sinh.

Đệ tử: Để [rèn] luyện xếp bằng [nên] khi ngủ nằm ngửa mà xếp bằng?

Sư phụ: Điều này thì ngược lại chúng tôi không phản đối. [Như nói] tôi ép ép chân, hoặc mình chọn phương pháp gì đó luyện chân; nhưng chúng tôi không chủ trương mọi người đều làm vậy. Ngoài ra [có] những người mắc nợ nghiệp lực về phương diện này, còn có người tu lên rất chậm, mãi cũng không đề cao

được, ngộ tính cũng không lên được, họ chỉ luyện động tác. Chính là những người này nếu thật sự dùng thứ gì đó để ép, hoặc chọn biện pháp cưỡng chế nào đó, "păng" một cái gãy xương. Điều đó còn tạo thành tổn thất rất lớn cho chúng ta, người khác sẽ nói là do luyện Pháp Luân Đại Pháp. Cho nên chúng ta không thể nghìn người như một yêu cầu mọi người làm như vậy, vì các loại tình huống của mỗi người rất phức tạp.

Đệ tử: Đôi khi nằm mơ sẽ trở thành hiện thực điều đó có phải...?

Sư phụ: Đêm nằm mơ một giấc, hôm sau rất là giống, hoặc vài ngày sau, chuyện ấy quả thật xuất hiện. Hoặc khi chúng ta làm việc gì đó, cảm thấy hệt như trước kia mình từng làm việc này, trong ký ức lại chưa từng làm, nhưng lại cảm thấy mình một lúc nào đó đã làm việc này; rất nhiều người đều có cảm giác này. Trong đời trước của chư vị, hoặc rất lâu trước kia chư vị từng làm việc đó, cũng có thể là chư vị từng tiến nhập trước vào việc sẽ xảy ra với chư vị. Nhìn thấy được chính là nguyên nhân như vậy.

Đệ tử: Đôi khi Chân và Nhẫn xung đột, nếu biết rõ có người nói dối thì dựa vào Chân mà chỉ ra hay là Nhẫn?

Sư phụ: Vẫn là câu tôi nói đó, làm người luyện công thủ đức chứ không mất đức. Người thường bây giờ đều thế cả rồi, biến thành hễ mở miệng là nói dối, đây là việc người thường chư vị quản không nổi. Chư vị chỉ ra cho họ nói tới chỗ đau của họ, họ thật sự sẽ hận chư vị, hận chư vị tới nghiến răng nghiến lợi. Do đó chúng ta làm sao tu luyện tốt bản thân mình đó mới là số một. Quả thực gặp phải người cực xấu việc cực xấu, vấn đề lớn mang tính nguyên tắc, [như] giết người phóng hỏa mà

chư vị mặc kệ, thì tôi nói chư vị tâm tính bất hảo. Chính là xem chư vị đối đãi với những vấn đề này thế nào.

Đệ tử: Học viên Pháp Luân Đại Pháp có thể học cạo gió?

Sư phụ: Tu luyện Pháp Luân Đại Pháp chư vị làm thứ này làm gì? Bản thân chư vị cạo hay là cạo cho người khác? Tôi bảo mọi người này, đó là vu thuật[134], trước kia ở Đông Bắc chúng ta [chỉ khi] có 'khiêu đại thần'[135]mới làm cái đó. Khiêu đại thần, điên điên rồ rồ, khiêu đại thần là phụ thể, hắn mới làm cái việc đó.

Đệ tử: Người luyện võ thuật đồng thời tu luyện Pháp Luân Đại Pháp thì có bị ảnh hưởng phá hoại không?

Sư phụ: Không, võ thuật thuần túy thì không. Nhưng một số võ thuật Đạo gia là mang theo những thứ nội tu[136], nên sẽ can nhiễu. Ví dụ những loại như Thái Cực Quyền, Hình Ý, Bát Quái thì không được luyện, chư vị luyện thì sẽ lẫn vào. Nó thuộc về khí công, như vậy bộ những thứ tôi cài cho chư vị sẽ bị loạn. Đương nhiên tôi cũng không phải là bảo chư vị cứ phải luyện Pháp Luân Đại Pháp, chư vị cảm thấy Thái Cực tốt, Hình Ý, Bát Quái tốt thì chư vị cứ luyện. Nhưng tôi chỉ là nói cho chư vị cái Lý này, rằng luyện công, tu luyện là vấn đề nghiêm túc, phải chuyên nhất.

Đệ tử: Con khi luyện công có lúc vô ý thức mà nhìn thấy bên cạnh thân thể của mình có một bóng ảnh giống mình đang luyện công?

Sư phụ: Phó nguyên thần thông thường không để nó rời thân thể tu luyện, đều là cùng một chỗ với chư vị, cùng với chư vị đồng thời tu, đồng thời luyện. Đương nhiên cũng không phải là tuyệt đối, có thể có

tình huống cá biệt, trong thời kỳ điều chỉnh thân thể cho chư vị nó ra ngoài là có thể đó.

Đệ tử: Vào ngày thứ hai và ngày thứ ba của lớp học nôn ra một khối giống như sợi gỗ lại giống như thứ vải vụn, mấy ngày tiếp sau đều nôn ra máu, đều ho ra máu?

Sư phụ: Đây chẳng phải hảo sự sao. Như tôi giảng, có người miệng nôn trôn tháo; dù sao cũng cần tịnh hóa nội tạng thân thể chư vị, thì chư vị mới có thể chân chính tu luyện. Không tịnh hóa, thì với thân thể dơ bẩn ấy, hoàn toàn không thể xuất công. Cho nên hiện tượng này hết sức tốt, có người đi ngoài ra thứ giống cục máu, cả máu lẫn mủ. Tôi nói mọi người này, chính vì con người chúng ta thứ gì cũng ăn, chuyện bất hảo nào cũng làm, thân thể bị làm thành rất tệ. Dẫu sao cũng phải đẩy ra tịnh hóa đi, sau này mọi người hãy tu luyện cho tốt. Có rất nhiều người không tu luyện sẽ mắc bệnh ác tính. Sau khi tu luyện khi điều chỉnh thân thể đều đã bài xuất ra rồi.

Đệ tử: Đạt đến tam hoa tụ đỉnh phải chăng có thể thoát khỏi sinh tử?

Sư phụ: Pháp Luân Đại Pháp chúng ta khi tu luyện tới tầng thứ tam hoa tụ đỉnh, là tới tầng thứ cao nhất của tu luyện thế gian Pháp, nhưng vẫn chưa ra khỏi tam giới. Vậy tu luyện tiếp về phía trước, họ sẽ tiến nhập vào trạng thái tịnh bạch thể, thân thể hoàn toàn được vật chất cao năng lượng chuyển hóa. Tới lúc này, thì mới bước vào thời kỳ quá độ giữa thế gian Pháp và xuất thế gian Pháp, vậy thì rất nhiều việc đều sẽ làm xong cho chư vị trong thời kỳ quá độ này. Đương nhiên khi chư vị xuất khỏi tu luyện thế gian Pháp, chư

vị mới thực sự thoát khỏi luân hồi sinh tử [và] xuất khỏi tam giới.

Đệ tử: Mức độ nhẫn chịu khi đả tọa rất khó nhẫn chịu, nhẫn tiếp nữa tiếp tục đả tọa thì đó có phải tâm chấp trước không?

Sư phụ: Không phải tâm chấp trước. Khi chư vị nhẫn chịu là nhẫn chịu thống khổ, chư vị đang chịu khổ, chư vị đang phó xuất. Đó không phải tâm chấp trước, đó là tiêu nghiệp. Quá khứ có người không hiểu, họ ở đó luyện xếp bằng đả tọa, chân họ hễ khó chịu thì chân họ liền tháo ra, hoạt động hoạt động rồi lại luyện tiếp; sau đó hễ khó chịu chân họ lại tháo ra, hoạt động hoạt động rồi lại luyện tiếp. Họ tưởng rằng luyện vậy tốt lắm, kỳ thực không khởi tác dụng nào cả. Chân chính đả tọa hễ ngồi đó xếp bằng khi rất đau, khi đau rất kịch liệt, thì phát hiện ra nghiệp lực rất lớn rất lớn đang tiêu đi. Tiêu đi rồi [mà] vật chất này bất diệt, nó sẽ chuyển hóa thành vật chất màu trắng. Vì chư vị đã phó xuất, đã chịu khổ rồi, nó sẽ chuyển hóa thành đức. Vì thông thường đả tọa là đau từng trận, đau một trận quả đúng là không chịu nổi, lát nữa nó lại đỡ hơn; rồi lát nữa nó lại bắt đầu đau. Nó và tu tâm tính là [có] liên đới, cho nên nó sẽ làm náo [loạn] tâm. Nhọc cái gân cốt, khổ cái tâm chí, khi đả tọa làm náo loạn cái tâm này của chư vị, náo loạn tới mức không chịu nổi, chỉ muốn nhấc xuống, đó không phải là Nhẫn.

Đệ tử: Nghiêm chỉnh tu luyện tâm tính theo yêu cầu của Ngài, thì đời này nhất định có thể luyện được xuất thế gian Pháp phải không?

Sư phụ: Ai có thể nói thế với chư vị? Chư vị có quyết tâm ấy không? Năng lực nhẫn chịu, mức độ nhẫn

nại của chư vị cần phải chính chư vị quyết định; sư phụ lĩnh tiến môn, tu hành tại cá nhân[137].

Đệ tử: Ban ngày có thể giữ vững phương diện tâm tính nào đó, nhưng trong mơ không làm được?

Sư phụ: Ban ngày, hết sức minh bạch mà giữ tâm tính đó đương nhiên là rất dễ, khảo nghiệm tâm tính của chư vị tu được chắc chắn không, giữ được vững vàng không. Khi chư vị đang ngủ, hoặc trong định với định lực rất sâu mà khảo nghiệm chư vị, đó là chuẩn nhất, xem chư vị vững chắc không. Ai cũng sẽ xuất hiện vấn đề này, giữ không vững thì thuyết minh rằng vẫn chưa chắc chắn lắm.

Đệ tử: Người có phụ thể tới học Pháp Luân Đại Pháp thì có phải là phụ thể sẽ bị giết chết?

Sư phụ: Pháp này của chúng ta không cho phép những thứ động vật này tới nghe, nó không dám vào, vào đây thì chúng tôi sẽ phải xử lý. Chúng tôi đều triệt để thanh lý thân thể cho học viên vào ngày thứ ba.

Đệ tử: Sau khi luyện công nhập tĩnh nhìn thấy một số động vật lại gần mình hoặc ở một bên quan sát?

Sư phụ: Chư vị không cần quản nó. Nếu nó tới bên thân chư vị, thì chư vị gọi tên của Thầy. Nó là hiếu kỳ muốn xem xem thì mặc kệ nó. Không cho phép nó lại gần.

Đệ tử: Khi luyện bài công pháp thứ năm gia trì hình trụ giữa hai lòng bàn tay có dòng khí rất mạnh?

Sư phụ: Gia trì là gia trì đoàn năng lượng đó, tức là các chủng công năng, chúng đa số là công năng hình cầu, dạng cầu. Loại công năng này là nhiều nhất, công năng đó hàng nghìn hàng vạn [loại] không hết. Lòng bàn tay đối nhau như vậy là gia trì [công năng] dạng

[hình] trụ, đả xuất ra giống như laser, nào là chưởng thủ lôi. Giữa bàn tay sẽ có luồng khí rất mạnh mẽ; có người mẫn cảm, có người không mẫn cảm.

Đệ tử: 'Phó ý thức' mà Ngài nói phải chăng là 'linh hồn' mà bình thường vẫn nói?

Sư phụ: Không được dùng loại danh từ quá khứ đó mà đưa vào đây, tôi là kết hợp khoa học nhân thể hiện nay và khoa học hiện nay mà giảng những điều này, giảng tới mức không thể rõ ràng hơn. Nào là ba hồn bảy phách, hoặc thế nào thế nào, rất chung chung. Lục phủ ngũ tạng của chư vị đều là hình tượng của bản thân chư vị; từng tế bào trên thân thể chư vị đều là hình tượng của bản thân chư vị; từng vi lạp của công của chư vị đều là hình tượng của bản thân của chư vị. Ba hồn bảy phách nào đó mà họ nói là chỉ về thứ gì, rất chung chung. Hơn nữa chư vị có chủ nguyên thần, phó nguyên thần của chư vị. Điều tôi vừa giảng cũng không phải là mê tín nào cả. Khoa học hiện nay của chúng ta đã nhận thức được vấn đề đó rồi. Cắt lớp chuột bạch con, lấy tế bào của nó, cắt ra một miếng tế bào, dùng nào là truyền dẫn, sau khi tiếp thu được từ khoảng cách xa xôi hàng nghìn dặm[138], hình ảnh của tế bào hiển hiện ra chính là hình tượng của chuột bạch con đó, một tế bào. Đó không phải là tôi giảng huyền hoặc gì, hiện nay khoa học kỹ thuật phát triển tới ngày nay có rất nhiều thứ chư vị cho rằng là mê tín, thì hiện nay đều đã được chứng thực là khoa học. Khoa học chưa phát triển tới bước đó hoặc là thứ chúng ta nhận thức được rồi nhưng chưa được phổ cập ra, thì không nhất định là chúng không tồn tại.

Đệ tử: Khi Ngài giảng bài thấy phía trước có một mảng hoa cúc màu vàng là đại biểu ý tứ gì?

Sư phụ: Điều chư vị nhìn thấy là từng đoàn từng đoàn ánh sáng màu vàng, chứ không phải hoa cúc. Bên trong ánh sáng màu vàng đó có sự ảo diệu, học viên này của chúng ta căn cơ rất khá.

Đệ tử: Con là một người công tác khoa học kỹ thuật từ nghìn dặm hữu duyên tới đây nghe Ngài truyền thụ Pháp Luân Đại Pháp, trong mấy lần nghe giảng con đều nhìn thấy Pháp thân của Ngài, trong tâm thật cao hứng, nhưng thoáng cái lại không còn nữa, có phải là kết quả của tâm hoan hỷ?

Sư phụ: Không phải. Rất nhiều người lúc mơ mơ màng màng vô tình thấy một số cảnh tượng, vì sao lại không nhìn thấy nữa? Vì khi chư vị nhìn thấy, tư tưởng chư vị hễ ý thức được là tôi thấy rồi, tôi muốn nhìn kỹ một chút, liền biến mất. Hễ chư vị muốn nhìn kỹ thì chính là đã động tới con mắt, vì chư vị quen dùng mắt [thịt này] nhìn các thứ. Khi chư vị dùng thiên mục nhìn các thứ một cách vô ý thức thì mở mắt hay nhắm mắt cũng như nhau. Có người quen nhắm mắt mà nhìn, có người quen mở mắt mà nhìn, cho nên chư vị muốn nhìn kỹ một chút thì con mắt đã động rồi. Chư vị hễ động con mắt thì lại chạy theo dây thần kinh chứ không chạy theo đường thông đạo này, cho nên chư vị lại không nhìn thấy, nghĩa là hiện nay chư vị vẫn chưa biết dùng.

Đệ tử: Người khác nhau phải chăng chỉ có thể tu tới tầng thứ khác nhau?

Sư phụ: Đương nhiên điều này cũng không tuyệt đối. Tôi nói với mọi người rồi, họ có vấn đề Nhẫn, đó không phải điều tuyệt đối.

Đệ tử: Có thể đăng, tuyên truyền Pháp Luân Đại Pháp của Thầy trên tạp chí hải ngoại không?

Sư phụ: Hồng dương Pháp Luân Đại Pháp, mấy năm nay tôi không có chủ động làm việc như vậy, nhưng đều là học viên chủ động làm. Chúng ta ngay cả người viết bài dường như cũng rất ít, trên báo chí cũng rất ít đăng. Lớp học của chúng ta tổ chức lớn ngần này, đều là mọi người đã tự thân thọ ích, cảm thấy Pháp Luân Đại Pháp tốt thì mới tới. Hôm nay tham gia một người, lần sau thì là một người nhà, tiếp lần sau nữa thì ngay cả họ hàng thân thích cũng dẫn tới, đều là như vậy mà bắt đầu đông lên. Bản thân mọi người cảm thấy tốt, tôi nói rằng điều đó có sức thuyết phục mạnh nhất, còn tốt hơn cả tuyên truyền kia. Đương nhiên tuyên truyền cũng là ắt không thể thiếu, trước kia có rất ít người giúp chúng ta làm việc này. Đương nhiên chủ động làm cũng là học viên của chúng ta tự mình làm, có thể làm.

Đệ tử: Nếu trong nhà con nuôi chó thì có thể luyện công trong nhà không?

Sư phụ: Những thứ này, rất dễ đắc linh khí. Đắc được linh khí thì chúng sẽ hại người. Phật giáo quá khứ có câu, gọi là 'bất sát bất dưỡng'. Chuyện này cũng đừng xem một cách tuyệt đối, tức là chúng ta có thể xử lý nó cho tốt như thế nào là được rồi.

Đệ tử: Mấy ngày nay dù con đi tới đâu cũng đều cảm thấy tiếng âm nhạc của Pháp Luân Đại Pháp?

Sư phụ: Như vậy rất tốt, đây gọi là thiên nhĩ thông. Trên trời cũng đang nghe âm nhạc luyện công này.

Đệ tử: Không thể vẽ vạch và chú thích vào tập tài liệu phải không?

Sư phụ: Có những gì tôi viết hoặc là tôi nói, mọi người đừng vạch lên. Đặc biệt là cuốn sách «Chuyển Pháp Luân», chúng ta có rất nhiều người đã khai thiên mục nhìn thấy, nói rằng tỏa ra ánh vàng kim, từng chữ đều là Pháp thân của tôi. Con người là có nghiệp lực, thân thể của những đệ tử chưa tu xuất thế gian Pháp cũng không thuần tịnh, chư vị vạch lên một nét bút đen thui đó, bởi vì thân thể của chư vị còn chưa đạt được tịnh hóa cao độ. Từng nét bút đều là hình tượng của bản thân chư vị, đồng thời còn mang theo nghiệp lực.

Đệ tử: Con là một quân nhân, đôi khi trên đường công tác một hai tuần không thể luyện công, thì có thu hồi lại Pháp Luân không?

Sư phụ: Điều này thì không. Đó là vì công tác của chư vị. Tu luyện này, tu mới là thứ nhất, là chủ yếu nhất. Chẳng hạn chư vị là người tu luyện Pháp Luân Đại Pháp, có yêu cầu tâm tính bản thân một cách nghiêm khắc, bình thường chúng ta làm rất tốt, bởi vì công tác phải đi công tác một khoảng thời gian, Pháp Luân của chư vị, công của chư vị, không những sẽ không yếu đi mà còn đề cao lên. Vì sao? Bởi vì tôi đã giảng, công thực sự quyết định tầng thứ cao thấp của chư vị là tu mà ra, chứ không phải luyện mà ra. Chúng ta thông qua thủ pháp động tác mà luyện, chỉ bất quá là gia cường thứ hiện có đó, gia trì chúng. Trước kia chúng ta cũng có không ít người đi công tác, hễ đi công tác là nửa tháng, trở về nhìn một cái thì công này lại còn tăng. Nói rằng tôi đi tới đâu cũng là một người tốt, đều dùng Pháp này để yêu cầu bản thân. Sau khi trở về luyện công nhiều hơn bổ sung lại là được.

Đệ tử: Những người từng tham gia chiến tranh có thể tu luyện không?

Sư phụ: Tại đây có một vấn đề thế này, trong tôn giáo quá khứ giảng, sau khi sát sinh đặc biệt là sau khi làm tổn hại mạng người thì rất khó tu luyện. Một số người từng trải qua những niên đại chiến tranh, còn một số người từng ra tiền tuyến, đối đãi với vấn đề này như thế nào? Tôi bảo mọi người này, điều chúng ta giảng là trừ bỏ tâm chấp trước của con người, đều là [do] người ta xuất phát từ nguyện vọng chủ quan của mình, là tự tư, tâm chấp trước trong xã hội người thường mà tạo thành việc sát sinh. [Còn] như tình huống chiến tranh đều thuộc về biến hóa của thiên tượng, biến hóa của xã hội mang tới. Chư vị chỉ bất quá là một phần tử trong vận động biến hóa của thiên tượng, biến hóa của xã hội; nếu không có tác dụng của phần tử ấy, thì cũng không thể cấu thành loại biến hóa này của thiên tượng. Cho nên vấn đề này mọi người phải phân tách nó ra, đó là hai chuyện khác nhau.

Đệ tử: Nghe nói tiểu thuyết thần thoại «Tây Du Ký» là một cuốn sách tu luyện?

Sư phụ: Cũng không phải là sách tu luyện nào hết, nó viết về một quá trình tu luyện rất sinh động. Câu chuyện này nói về chín chín tám mươi mốt nạn, gặp phải rất nhiều ma nạn, hình thái của ma nạn là khác nhau. Họ chính là tu luyện qua ma nạn các loại hình thái, mãi cho tới lúc cuối cùng họ chỉ thiếu một nạn cũng không được, một nạn đó còn phải bổ sung vào, chính là ý này.

Đệ tử: Người nam học xếp bằng phải chăng cần phải xếp chân trái lên trước, chân phải lên sau không?

Sư phụ: Người nam đơn bàn chân trái ở trên, chân phải ở dưới; người nữ chân phải ở trên, chân trái ở dưới. Song bàn chính là từ mặt ngoài lấy chân ở phía dưới xếp lên trên thì chính là song bàn. Vì sao phải là chân trái của nam ở trên chân phải của nữ ở trên? Kết ấn cũng vậy, bởi vì nam thuộc về thể thuần dương; nữ thuộc về thể thuần âm. Luyện công phải chú trọng cân bằng âm dương, ức chế thuần âm hoặc thuần dương của chư vị, tăng cường âm và dương của chư vị, khiến âm dương cân bằng. Chẳng hạn chư vị là nữ có lợi cho việc phát huy [phần] dương của chư vị ức chế [phần] âm của chư vị, nó có một tác dụng như vậy.

Đệ tử: Nghe băng ghi âm giảng Pháp của Ngài, một hôm buổi sáng con nằm trên giường không mở mắt thì nghe thấy có người nói chuyện cạnh giường con, đột nhiên cảm thấy toàn thân nặng trĩu không thể cử động, tiếp đó xương hàm của con bị người ta dùng lực đè xuống, tỉnh dậy thì phát hiện thấy hóa ra miệng vốn ngậm không chặt tự nhiên lại khép lại được, sau đó người khác nhìn thấy cũng nói rằng xương hàm đã thấp đi?

Sư phụ: Đó là mấy Pháp thân đang điều chỉnh thân thể cho chư vị.

Đệ tử: Mỗi khi con đứng trước gương luyện công, nhắm mắt thường nhìn thấy bóng của mình trong gương một cách vô ý thức giống như âm bản của ảnh đen trắng?

Sư phụ: Thiên mục khi mới khai mở thì nhìn mọi thứ đều là đen trắng, nhìn trắng thì thành đen, nhìn đen thì thành trắng.

Đệ tử: Luyện tĩnh công xếp bằng khó nhẫn nhưng lại không muốn bỏ xuống, nhớ tới lời của Thầy có phải là thêm vào ý niệm không?

Sư phụ: Đó không phải là thêm ý niệm. Nhớ lại lời của Thầy tăng cường Nhẫn của chúng ta, muốn kiên trì, đó không được tính là ý niệm gì cả, là một phương diện của tinh tấn.

Đệ tử: Tại điểm luyện công học viên cũ nói rằng trên thân con có thứ gì đó?

Sư phụ: Không được nghe người ta nói lung tung. Có rất nhiều học viên sau khi khai thiên mục, tự tâm sinh ra ảo giác, hơn nữa họ còn không phân rõ phụ thể và hình tượng mang theo từ đời trước. Nhưng hình tượng đó cũng không nhất định là chủ nguyên thần của chư vị, còn có thể là hình tượng của phó nguyên thần, cho nên căn bản họ không phân rõ những sự việc này. Không được nghe một số học viên nói lung tung. Phân biệt không rõ mà nói lung tung thì chính là loạn Pháp.

Đệ tử: Đôi khi con gặp phải vấn đề khó không thể giải khai con nhìn vào ảnh của Thầy, lúc này ảnh của Thầy sẽ lấp lánh rung động, xung quanh Pháp Luân cũng lấp lánh rung động, mỗi lúc đó con lại chảy nước mắt, tâm trạng cũng trở nên tốt hơn?

Sư phụ: Đó là một loại hiện tượng, đệ tử chân tu thì các loại hiện tượng đều sẽ gặp. Khích lệ chư vị tinh tấn.

Đệ tử: Chúng con có thể dùng tiêu chuẩn Chân-Thiện-Nhẫn để kiểm tra bất kỳ loại công pháp nào là chính Pháp hay tà pháp không?

Sư phụ: Đương nhiên là [vậy]. Đặc tính của vũ trụ chính là Chân-Thiện-Nhẫn, không phải thứ riêng có của công [pháp] chúng ta. Đây chính là đặc tính của

vũ trụ, chúng ta chiểu theo Chân-Thiện-Nhẫn mà tu. Không phù hợp với đặc tính Chân-Thiện-Nhẫn, không phù hợp với đặc tính của vũ trụ, thì đều là tà.

Đệ tử: Chỉ có khí cơ, nhưng con phải khắc khổ tu luyện thời gian bao lâu thì mới có thể hình thành Pháp Luân?

Sư phụ: Vậy phải xem bản thân chư vị có thể chịu khổ hay không thể chịu khổ, có hạ quyết tâm tu hay không. Nếu chư vị thực sự hạ quyết tâm, quyết tâm tu, chư vị thực sự đạt rồi, thực sự biết trước đây mình đã sai rồi, hơn nữa còn làm tốt hơn, thì tôi nghĩ rằng không chừng còn cấp Pháp Luân cho chư vị, điều đó đều có thể. Tức là những sự việc này không tuyệt đối.

Đệ tử: Trên con đường tu luyện đã từng gặp phải rất nhiều ma nạn, người như vậy thông qua nỗ lực thì đều có thể tu luyện Pháp Luân Đại Pháp không?

Sư phụ: Pháp Luân Đại Pháp chỉ cần chư vị muốn tu có duyên phận, [thì] ai cũng có thể đến tu. Tại đây chúng tôi nhấn mạnh [rằng người] không muốn tu, thì chư vị đừng cố kéo họ tới, chẳng hạn người ta không thấy hứng thú, không tin chư vị lại cứ khăng khăng nói rằng đi thôi, khăng khăng kéo người ta vào học, tôi nói như vậy không được.

Đệ tử: Phụ thể đã theo con 28 năm, sau khi học Pháp Luân Đại Pháp tới nay chưa rời khỏi thì làm thế nào? Có thể tu thành chính quả không?

Sư phụ: Theo một thời gian lâu như vậy, chư vị cũng không đuổi nó đi. Mục đích chư vị học Pháp Luân Đại Pháp phải chăng muốn đuổi nó đi? Chính là để đuổi nó mà tới học Pháp Luân Đại Pháp, đây là hữu cầu mà học. Pháp này truyền ra là để con người chân chính tu

luyện, ngay cả điều chỉnh thân thể, trừ bệnh cho chư vị cũng có mục đích là để chư vị tu luyện. Chư vị nói tôi chính là tới cầu trị bệnh, [thì] chúng tôi đều không thể làm những việc này cho chư vị. Tôi đây không phải là giảng khí công thông thường, mà đều là những thứ trên tầng thứ cao hơn. Bản thân hãy thử nghĩ xem mình đối đãi như thế nào, một số việc đều là vấn đề của bản thân. Đừng nói là 28 năm, mà 2800 năm cũng chỉ là việc trong nháy mắt.

Đệ tử: Vì sao lúc bình thường những chuyện về tâm tính thì có thể Nhẫn, tới khi ngủ nằm mơ thì không Nhẫn được?

Sư phụ: Tức là vẫn chưa vững chắc, tu luyện chân chính là việc nghiêm túc phi thường. Chư vị nói trong người thường tôi vô ý hữu ý, dù sao cũng là tùy tiện thôi, vậy thì chư vị nằm mơ sẽ không thể vượt quan được.

Đệ tử: Chủ động quan tâm giúp đỡ những đồng nghiệp, bạn bè xung quanh với vô vi mà Thầy giảng? Có mâu thuẫn hay không?

Sư phụ: Vẫn là câu nói đó, hiện tại bảo chư vị buông bỏ tất cả mọi việc hữu vi là điều không thể. Hiện tại chư vị cố gắng tự mình mà ngộ, tự mình mà làm, dần dần rất nhiều sự việc sẽ có thể buông bỏ được hết, từng chút một. Nhưng giúp đỡ những người xung quanh đắc Pháp lại là chuyện khác.

Đệ tử: Chuyển Đại Pháp Luân có ý nghĩa gì?

Sư phụ: Đó chính là chuyển Pháp Luân lớn. Lớn tới mức độ nào? Dù sao Nó rất là lớn. Nếu tôi Chính Pháp tại thiên thể lớn ngần nào thì sẽ chuyển Pháp Luân lớn ngần ấy.

Đệ tử: 'Âm dương nhãn' mà người ta vẫn nói nhìn thấy quỷ hồn[139]*, người đó đã khai thiên mục phải không?*

Sư phụ: Dù sao thì tôi bảo mọi người này, hễ chư vị nhìn thấy thứ mà người thường nhìn không thấy, thì là thiên mục của chư vị thấy. Đương nhiên đường thông chính của thiên mục này nằm tại đây, còn có người bình thường ở vị trí sơn căn mà nhìn cũng khá nhiều. Đương nhiên có những người cá biệt cũng có thể thông qua con mắt mà nhìn.

Đệ tử: Khi con ngồi đả tọa thân trên ngả về phía sau, hai chân vênh lên hầu như không thể ngồi vững được?

Sư phụ: Đây chính là chư vị giống như thông mạch mà tôi giảng, ngả về phía sau chính là mặt trước của thân thể chư vị đã thông tốt, mặt sau chưa thông tốt thì sẽ cảm thấy trĩu xuống. Đều thông tốt rồi thì thân thể sẽ cất lên, sẽ có cảm giác sắp bay lên.

Đệ tử: Luyện công phải chuyên nhất có một vấn đề con chưa rõ, người luyện Pháp Luân Đại Pháp có thể bảo trì một số sở thích sinh hoạt vốn có không?

Sư phụ: Hiện tại chư vị có thể làm như vậy, nói rằng hôm nay khiến chư vị ngay lập tức buông bỏ hết thất tình lục dục[140], chư vị có làm được không? Hoàn toàn không làm được. Bởi vì có một số trong quan niệm của chư vị đều đã hình thành trạng thái tự nhiên rồi, cho nên chư vị cũng không thể ngộ, thể nghiệm được cái tâm thái không tốt đó của mình; nghĩa là nói mọi người trong quá trình tu luyện, chư vị phải nghiêm khắc yêu cầu bản thân, dần dần loại bỏ đi các chủng tâm chấp trước, sẽ dần dần đề cao lên trên; lúc đó ngay cả nghĩ tới câu hỏi mà chư vị vừa nêu ra thì chư vị cũng sẽ đỏ mặt.

Đệ tử: Pháp Luân Đại Pháp từng cứu vớt nhân loại trong những thời kỳ khác nhau khi nhân loại gặp phải kiếp nạn phải không?

Sư phụ: Tôi giảng đạo lý thế này nhé, nói rằng nhân loại tới thời kỳ nguy hiểm cũng vậy, hoặc là có kiếp nạn cũng vậy, mặc dù chúng tôi không giảng về nó, nhưng chúng tôi cũng đã nhìn thấy, nhân loại không thể cứ để đạo đức trượt dốc mãi như thế này, trượt dốc tiếp nữa thì đương nhiên sẽ nguy hiểm. Vậy thì sự việc mà hôm nay chúng ta làm này, mọi người thử nghĩ xem, truyền công lên cao tầng vốn dĩ chính là 'độ nhân'. Thế nào gọi là cứu vớt nhân loại làm việc tốt? Tôi cố gắng hết khả năng của mình làm việc của tôi. Sự việc chư vị hỏi cao quá, không thể chỉ rõ ra.

Đệ tử: Chỗ khác biệt giữa Nhẫn và người ba phải là ở đâu?

Sư phụ: 'Người ba phải' [là được] hiểu thế nào? Tiêu chuẩn mà chư vị vạch ra cho họ là gì? Chẳng hạn người kia trong hoàn cảnh phức tạp, hễ quản ai đó thì đều bị công kích, thấy được đều là vậy, cũng không có cách nào, chi bằng thỏa hiệp cầu toàn. Là một người thường, không muốn dẫn lửa đốt mình[141], tôi nghĩ rằng người này cũng không nhất định là như người ba phải mà chư vị nói. Chẳng hạn có năng lực đó mà không quản, thì tôi nói rằng đó mới là người ba phải. Còn Nhẫn mà chúng tôi giảng, là Nhẫn các chủng dục vọng tâm chấp trước của bản thân chư vị, ít mang lại phiền não không cần thiết cho chư vị, đó cũng không phải là ba phải gì cả.

Đệ tử: Nếu gặp nguy hiểm nào đó tới tính mạng?

Sư phụ: Nếu chư vị là người tu luyện chân chính, thì khi an bài con đường tu luyện cho chư vị sau này sẽ

không an bài cho chư vị những thứ này. Hết thảy mọi chuyện đều có quan hệ nhân duyên, không phải tồn tại ngẫu nhiên; không an bài nó cho chư vị, chư vị sẽ không gặp phải. Nó có quan hệ gì với việc tu luyện của chư vị? Những thứ không có quan hệ với tu luyện của chư vị, chúng tôi đều gắng hết mức không an bài. Thực sự giết chư vị rồi thì chư vị còn có thể tu luyện không? Nhưng có một điểm, người thường mà không thể tu luyện, hoặc là họ là người không nỗ lực, người mà ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới, người mà cũng không nghiêm khắc chiểu theo Pháp yêu cầu bản thân, người như vậy thì cũng không phải là người tu luyện, vậy thì người thường gặp phải chuyện gì thì họ vẫn phải gặp phải chuyện đó thôi, họ chính là người thường.

Đệ tử: Khi tâm tình bất ổn thì có thể luyện công không?

Sư phụ: Khi tâm tình không tốt thì không được luyện công. Chư vị cũng không thể nhập tĩnh, chư vị ở đó giận sôi sùng sục, chư vị có làm được Nhẫn của Chân-Thiện-Nhẫn đó không? Chư vị cũng không làm được? Chư vị luyện Nó làm gì? Có phải vậy không? Nhẫn không phải là tức giận rồi thì mới nhẫn, mà là hoàn toàn không tức giận.

Đệ tử: Tư duy của người khác tiến nhập vào đầu não con khiến con không thể nhập tĩnh, thậm chí ngủ cũng ngủ không ngon giấc, con không biết đây có phải là chuyện tốt hay không?

Sư phụ: Có một chủng công năng, có thể biết được tư tưởng của người khác, cũng gọi là 'tha tâm thông'. Chẳng hạn chư vị có thể biết được tư tưởng của người khác, vốn dĩ là chuyện tốt, nhưng phải giữ vững được

bản thân. Trong đầu não của con người hiện nay chuyện xấu nào cũng nghĩ tới, thậm chí không quen biết chư vị, vừa gặp mặt chư vị đã không nghĩ điều tốt về chư vị. Cho nên chư vị cố gắng mặc kệ những việc đó. Cũng như tôi hôm nay ngồi tại đây, tôi thật lòng kiên trì giảng cho mọi người đến thế, trong hội trường có những người phát xuất ra những tư tưởng gì cũng có, tôi hoàn toàn không đi cảm thụ những thứ đó của các vị.

Đệ tử: Khi con đang luyện Thần Thông Gia Trì Pháp, đôi khi có một vài đồ ngọt rơi vào trong miệng không biết là vật gì?

Sư phụ: Đó chính là khi chu thiên của chư vị vận chuyển từ trong mạch sẽ chảy ra các thứ, [là] thứ mà chư vị cảm nhận được. Không phải đều như vậy, trạng thái của mỗi người là khác nhau.

Đệ tử: Nhắm mắt lại hễ hơi nhập tĩnh thì giống như nằm mơ, trong đại não xuất hiện một cảnh hoặc người khá cố định, cổ đại hay hiện đại đều có thì có phải là ảo giác không?

Sư phụ: Đó cũng không phải là ảo giác, chính là nguyên nhân thiên mục của chư vị tạo thành.

Đệ tử: Tâm chấp trước của con người có phải là một kiểu tư duy [theo] thói quen?

Sư phụ: Đối với người thường bình thường mà nói thì đã hình thành tự nhiên rồi. Dẫu sao hễ mở miệng là lợi ích cá nhân, đầu óc hễ động thì lại là lợi ích cá nhân, đều đã hình thành tự nhiên rồi. Nhưng nó cũng không phải là thứ đến từ tiên thiên, đó là thứ hình thành hậu thiên, thứ không tốt này nhiều rồi, sẽ dần dần khiến mình biến thành một [người] tư tưởng phức tạp.

Đệ tử: Trước đây con luyện công pháp khác, một hôm đang đọc tạp chí «Khoa học và khí công» nhìn thấy bức ảnh của Thầy liền sinh ra một cảm giác rất vui vẻ, đột nhiên có một thứ gì đó từ [huyệt] Bách Hội tiến nhập vào trong não, thế là liền chuyển sang học Pháp Luân Đại Pháp?

Sư phụ: Chính là nói căn cơ của chư vị rất tốt, có duyên đắc Đại Pháp. Chư vị hễ có hảo cảm, muốn học, vậy thì liền giúp chư vị, Pháp Luân của tôi ở đâu cũng có.

Đệ tử: Màu nền của [bìa] sách vở và băng đĩa của Pháp Luân Đại Pháp vì sao đều là màu xanh lam?

Sư phụ: Điều này thì cũng không có nguyên nhân đặc thù gì, bởi vì dùng mắt của người thường mà nhìn vũ trụ, sẽ phát hiện bầu trời là màu lam thẫm, màu lam lam, cho nên chúng tôi bèn dùng tầng ý nghĩa đó. Bởi vì Pháp Luân Đại Pháp vốn là chiểu theo đặc tính của vũ trụ mà luyện, chiểu theo nguyên lý diễn hóa của vũ trụ mà luyện, là điều to lớn như thế. Chúng tôi bèn biểu hiện ý nghĩa về màu sắc của vũ trụ như vậy. Nhưng mà cũng không phải tuyệt đối, bởi vì màu sắc này dùng mắt thịt nhìn thì là như vậy, không gian này thì là như thế này, không gian khác lại không phải như thế; hơn nữa nó còn có sự biến hóa thành màu sắc khác.

Đệ tử: Sau khi luyện Thần Thông Gia Trì Pháp kết ấn, đôi khi đả thủ ấn lại một lần như lúc bắt đầu luyện công hay làm một số động tác khác?

Sư phụ: Như vậy thì không đúng. Đả lại một lần nữa cho chư vị, ý tứ là chư vị hãy nhìn xem, đó không phải là tà, ngay sau đó lại [có động tác khác thì là] mang thứ tà tới cho chư vị. Mọi người nhất định phải ghi nhớ, chư vị phải tự mình tu luyện một cách minh minh bạch

bạch. Lời này tôi nói đều rất nặng, tôi mang theo công rất mạnh đánh vào trong não chư vị, thế mà có người họ đúng là không được, họ không thể buông bỏ chút tâm hoan hỷ đó. Hễ xuất hiện một loại cơ nào đó dẫn động họ luyện, ái chà, tâm hoan hỷ lập tức nổi lên, cao hứng lên, họ liền thuận theo đó mà luyện. Đó là chư vị luyện một cách minh minh bạch bạch sao? Là chư vị muốn luyện một cách chủ quan sao? Chư vị luyện cho ai? Ai luyện công người đó đắc công vấn đề này là vấn đề nghiêm trọng nhường nào!

Đệ tử: Thầy nhấn mạnh luyện công tập thể có phải là vì để tránh tà ma can nhiễu?

Sư phụ: Không phải. Chư vị có Pháp thân của tôi, có Pháp Luân đều đang quản chư vị, tức là nói ý tứ này. Chúng ta luyện công tập thể là để khi mọi người gặp phải vấn đề gì thì có thể chia sẻ với nhau, cùng nhau thảo luận, có thể đề cao tốt hơn nữa, là vì mục đích đó.

Đệ tử: Bình thường khi luyện công ở nhà tâm tính con khá bình tĩnh, [nhưng mà] cũng có một ít những tín tức bất hảo can nhiễu tới tâm của con. Một năm nay vẫn luôn mong mỏi được gặp Thầy... Thưa Thầy con nghĩ phải chăng con có hiện tượng linh thể [tầng] thấp phụ thể?

Sư phụ: Luyện Pháp Luân Đại Pháp thì ở đâu ra linh thể [tầng] thấp phụ thể? Là duyên phận đời trước tạo nên. Chư vị không học Đại Pháp, chỉ muốn gặp tôi, đó lại là chấp trước, cho nên đã kéo dài hơn một năm mà vẫn không ngộ.

Đệ tử: Đôi khi nằm trên giường đột nhiên toàn thân tê dại như có người đè chân tay xuống không thể nhúc nhích được?

Sư phụ: Chúng ta có khá nhiều người luyện công sẽ xuất hiện tay dường như không thể động đậy được, thân thể không thể động đậy được, hiện tượng này cũng là một hiện tượng tốt mà rất phức tạp. Người ta luyện công sẽ xuất hiện trạng thái này, có một loại công gọi là 'định công', cũng có thể khiến bản thân cảm thụ được. Cho nên chúng ta có người đột nhiên cảm thấy tay không thể động được, đó là một loại hiện tượng. Còn có một loại hiện tượng nữa chính là chủ nguyên thần đã ly thể. Còn có khi Sư phụ điều chỉnh thân thể cho chư vị có lúc cũng sẽ khiến chư vị định lại.

Đệ tử: Vì để nhập tĩnh liền niệm tên của Thầy?

Sư phụ: Tôi đã giảng nguyên nhân nhập tĩnh không được. Niệm tên, có thể tốt hơn chút, cũng chỉ khởi được tác dụng một niệm thay vạn niệm. Muốn hoàn toàn thanh tịnh thì phải trừ bỏ tâm chấp trước của con người mới có thể đạt được.

Đệ tử: Đạo lý Chân-Thiện-Nhẫn mà Thầy giảng và đạo lý trong «Kinh Thánh» của Thiên Chúa giáo của chúng con là khác vỏ đồng chất[142]*, đây là cảm thụ của con; cho nên con vừa tín phụng Jesus Christ của chúng con vừa làm [tập theo] Pháp Luân Đại Pháp?*

Sư phụ: Cho phép chư vị có một quá trình nhận thức Đại Pháp, sau này chư vị minh bạch rồi hãy nói.

Đệ tử: Trong khi luyện công nhìn thấy có thứ gì đó làm hại bản thân mình thì gọi lớn tên của Thầy?

Sư phụ: Đúng vậy, là làm như vậy. Trong khi luyện công phát hiện có gì đó đáng sợ thì chư vị có thể kêu tên của tôi, chẳng qua chư vị không kêu thì nó cũng không làm hại chư vị được. Kêu tên bản thân nó cũng

là vấn đề tin hay không tin vào Đại Pháp và Sư phụ. Kỳ thực Pháp thân vẫn luôn trông chừng.

Đệ tử: Lần này sau khi con học tập Pháp Luân Đại Pháp tại Quảng Châu trở về sẽ tổ chức những người ở quê nhà cùng nhau luyện có được không?

Sư phụ: Đương nhiên là có thể. Chư vị có thể tổ chức cho mọi người tại quê nhà học, nếu người học nhiều lên, nắm vững được tốt rồi, chư vị còn có thể tổ chức mọi người thành lập một điểm luyện công. Hồng Pháp chính là độ nhân.

Lời kết

Pháp này đến hôm nay chúng tôi đã giảng xong toàn bộ rồi. Nhiều hơn nữa có thể giảng không? Phân ra mà giảng thì vẫn có thể giảng, tôi ngồi đây giảng một năm cũng có thể giảng, nhưng lại không có chỗ tốt cho tu luyện của chúng ta sau này. Có rất nhiều vấn đề phải dựa vào mọi người ngộ [ra], vấn đề cụ thể tôi cũng không thể giảng cho chư vị. Các vấn đề cụ thể tôi đều giảng cho chư vị rồi, thì chư vị còn ngộ gì nữa? Chư vị thực hiện gì nữa? Cơ hội, hoàn cảnh tu luyện của chư vị cũng không còn nữa, điều kiện cũng không còn nữa, cho nên mọi người gặp phải vấn đề cụ thể thì phải tuân theo Pháp này mà làm, làm thế nào cho tốt. Những điều tôi cần giảng cho mọi người thì về cơ bản đều đã giảng ra rồi, còn có thể tham khảo băng ghi âm tôi giảng bài ở những lớp học khác. Thời gian mười buổi học này, tôi đã giảng cho mọi người rất nhiều thứ. Tại lớp học này tôi có chịu trách nhiệm với mọi người hay không, mọi người tự có công luận, những vấn đề này tôi cũng không giảng nữa. Lớp học của chúng ta nhìn chung tôi

cho rằng tốt đẹp phi thường, có thủy có chung, hơn nữa cuối cùng chúng ta đã kết thúc nó một cách viên mãn.

Mọi người xa xôi nghìn dặm từ nơi khác gấp rút tới đây đã tới hơn 3.000 người, xa nhất là Hắc Long Giang, Tân Cương, từ nơi cách bốn, năm nghìn km, hơn tám nghìn dặm vội đến đây. Đường xá xa xôi, mọi người đã chịu khổ rất nhiều, thậm chí có một số người chi phí không đủ, hàng ngày ăn mỳ ăn liền, gặm lương khô cũng có. Vì điều gì đây? Mọi người tới đây, chính là vì để học Pháp này, đắc Pháp này, phải không? Cho nên mọi người cũng biết Pháp này trân quý. Đương nhiên trong mười buổi học này, tôi đã cố gắng thỏa mãn yêu cầu của mọi người, cố gắng cung cấp thuận tiện cho mọi người, tôi cũng cố gắng giảng cho mọi người nhiều hơn, giảng Nó cho thấu, để mọi người có thể lý giải được, sau này tu luyện có Pháp có thể dựa vào. Cũng tức là, trong mười buổi học này mọi người nhìn vào tôi, tôi đang dẫn dắt mọi người lên cao tầng cũng vậy, tịnh hóa thân thể cho mọi người cũng vậy, vậy thì mục đích, là để sau này mọi người có thể tu luyện. Cũng tức là, sau khi mười buổi học qua đi rồi thì phải nhìn vào mọi người. Có thể tu hay không? Có thể được hay không? Vậy thì lại hoàn toàn phải trông ở chư vị. Nhưng mà chúng tôi giảng, đã là ngồi tại đây rồi, mọi người đều là duyên phận. Tôi nghĩ rằng, không ngại chư vị trở về hãy bỏ ra một phen công phu, xem xem sẽ thế nào. Có thể kiên trì thì chư vị hãy kiên trì vững, tiếp tục tu. Phó xuất bao nhiêu sẽ đắc được bấy nhiêu, đó là chắc chắn.

Chúng ta có rất nhiều kinh nghiệm, rất nhiều học viên có rất nhiều thể hội tu luyện tự thân của mình, tôi nghĩ cũng đủ để cung cấp cho chúng ta rất nhiều kinh

nghiệm và các bài học. Tóm lại một câu, chính là hôm nay chúng ta ngồi đây không thể lãng phí tám ngày, mười ngày này hoặc thời gian lâu hơn một cách vô ích. Con người muốn thật sự đắc được điều chân chính quả là rất khó, hễ đắc được rồi mà không trân quý Nó, tương lai hối hận cũng không kịp. Người Trung Quốc có câu gọi là "Qua thôn này rồi thì không còn nhà trọ nữa"[143], có phải vậy không? Nghĩa là chúng ta thông qua giảng bài mọi người có thể đều đã cảm thụ được, không có một hòa thượng hoặc một người tu Đạo nào giảng bài như tôi. Ở nước ta, tôi nói rằng chân chính dẫn dắt người lên cao tầng, giảng Pháp tại tầng thứ cao hơn này, chỉ có một mình cá nhân tôi đang làm, toàn thế giới cũng chỉ có tôi đang làm. Nhưng mà bất kể như thế nào, mục đích chính là có thể khiến mọi người trong một thời kỳ lịch sử như thế này, trong một hoàn cảnh nhân tâm rất phức tạp như thế này có thể đắc chính Pháp, có thể thật sự đạt được đề cao, thật sự có thể đạt được tu luyện. Dù cho chư vị không tu luyện, thì chư vị từ lớp học này trở đi, chư vị cũng biết làm một người tốt, tôi tin sẽ như vậy.

Rất nhiều học viên nói với tôi, thưa Thầy sau khi con nghe xong mấy khóa giảng của Ngài, thế giới quan của con đều đã phát sinh chuyển biến. Là như vậy, hiện nay con người trong đại trào lưu, trong dòng chảy lớn đã coi thứ sai lầm thành thứ đúng đắn; coi thứ xấu thành thứ tốt; coi ác thành thiện, đều đã hình thành quan niệm. Khi người ta đều đang chấp trước, truy cầu trong dòng chảy lớn như vậy, khi tôi lập tức giảng những nhận thức hoàn toàn khác với quan niệm của chư vị, có rất nhiều học viên mới, bắt đầu tiếp thụ thì

họ cũng biết là tốt, nhưng không nhất định là ngay lập tức có thể lý giải, nói một cách thật rõ ràng được. Sau này chư vị còn phải không ngừng tăng cường mà học, mà luyện, mà nghe, thì chư vị mới có thể từng bước lý giải, làm sâu thêm nhận thức. Cho nên tôi cũng hy vọng mọi người sau khi nghe xong bài giảng này thì đừng có thứ gì cũng quên hết, trở về phải đọc sách cho nhiều, nghe băng ghi âm cho nhiều, mới có thể khiến chư vị không ngừng đạt được đề cao.

Tôi không muốn giảng nhiều nữa. Cuối cùng tặng cho mọi người một câu, trong quá trình chư vị tu luyện về sau, nếu khi chư vị cảm thấy rất khó Nhẫn, nếu khi chư vị cảm thấy không thể được nữa, chư vị hãy nghĩ tới câu này của tôi, là câu gì? Chính là 'Nan hành năng hành; nan Nhẫn năng Nhẫn'. Hy vọng mọi người đều có thể trong tu luyện Đại Pháp viên mãn công thành!

* * * * * * * * *

Ghi chú: (ghi chú của người dịch Trung-Việt, chỉ có tác dụng tham khảo)

1. **thế phong nhật hạ:** (thành ngữ) thói đời sa đọa, đạo đức thế gian trượt xuống hàng ngày. Tất cả các ghi chú đều của người dịch Trung-Việt, chỉ để tham khảo.

2. **phương Tây họ là giảng 'văn minh':** hiểu là *người phương Tây họ có chủ trương và chú trọng vấn đề văn minh trong ứng xử*; chữ **"giảng"** trong một số trường hợp còn mang nghĩa *chủ trương, chú trọng*.

3. **vật cực tất phản:** khi đến giới hạn cực độ rồi thì phản đảo trở lại.

4. **Nó:** Khi nói về Pháp Luân, Pháp, Đại Pháp, Lý của vũ trụ, đặc tính của vũ trụ, v.v. ở ngôi thứ ba, thì dùng từ "Nó" (viết hoa). Trong nhiều bài dịch khác, dùng từ "Ông" (viết hoa). Đây là hai lối dịch của cùng một từ tiếng Hán —**他** (**tha**)— đại từ ngôi thứ ba chỉ người.

5. **Khí công Nghiên cứu Hội, Nhân thể Nghiên cứu Hội:** tạm dịch là *Hội Nghiên cứu Khí công*, *Hội Nghiên cứu Nhân thể* (thân thể người).

6. **xuất sơn:** hiểu là *ra công chúng*.

7. **chúng gia chi sở trường:** (trích lấy) sở trường của các gia [phái], (gom chọn) cái hay của mọi nhà.

8. **phó xuất:** chi trả, nỗ lực phí tổn bỏ ra.

9. **nhục thân, nhục thể:** thân thể xác thịt; ý là nói phần thân thể ở không gian này mà ta nhìn thấy được bằng cặp mắt thịt này.

10. **tự ngã:** cái tôi.

11. **bất thất giả bất đắc:** kẻ không mất thì không được, không mất thì không được; **đắc tựu đắc thất:** [muốn] được thì phải mất.

12. **tu tại tiên luyện tại hậu:** tu trước luyện sau, tu ở vị trí trước luyện ở vị trí sau (nghĩa bề mặt chữ).

13. **tu tại tự kỷ, công tại sư phụ:** tu là ở mình, [diễn hoá] công là do sư phụ làm (nghĩa bề mặt chữ).

14. **an đỉnh thiết lư, thái dược, luyện đan:** đặt đỉnh lập lò hái thuốc luyện đan. Đây là mượn cách nói của *luyện ngoại đan* (luyện chế thuốc đan dược bên ngoài) để miêu tả việc *luyện nội đan* (kết đan trong thân người luyện công).
15. **chỉ thượng đàm binh:** (thành ngữ) *bàn việc quân sự trên giấy*, lý luận suông, nói suông không thực thi có tính thực tế.
16. **Chủ, Chúa:** Đây là hai cách đọc của cùng một từ tiếng Hán. Thông thường được dịch là *Chủ* như trong bài này.
17. **tổ thành:** tổ hợp mà thành (nghĩa bề mặt chữ).
18. **bất khả tư nghị:** không thể nghĩ bàn, vượt khỏi nhận thức thông thường, rất khó tin.
19. **hồng quan, vi quan:** mức to lớn (*hồng*) hoặc nhỏ (*vi*); ví như so sánh tương đối thì không gian cấu thành từ phân tử được xem là *hồng quan* và không gian cấu thành từ cấp nguyên tử thì là *vi quan*.
20. **lai vô tung khứ vô ảnh:** tới lui không để lại dấu vết hình ảnh gì; tạm dịch là *đến không ai hay đi không ai biết*.
21. **thuyết lai tựu lai, thuyết đáo tựu đáo, thuyết tẩu dã tựu tẩu:** nói tới là tới, nói đến là đến, nói đi cũng là đi luôn; hiểu là *di chuyển như ý cực kỳ chớp nhoáng*.
22. **tẩu đan đạo:** đi theo con đường luyện đan.
23. **bên này, bên kia**: Trong một số ngữ cảnh, *bên này* là để nói về phía bên không gian vật chất mà người thường nhận thức, tức là không gian chúng ta đang sinh sống, và *bên kia* là để nói về phía bên không gian khác.
24. **bách mạch:** *trăm mạch*; là nói khái quát tất cả các đường kinh mạch trong thân thể, các mạch năng lượng (chứ không phải nói con số 100). Ví dụ: *bách mạch giai thông* (mở hết các kinh mạch), *nhất mạch đới bách mạch* (một đường mạch dẫn mở tất cả các phần còn lại).
25. **bế quan:** đóng cửa; có môn sử dụng hình thức *bế quan tu luyện*, là nói trong giai đoạn tu luyện đó thì người ta

không giao tiếp với người khác (có thể vẫn liên hệ rất ít một vài người thân cận).
26. **bản sự:** tài năng, khả năng, năng lực; cũng có cách đọc là **bổn sự**.
27. **hư:** tạm hiểu là trái nghĩa với từ *"thực:"*; *"hư"* trong từ *hư không*, *hư hư thực thực*.
28. **luân, luân tử, luân xa:** *bánh xe*; **Pháp Luân**: hiểu nghĩa bề mặt là *bánh xe Pháp*.
29. **ức:** 100,000,000, trăm triệu.
30. **chiều kim đồng hồ:** về Pháp Luân, chiều kim đồng hồ có thể tạm hình dung bánh xe Pháp Luân tựa một chiếc đồng hồ treo trong bụng dưới nơi đan điền với mặt đồng hồ hướng ra ngoài trước bụng.
31. **cung cấp nhĩ thân thể sở hữu đích bộ phận sở nhu yếu đích đông tây:** *cung cấp những gì cần thiết cho tất cả các bộ phận thân thể chư vị* (giống cách hiểu bản dịch tiếng Anh); ngoài đó ra, câu này cũng có thể được diễn dịch là *cung cấp những gì mà tất cả các bộ phận thân thể chư vị đòi hỏi*.
32. **cơ:** chữ *cơ* trong các từ cơ cấu, bộ cơ, bộ máy, toàn cơ (bộ cơ xoay chuyển), cơ chế, khí cơ; **tùy cơ nhi hành**: hành theo bộ cơ, là ý nói động tác thuận theo khí cơ mà di chuyển; **gia cường giá cá cơ**: gia cường bộ cơ này, làm bộ cơ vững mạnh lên.
33. **Đại Đạo chí giản chí dị:** Đại Đạo là giản dị nhất (nghĩa bề mặt chữ).
34. **toàn cơ:** bộ cơ xoay chuyển; *toàn* → chuyển động xoay vòng.
35. **thời thần:** *thời thần*, *canh giờ*; theo cách tính 12 giờ một ngày *tý sửu dần… tuất hợi*, một *thời thần* là bằng 2 tiếng đồng hồ. Trong bản dịch tiếng Anh, chỗ này dịch là *"giờ thìn"*. Giờ tý 11pm–1am, giờ thìn 7am–9am.
36. **hỷ nộ ai lạc, thất tình:** nói chung về các trạng thái tình cảm; *thất tình* → bảy thứ tình, *hỷ* (mừng) *nộ* (giận dữ) *ái*

(yêu thương) *ố* (chán ghét) *ai* (buồn) *lạc* (vui) *cụ* (sợ hãi) (diễn nghĩa bề mặt chữ, liệt kê 7 thứ tình này có thể khác nhau).
37. **tự tư, vị tư:** ích kỷ, vì mình (*"tư"* như trong từ *"tư tâm"*); trái với **vị tha**; *tha* → người khác.
38. **bổn môn, bổn phái:** môn phái chúng ta; cũng có cách đọc là **bản môn, bản phái**.
39. **trực chỉ nhân tâm:** chỉ thẳng vào cái tâm của người ta.
40. **ô yên chướng khí:** khói đen khí nặng, chướng khí mù mịt, bầu không khí không lành mạnh.
41. **tịnh thổ:** miền đất thanh tịnh, cũng đọc là **tịnh độ**.
42. **thập ác bất xá:** mười tội ác không thể tha (nghĩa bề mặt chữ).
43. **quán:** rót vào, tưới vào, đổ vào.
44. **chân thể:** thân thể chân chính (diễn nghĩa bề mặt).
45. **mệnh trung chú định:** đã định trong mệnh là thế rồi.
46. **cước thải lưỡng chỉ thuyền:** (thành ngữ) *chân đặt trên hai thuyền*, ý là cùng muốn theo nhiều cái một lúc, bắt cá hai tay, cái gì cũng muốn.
47. **chính thường:** điều bình thường như lẽ ra nó phải thế; nhiều chỗ được dịch thành *bình thường*.
48. **tùy kỳ tự nhiên:** thuận theo tự nhiên, không truy cầu, không khiên cưỡng.
49. **tâm:** tim; **can:** gan; **phế, phế tạng:** phổi.
50. **ma:** chữ *"ma"* 魔 trong từ *ma luyện* được viết trong các kinh sách cũng là chữ *"ma"* trong các từ *ma tính, ma nạn, ma quỷ, Ma Vương*. Lưu ý là có một từ đồng âm *ma luyện*, với chữ *"ma"* 磨 viết khác (mài giũa, cọ sát, giày vò); khi đó *ma luyện* nghĩa là mài giũa rèn luyện, đây là nghĩa phổ biến được hiểu ở xã hội. Theo thiển ý của người dịch, thì **"ma luyện tâm tính"** được hiểu là *rèn luyện tâm tính, mài luyện tâm tính* (to temper one's nature, theo cách dùng từ ngoài xã hội), với hòn đá mài là nhân tố *"ma"* (như trong từ *ma tính, ma quỷ*).

51. **thể cảm:** cảm ứng thân thể, nhạy cảm cảm nhận được người ở gần thế nào.
52. **lưỡng:** một số trường hợp, *"hai"* (**lưỡng**) có thể hiểu là *vài*, chứ không nhất định là số 2; tựa lối nói của người Việt *"tôi có đôi lời muốn nói"*. Tùy theo ngữ cảnh, người dịch sẽ dịch là *vài* hoặc *hai*. Nhưng có những trường hợp, như trường hợp này, thì rất khó đoán chắc là cái nào.
53. **ly thể:** rời khỏi thân thể.
54. **bất sát bất dưỡng:** không giết (*sát*) và cũng không nuôi (*dưỡng*).
55. **điểm hóa:** gợi ý cho bằng các cách khác nhau chứ không nói thẳng, là để người ta tự ngộ ra.
56. **hiện thế hiện báo:** có báo ứng ngay, quả báo nhãn tiền; *hiện thế* → đời này, *hiện báo* → báo ứng ngay hiện giờ.
57. **trường luyện công:** nơi luyện công tập thể, cũng gọi là *điểm luyện công*.
58. **vạn vật giai hữu linh:** vạn vật đều có linh tính, linh trí, linh thể.
59. **hữu nghị:** bè bạn (friendship).
60. **soán môn:** hiểu là *thay đổi sang môn phái khác khác, soán cải đầu nhập sang môn hạ khác*; **soán** → đổi, đuổi, hạ bệ, thay cái này bằng cái khác, ví dụ *soán ngôi, soán vị*.
61. **bất nhị pháp môn:** không hai pháp môn, chỉ chuyên nhất theo một môn.
62. **văn thể:** *văn nghệ thể thao*, các hoạt động giải trí nói chung.
63. **nhất mạch đới bách mạch:** một đường mạch dẫn mở tất cả các mạch còn lại.
64. **Trung Y:** Y học Trung Quốc.
65. **nãi bạch thể:** thân sữa trắng, thân trắng như sữa; *nãi* → sữa.
66. **vạn sự giai hữu nhân duyên:** mọi thứ đều có nhân duyên.

67. **tưởng nhập phi phi:** suy nghĩ vẩn vơ, viển vông, hão huyền, lung tung.
68. **khởi nguyên:** nguồn gốc, xuất xứ, khởi thủy.
69. **tự lý hành gian:** *giữa những dòng chữ*, nghĩa là ẩn đằng sau những chữ này, cái ý tứ, cái nhân tố kèm theo; *tự* → chữ, *hành* → dòng, hàng, *lý* → bên trong, *gian* → trung gian, ở giữa những cái đó.
70. **vô tỷ:** không gì sánh nổi, vô song; *tỷ* → so sánh.
71. **cúng dường:** từ này vốn cần đọc là *"cung dưỡng"*; *cung* trong các từ *cung cấp, cung ứng*; *dưỡng* trong các từ *nuôi dưỡng, dung dưỡng*.
72. **Hằng hà sa số:** *số cát sông Hằng*, ý nói nhiều không đếm xuể.
73. **Pháp tượng:** đây là nói về ảnh Sư phụ.
74. **quan:** cửa, cửa ải; có thể được hiểu là *khảo nghiệm*; một số huyệt vị cũng được gọi là *quan*, hoặc *đại quan* (cửa lớn); **quá quan** → *vượt quan*, vượt qua khảo nghiệm.
75. **ái nhân:** người hôn phối, vợ hoặc chồng.
76. **cường bạo:** trong bản dịch dịch tiếng Anh, từ *cường bạo* này được dịch là *cưỡng hiếp*.
77. **cổ huấn:** răn dạy giáo huấn của người xưa.
78. **dữ nhân vi thiện:** đối đãi thiện với người khác.
79. **Phật sự, Pháp sự:** cách gọi để chỉ các việc làm như in kinh, quyên tiền xây chùa, v.v.; ý tứ là làm các việc của nhà Phật ở thế gian, hoằng dương Đạo Pháp ở cõi người.
80. **đỉnh thiên lập địa:** đầu đội trời chân đạp đất, sừng sững giữa trời đất.
81. **Văn nghệ chi song:** trong bài dịch là *Cửa sổ văn nghệ*.
82. **tương đề bình luận:** đặt hai cái ngang hàng nhau mà bình luận, mà đề cập đến.
83. **Tạng Mật:** Mật tông Tây Tạng.
84. **tiểu tý:** cẳng tay (đoạn từ cùi trỏ đến cổ tay); **đại tý:** bắp tay (đoạn từ vai đến cùi trỏ).
85. **tùy cơ nhi động:** thuận theo bộ cơ mà động.

86. **liễu ám hoa minh hựu nhất thôn:** ý là vẫn có lời giải dù tình huống rất bí rồi, đời người thăng trầm nhưng chớ vội nản chí; thành ngữ xuất xứ từ câu thơ: *sơn trùng thủy phục nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn* → non nước chập trùng như hết lối, sáng tối liễu hoa lại thôn làng.
87. **đại tự tại:** rất ung dung tự tại; sinh mệnh đồng hóa với tiêu chuẩn tâm tính ở tầng thứ cao đó, Pháp lực to lớn, thì gọi là *đại tự tại* (diễn giải của người dịch).
88. **bất lý tha:** không lý gì tới nó, mặc kệ nó.
89. **thiên lão nhị tha lão đại:** tạm dịch là *nhất nó nhì trời*.
90. **chủ tể:** làm chủ; cũng đọc là **chúa tể**.
91. **đới tu bất tu:** lúc tu lúc không tu, không tu luyện thường hằng.
92. **thỉnh thần dung dị tống thần nan:** (thành ngữ) *mời thần đến thì dễ tiễn thần đi thì khó*.
93. **hùng sư:** sư tử đực.
94. **độc tu:** tu một mình đơn độc; **đơn truyền:** truyền dạy đơn lẻ (thường ngụ ý là chân truyền cho một đệ tử), trái với **phổ truyền** là truyền rộng cho nhiều người.
95. **ý tưởng:** chỗ này hiểu là *suy nghĩ*, *ý nghĩ*, *nghĩ tưởng*, *đặt ý*; không phải với nghĩa *sáng kiến*, *ý kiến* như tiếng Việt hiện đại.
96. **tha tâm thông:** [công năng] biết được suy nghĩ của người khác (diễn trên nghĩa bề mặt chữ); *tha* → người khác.
97. **đả kỳ hiệu:** nói *lấy cờ hiệu* hoặc *vung cờ hiệu* của ai đó nghĩa là nói *mượn danh nghĩa* của người kia mà làm ra gì đó (lối nói của người Hoa), kiểu người Việt nói *mạo danh*, *khoác áo*.
98. **tiên thiên:** cái có ban đầu là *tiên thiên*; trái với *hậu thiên* là về sau mới có. Trong bài này, có chỗ từ *tiên thiên* được dịch thành *bẩm sinh*.
99. **Ki Tô giáo:** có bản dịch là *Cơ Đốc giáo*, theo cách phiên âm qua tiếng Hán.

100. **tĩnh chỉ:** yên tĩnh dừng hẳn lại; *tĩnh* → yên lặng, không xao động, *chỉ* → dừng lại.
101. **kim tân, ngọc dịch:** nói về hai tuyến nước bọt dưới lưỡi (cách gọi của Đạo gia), trong luyện thân thì [khí của] nước bọt ở đó được tính là thuộc về *dược vật*, tựa như khí của tinh huyết cũng được tính là thuộc về dược vật, *dược* (thuốc) như trong câu *an đỉnh thiết lư thái dược luyện đan* mà Đạo gia đề cập đến. Nghĩa bề mặt: *kim* → vàng, *ngọc* → ngọc, *tân dịch* → nước bọt; như vậy hiểu nghĩa bề mặt thì *kim tân ngọc dịch* cũng là ví nước bọt như vàng ngọc.
102. **vô khổng bất nhập:** không lỗ hổng nào là không chui vào, len lỏi khắp nơi rồi; *khổng* → lỗ hổng.
103. **tự nhiên nhi sinh, tự nhiên nhi diệt:** tạm dịch là *tự nhiên mà sinh, tự nhiên mà diệt*.
104. **thị trường:** những ai mua bán một sản phẩm thì là *thị trường* của sản phẩm đó, những ai xem chương trình TV nào đó thì là *thị trường* của chương trình đó, những ai đọc một tờ báo hay cuốn sách hay website thì là *thị trường* của tờ báo, cuốn sách, website đó, những ai nghe người ta nói thuyết thì là *thị trường* của người đó.
105. **tay:** trong sách này, chúng tôi thống nhất cách dịch các bộ phận như sau: *cánh tay*, hoặc *tay* là chỉ 'tay' nói chung (*thủ*, *arm*); *bắp tay* là đoạn từ vai đến khuỷu (*đại tý*, *upper arm*); *cẳng tay* là đoạn từ cùi chỏ đến bàn tay (*tiểu tý*, *forearm*).
106. **xích chanh hoàng lục thanh lam tử:** *đỏ cam vàng lục lam chàm tím* (dịch theo cách nói của người Việt).
107. **thấu minh thể:** thể trong suốt.
108. **La Hán sơ quả:** có bài dịch là *quả vị sơ cấp của La Hán*; trong phần *Giải đáp thắc mắc tại buổi giảng Pháp ở Tế Nam* (cũng cuốn sách này), Sư phụ có dùng từ **La Hán sơ cấp quả vị**, và được dịch thành *quả vị sơ cấp của La Hán*.
109. **nan nhẫn năng nhẫn, nan hành năng hành:** khó nhẫn mà nhẫn được, khó làm mà làm được, [ai] nhẫn được

điều khó nhẫn, [thì] làm được điều khó làm (diễn giải nghĩa bề mặt).
110. **Phật môn:** cửa Phật.
111. **cân:** có thể là *1 cân = 0,5kg*.
112. **Thiên thể:** chữ *thể* này cũng là chữ *thể* trong các từ *tùng quả thể*, *thân thể*, *nhân thể* (thân thể người), *Phật thể*, *sinh mệnh thể*, v.v.
113. **hảo sự:** chuyện tốt.
114. **tương phụ tương thành:** cùng dựa vào nhau, cùng thành tựu cho nhau, cùng thuận theo nhau mà cải biến.
115. **xích độ:** cái thước.
116. **bất thất bất đắc:** không mất không được; **bất thất giả bất đắc:** kẻ không mất thì không được (diễn giải nghĩa bề mặt chữ).
117. **tu bổ:** sửa chữa.
118. **thế duyên:** duyên thế gian; *đoạn tuyệt thế duyên* → cắt đứt các duyên thế gian.
119. **quỷ:** người ở cõi âm được gọi là *quỷ*, người chết thành *quỷ*; **ma** là chỉ những gì thuộc về phụ diện, ví như chính diện thì có *Pháp Vương*, còn phụ diện thì có *ma vương*.
120. **sinh mệnh:** hiểu là *đường đời* (nghĩa trong ngữ cảnh này).
121. **đoạn chương thủ nghĩa:** lấy cái nghĩa khi đã tách khỏi ngữ cảnh (văn chương), trích dẫn ra ngoài ngữ cảnh có thể làm hiểu sai đi.
122. **Yoga, Du già:** nguyên đây là một thứ xuất xứ từ Ấn Độ; thời cận đại lưu truyền qua phương Tây và được tiếp thụ ở đó, do vậy mang tên *Yoga* (phiên âm qua tiếng phương Tây); thời cổ xưa lưu truyền qua Trung Quốc, và do vậy mang tên *Du già* (phiên âm qua tiếng Hán). Người dịch nói chung sẽ dịch là *Yoga* (từ này vốn phổ biến hơn nơi người Việt, và cũng là phiên âm sát hơn của tiếng Phạn), tuy nhiên, nếu tình huống là đang nói về Du già cổ xưa và thì có thể sẽ dịch là *Du già*; vì cái mà người ta gọi là Yoga hôm nay, những gì

đã qua phương Tây ấy, đã không giống cái mà người Trung Quốc gọi là Du già cổ xưa.
123. **Suy chuyển Pháp Luân:** đẩy Pháp Luân xoay chuyển, động tác trong bài công pháp *Quán thông Lưỡng cực pháp*.
124. **chuyên tu:** hình thức tu luyện chuyên nghiệp. Ví như trường hợp hòa thượng xuất gia, sau đó tu luyện Pháp Luân Đại Pháp thì không lẽ lại hoàn tục, nên họ vẫn tiếp tục tu luyện Pháp Luân Đại Pháp theo hình thức chuyên tu, tức là họ vẫn là tăng nhân xuất gia; tuy nhiên việc tiếp tục ở lại chùa Phật giáo có thể sẽ là khó khăn cho họ (nhận thức cá nhân của người dịch).
125. **vong ngã:** quên bản thân mình; *ngã* → tôi (diễn trên nghĩa bề mặt chữ).
126. **phụ đạo:** hướng dẫn, dẫn dắt; hỗ trợ, trợ giúp.
127. **đáp kiều:** bắc cầu; *thiệt đầu đáp kiều* → đầu lưỡi bắc cầu.
128. **thiên sai:** lệch lạc, [luyện công] xảy ra vấn đề.
129. **tịnh thổ:** (i) miền đất thanh tịnh, ngụ ý đạo đức thế gian rất tốt, lòng người thanh tịnh; (ii) Tịnh Độ, thế giới thiên quốc mà Phật giáo nói đến. Theo thiển ý của dịch giả, Sư phụ trả lời cũng là theo hai nghĩa của từ này.
130. **tam thiên đả ngư lưỡng thiên sái võng:** (thành ngữ) *ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới*, làm việc biếng nhác không cần cù chăm chỉ, hôm làm hôm không.
131. **công lý, công pháp:** theo tập quán khí công thời bấy giờ, *công pháp* là để nói về động tác bài luyện công, và *công lý* là nói về lý thuyết cơ lý.
132. **thủ đức:** giữ gìn đức; *thủ* → giữ.
133. **cực lạc:** sung sướng.
134. **vu giáo, vu thuật:** những thứ như thầy mo, lên đồng,…; *giáo* → tôn giáo, giáo phái; *thuật* → phép thuật, kỳ thuật. Nguyên từ *vu* trong tiếng Hán thượng cổ là nói về một bộ các thứ riêng cụ thể, nhưng đã thất truyền từ lâu, phần lưu

hành không còn là gốc xưa nữa; ngày nay từ *vu* thường là để chỉ chung những thứ như thầy mo, thầy cúng, lên đồng,…
135. **khiêu đại thần:** tựa như nhảy đồng, lên đồng ở Việt Nam; *khiêu* → nhảy.
136. **nội tu, ngoại tu:** tu trong và tu ngoài (diễn theo nghĩa bề mặt).
137. **sư phụ lĩnh tiến môn, tu hành tại cá nhân:** sư phụ dẫn vào cửa, tu luyện là ở cá nhân mình.
138. **lý:** *dặm*, 500m.
139. **quỷ hồn:** hiểu là *sinh mệnh cõi âm*; dân gian vẫn hiểu 'âm dương nhãn' là nhìn được quỷ hồn, nhìn được cả hai cõi âm dương.
140. **thất tình lục dục:** 7 tình và 6 dục (ham muốn), là nói chung các thứ tình cảm ham muốn; *lục dục* → 6 ham muốn ứng với 6 giác quan của người ta (trong đó tư duy cũng được tính là một giác quan).
141. **dẫn hỏa thiêu thân:** (thành ngữ) *dẫn lửa đốt mình*, tự vướng vào tình huống bị công kích.
142. **dị khúc đồng công:** (thành ngữ) khúc [nhạc] khác nhau nhưng cùng công [kỹ], ngụ ý là các phương pháp khác nhau nhưng giống nhau về hiệu quả hay kết quả, hoặc biểu đạt cùng một thứ nhưng với cách thức khác nhau.
143. **quá liễu giá cá thôn khả một hữu giá cá điếm:** (thành ngữ) *qua thôn này thì không còn quán trọ thế này nữa đâu*, ý là cơ hội chỉ có vậy.

* * * * * * * * *

Dịch từ bản gốc tiếng Hán; có tham khảo bản tiếng Anh.
Dịch lần đầu tháng 9-2016; hiệu chỉnh tháng 4-2017.